

Giới thiệu Sam Sam Đến Đây Ăn Nè

Truyện Sam Sam Đến Đây Ăn Nè! của tác giả Cổ Mạn là tiểu thuyết ngôn tình kinh điển mọi thời đại. Câu chuyện kể về cặp đôi oan gia Phong Đăng (Trương Hàn) và Sam Sam (Triệu Lệ Dĩnh).

Sam Sam vì có nhóm máu đặc biệt nên được Phong Đăng thu nhận về công ty làm việc. Sam Sam tiếp máu cho em gái của Phong Đăng nên đặc biệt được Phong Đăng chiều chuộng gửi cho món gan lợn ăn hàng ngày.

Từ ngày Sam Sam đến làm việc, Phong Đăng vô cùng vui vẻ, luôn muốn gây khó dễ cho cô. Sam Sam hết mực phản kháng nhưng lúc nào cũng thua dưới tay đại Boss. Hai oan gia cuối cùng có tới được với nhau hay không, chúng ta cùng đón đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ads Sự việc diễn ra sau năm ngày liên tục đi làm tăng ca của Tiết Sam Sam.

Rõ ràng đang trong dịp nghỉ lễ Quốc Khánh, nhưng vì cuối tháng phải kiểm kê sổ sách nên tất cả nhân viên phòng tài vụ đều phải tăng ca. Một nhân viên mới như Tiết Sam Sam đương nhiên đã bị một đống các bảng biểu báo cáo làm cho rối tung lên, choáng váng đến hoa đầu chóng mặt. Cuối cùng đến ngày mùng 3 trưởng phòng cũng đã tuyên bố kết thúc việc kiểm tra sổ sách, Sam Sam về đến phòng trọ liền lao ngay lên giường và ngủ một giấc ngon lành.

Sam Sam đang mơ màng thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, vẫn nhắm mắt cô mò mẫm một lúc lâu mới tìm thấy điện thoại, dựa vào cảm giác liền ấn nút nghe, ngái ngủ nói: “Alo”.

“Xin chào, xin hỏi cô có phải là Tiết Sam Sam không?”

“Vâng.”

“Đây là bệnh viện XX, mời cô đến ngay khoa phụ sản bệnh viện XX.”

“Oh, được.”

Đối phương vẫn đang nói huyền thuyên cái gì đó, Sam Sam không hề chú ý, ậm ừ đồng ý. Cuối cùng đầu dây bên kia cũng gác máy, thế giới lại yên tĩnh rồi, Sam Sam lủi vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Vài phút sau Sam Sam đột ngột bật dậy khỏi giường.

Cô vừa nghe thấy cái gì? Bệnh viện?

! ! ! ! !

Ko phải là ông cụ ở nhà xảy ra chuyện gì chứ.

Sam Sam xô ghế vội vã chạy ra khỏi cửa, trong lúc đang giục người lái xe taxi tăng tốc đến bệnh viện XX, đột nhiên cô nhớ ra là ...không đúng, cô đã tới thành phố S công tác, cô đâu có ở quê, ông cụ làm sao có thể tới bệnh viện của thành phố S, hơn nữa lúc này hình như cô nghe thấy đầu dây bên kia nói làkhoa phụ sản?

Những chuyện diễn ra sau đó, đối với loại dân thường như Sam Sam quả thật là hoang đường như tiểu thuyết.

Đầu tiên là vừa mới xuống xe ở cổng bệnh viện, Sam Sam vẫn chưa hết xót ruột vì 50 tệ tiền taxi thì đã thấy hai người đàn ông cao to đeo kính đen, hình như đã đứng đợi ở cổng bệnh viện từ trước, thậm chí còn biết cả mặt cô.

“Cô Tiết Sam Sam, mời đi theo chúng tôi.”

Sau đó Sam Sam được đưa đến trước cửa khoa phụ sản trong tình trạng sợ hãi như gặp phải xã hội đen, rồi một người đàn ông đầu đầy mồ hôi chạy xộc đến chỗ cô, nắm chặt lấy tay cô.

“Cô Tiết Sam Sam, xin hãy cứu giúp vợ tôi.”

“Cái đó.....” Sam Sam hoang mang vì bị ông ta lay đi lay lại.

Có ai nói cho cô rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, còn nữa vị đại ca này, tay của cô sắp bị bóp nát rồi...

“Ngôn Thanh, buông tay ra.”

Mệnh lệnh rất nhẹ nhàng nhưng đầy uy lực, khiến cho người đàn ông tên Ngôn Thanh kia lập tức bỏ tay ra.

Sam Sam bất giác xoay người về phía phát ra tiếng nói, sau đó hai mắt nhìn thẳng. Chỉ là một dáng ngồi nghiêng mà thôi, nhưng ở chàng thanh niên đó dường như phát ra thứ ánh sáng thu hút, giam giữ ánh nhìn của người khác. Anh ta hình như vừa rời khỏi một buổi tiệc, mặc trên người một bộ vét màu đen rất đứng đắn, khuôn mặt mang một chút mệt mỏi và sự lạnh lùng cao sang vốn có. Anh ta phúi gấu áo đứng dậy, bước đi một cách ngạo mạn đến chỗ Sam Sam.

“Tiết Sam Sam?”

Sam Sam đồ dẫn gật đầu.

“Nhóm máu AB- RH âm tính.”

Sam Sam tiếp tục gật đầu.

Nét mặt anh ta mặc dù vẫn kiêu ngạo nhưng ánh mắt cũng đã giãn ra.

“Em gái tôi và cô có cùng nhóm máu hiếm, cô ấy vừa được đưa vào phòng phẫu thuật chờ sinh, nhưng ngân hàng máu lại sắp hết, để đề phòng điều không may xin cô hãy ở lại đây đợi, phòng lúc cần dùng đến.”

Hóa ra là cái này à, Sam Sam bình tĩnh. Lúc kiểm tra sức khỏe ở trường đại học cô đã biết nhóm máu của mình rất hiếm. Do đó mỗi lần sang đường đều vô cùng cẩn thận, sợ không may xảy ra sự cố gây xuất huyết nhiều có thể dẫn đến cái chết.

“Không sao, không vấn đề gì.” Sam Sam bỗng nhiên thấy đồng cảm với người phụ nữ trong phòng sản, không chút do dự liền lập tức đồng ý. Có điều....

Sam Sam ngưng ngưng nói: “Cái đó.....Tôi có thể hỏi một vấn đề được không?”

“Cô hỏi đi.” Rõ ràng là nhờ giúp đỡ mà anh ta hết lần này đến lần khác lại có một tư thế của người trên với kẻ dưới, thậm chí những người xung quanh cũng coi thái độ đó là đương nhiên, khiến cho Sam Sam sinh ra một cảm giác sai lầm.

“Ách.....Các người là ai?” Còn nữa, làm sao họ biết cách liên hệ với cô.

Anh ta nhìn Sam Sam với một ánh mắt kỳ quái trong vài giây, rồi chậm chậm nói: “Tôi là Phong Đăng”

Sam Sam nghĩ một lúc lâu, ngưng ngưng hỏi: “Cái đó, tôi quen anh không?”

Ngôn Thanh lau mồ hôi: “Cô Tiết, cô là nhân viên công ty Phong Đăng mà. Chẳng lẽ lúc cô đào tạo chưa được học về lịch sử lập nghiệp của công ty, cũng chưa bao giờ lên trang web của công ty sao?”

Miệng Sam Sam đã biến thành hình chữ O. Cô, cô nhớ ra rồi.....

Phong Đăng.....Phong Đăng.....

Hóa ra là chủ... chủ tịch.

Sam Sam vô cùng ngoan ngoãn ngồi đợi trước phòng sản để hiến máu, trong lúc đó còn bị ông chủ bắt đi làm xét nghiệm, chứng minh cơ thể khỏe mạnh, nhóm máu phù hợp.

Người phụ nữ khi sinh quả nhiên gặp nguy hiểm, Sam Sam ngoan ngoãn bị rút mất 300CC máu, sản phụ chuyển dữ hóa lành, Sam Sam rời khỏi bệnh viện trong sự cảm ơn ríu rít của Ngôn Thanh, đi một lúc liền dừng lại ngẩng đầu nhìn mặt trăng thờ dài.

“Nhà tư bản quả nhiên là quý hút máu, thật là không có nhân tính, không có nhân tính.”

Trong lúc Sam Sam vẫn đang lắc đầu, không chú ý đến một chiếc xe thể thao màu đen đỗ ở phía sau cô một đoạn, sau khi nghe tiếng thờ dài, người đàn ông ngồi ở ghế sau giật giật khóe miệng, sau đó đóng lại cánh cửa xe vừa mới mở ra.

“Về nhà.”

“Chủ tịch, vừa rồi không phải ngài nói muốn đưa cô Tiết về sao?”

“Không cần nữa?” Người đàn ông nói không một chút cảm xúc: “Nhà tư bản đều không có nhân tính.”

Thanks ss Kei!

Chú thích:

CEO: Tổng giám đốc (Giám đốc điều hành) (tiếng Anh: *Chief executive officer* – CEO) là chức vụ điều hành cao nhất của một tập đoàn, công ty hay tổ chức, phụ trách tổng điều hành một tập đoàn, công ty, tổ chức hay một cơ quan.

Trong văn hóa kinh doanh, một số công ty thì tổng giám đốc (CEO) cũng thường là chủ tịch hội đồng quản trị. Cá biệt, một người thường đảm nhiệm chức chủ tịch hoặc tổng giám đốc khi một người khác nắm quyền chủ tịch hoặc có thể trở thành giám đốc điều hành (*Chief operations officer* – COO). Vị trí chủ tịch và tổng giám đốc có thể được tách biệt nhưng vẫn có những sự dính líu đến nhau trong sự quản lý công ty.

Thế nên anh Phong Đăng có thể được gọi là: chủ tịch, CEO, hoặc Phong tổng.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ads Sam Sam khỏe mạnh từ nhỏ, nên bị rút 300CC máu cũng chẳng thấm vào đâu, vui sướng nghỉ ngơi vài ngày, hết thời hạn nghỉ phép, tất nhiên phải đi làm.

Tiết Sam Sam lúc này vẫn chưa biết rằng cán cân cuộc sống của cô đã bắt đầu xiêu vẹo.

Sáng ra vừa đi làm Sam Sam đã bị trưởng phòng cúi kính gọi vào phòng làm việc nắn cho một trận, vì bảng số liệu báo cáo mà cô ký tên có sai sót. Phong Đăng là một tập đoàn lớn, phía dưới còn có vài công ty con về các lĩnh vực công nghiệp khác nhau. Căn cứ vào mức độ lớn bé của mỗi công ty mà bố trí số lượng kế toán. Sam Sam – một nhân viên mới, kỳ thực trước nay chưa làm được việc gì, chỉ nhìn đồng nghiệp hướng dẫn cô làm báo biểu, đứng bên cạnh học tập, sau đó ký tên vào báo biểu mà đồng nghiệp đã làm xong. Chuyện này trong lòng trưởng phòng biết rõ, có điều ông ta vốn dĩ không ưa người mới, nên mượn cớ để nói.

Thực ra Sam Sam cũng chẳng làm sai chuyện gì, cái sai duy nhất là cô rõ ràng không đủ tiêu chuẩn nhưng lại được vào làm ở một tập đoàn nổi tiếng là tuyển dụng khắt khe, không phải sinh viên tốt nghiệp từ các trường đại học nổi tiếng thì không nhận, hơn nữa vì tuyển dụng cô mà phải loại ra người có điều kiện rất tốt do chính trưởng phòng lựa chọn. Trưởng phòng kế toán là một ông già vô cùng chính trực, nghi ngờ Sam Sam đi cửa sau, nên tự nhiên sẽ không vờ vịt với cô.

Có thể làm việc ở Phong Đăng, đôi lúc Sam Sam tự cảm thấy chột dạ. Tuy cô cũng tốt nghiệp đại học chính quy của “chương trình 211” (chương trình 211 chính là đề cương phát triển và cải cách giáo dục TQ, do chính phủ thực hiện nhằm hướng tới thế kỷ 21, xây dựng trọng điểm khoảng 100 trường đại học), tiếng anh tin học đều đạt, nhưng vẫn còn kém xa các đồng nghiệp có lý lịch xuất sắc khác. Lúc đầu hoàn toàn không chút hy vọng khi điền vào lý lịch trên mạng cùng với bạn bè, ai ngờ đâu có thể trúng tuyển chứ.

Ông trưởng phòng kết luận: “Đại học loại ba, trình độ loại ba, không cần biết phòng nhân sự tại sao tuyển dụng chị, tốt nhất chị hãy nghĩ cách làm thế nào để qua được thời gian thử việc”, Sam Sam buồn rầu rời khỏi phòng ông ta.

Thời gian thử việc ời là thời gian thử việc, không biết sắp lớn có thể xem xét thái độ tích cực hiển máu miễn phí ngày hôm đó mà cho cô qua thời gian thử việc không, như vậy... ít nhất... sau này vẫn có thể làm kho dự trữ máu tạm thời.

A, trong đầu Sam Sam đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, không lẽ vì nhóm máu hiếm mà cô được tuyển dụng ư? Còn nhớ lúc đầu trên mẫu đăng ký dự tuyển, có ghi rõ nhóm máu ở mục phải điền cô đã thấy rất kỳ lạ rồi.

Việc Sam Sam bị ông già kia mắng chửi khiến đồng nghiệp quan tâm, bọn họ đều bận rộn công việc của mình, điều này càng khiến cho Sam Sam đã buồn rầu lại càng buồn rầu hơn.

Hai đồng nghiệp mới cùng trúng tuyển với Sam Sam rất nhanh chóng tìm thấy các anh chị khóa trên của mình ở văn phòng, nên dễ dàng thuận lợi hoà nhập với môi trường lớn này, Sam Sam luôn luôn có cảm giác đang đi trên con đường lạc lõng, điều này khiến cho một Sam Sam từ nhỏ tới lớn thường quan hệ tốt với mọi người cảm thấy chán nản, không tránh được việc bắt đầu nghi ngờ năng lực của mình có phải quá dở tệ?

Đây thực ra không phải là vấn đề của cô, một là do văn hóa doanh nghiệp Phong Đăng vốn yêu cầu sự tinh táo, bình tĩnh và hiệu suất công việc cao, thứ hai là do đồng nghiệp đều cảm thấy với năng lực của Sam Sam mà vào được công ty chắc chắn phải có hậu thuẫn, trước khi làm rõ ai là chỗ dựa của cô ấy, mọi người đều giữ khoảng cách, không quá xa cách cũng không quá gần gũi – đây là một trong những nguyên tắc sinh tồn trong quan hệ phức tạp giữa các đồng nghiệp tại công ty lớn.

Có điều người mới này thường ngày luôn thật thà chất phác, nhưng việc này lại rất kín tiếng, ở văn phòng có người nói bóng nói gió mấy lần mà cũng

chưa hỏi ra được manh mối.

Có điều buổi trưa hôm nay, suy đoán về chỗ dựa của Sam Sam cuối cùng đã lộ ra manh mối.

Thư ký cấp cao của văn phòng CEO, cô Linda, tay cầm hộp đựng com không tương xứng chút nào với ngoại hình xinh đẹp, cao quý hơn người của cô, đứng trước cửa phòng tài vụ: “Xin hỏi, vị nào là cô Tiết Sam Sam?”

Sam Sam nghi ngờ nhìn người đồng nghiệp, sau đó đứng dậy: “Là tôi.”

Từ biểu hiện khác thường và tiếng thì thầm khe khẽ của các đồng nghiệp, Tiết Sam Sam đoán cô nàng này tuyệt đối không đơn giản, trong lòng bất giác kêu than.

Không thể nào, chắc là có sai số gì, đến cấp trên cũng đều bị làm cho kinh động, người ta rõ ràng đến com cũng không ăn mà bụng bắt đến đây bắt người...

Tiết Sam Sam cứng ngắc đứng lên, nhìn Linda bước đến trước mặt.

Sau đó Linda mỉm cười nói: “Chào cô Tiết, tôi là Linda, đây là com trưa Phong tổng kêu tôi mang đến”.

Phong tổng? Com trưa?

Các đồng nghiệp bất giác mở to miệng... Không phải chứ... Chỗ dựa của Tiết Sam Sam... lại có thể... lại có thể là CEO?

Đương nhiên, nếu họ nhìn Tiết Sam Sam, sẽ phát hiện ra miệng cô còn há rộng hơn cả bọn họ.

Linda vuốt vuốt tay áo, để lại hộp com rồi rời đi, các đồng nghiệp đi ăn với nét mặt đầy suy tư, trong phòng chỉ còn lại Tiết Sam Sam, cảm động mở hộp com mà nhà tư bản mang đến.

Mặc dù không có hải sâm, vậy cá như Sam Sam muốn, nhưng vẫn rất thịnh soạn. Com, gan lợn xào, thịt bò xào, rau chân vịt luộc, rong biển trộn, nấm xào trứng.

Ngoài ra còn thêm những lát cà rốt, một bát canh đậu đỏ với táo ngọt.

Những cái này... đều bổ máu?

Vừa nãy còn đắm chìm trong tình cảm của nhà tư bản, Sam Sam đột nhiên có dự cảm chẳng lành, chẳng lẽ em gái ông chủ lại xảy ra chuyện gì, ông chủ muốn cô bồi bổ để tiếp tục cho máu ư. ==

Xoa cảm, trong mỗi câu chuyện về cô bé lợ lem thời hiện đại đều cần có một vị CEO. ==

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ads Ngày thứ hai cũng đúng giờ đó com bổ máu được đưa đến càng làm cho Sam Sam khẳng định cách nghĩ của mình, nhưng lần này không phải là Linda đưa com đến mà là một cô gái xinh đẹp khác từ văn phòng chủ tịch, tự xưng là trợ lý của Linda tên A May.

Ngày thứ 3 người đưa com tên là A Vi.

Mỗi lần đưa com đều là những cô gái xinh đẹp khác nhau (Thậm chí có 2 lần là trợ lý nam đẹp trai và rất có khí chất khiến cho tim Sam Sam đập thình thịch liên hồi). Thứ duy nhất vẫn không thay đổi chính là món gan lợn trong hộp đựng com.

Sam Sam thật sự muốn hét lớn —— Ta lúc nào cũng có thể hiến tặng dòng máu đào mà ta đã nuôi dưỡng suốt 20 năm qua, nhưng làm ơn đừng cho ta ăn gan lợn nữa.....Cho ta tự chọn thức ăn đi.....

Đương nhiên, những lời đó cô chỉ dám tự nói ở trong lòng mà thôi, có cho cô thêm 10 cái lá gan nữa thì cô cũng chẳng dám nói ra miệng.

Hai tuần liên tục được ăn com trưa đặc biệt do người của chủ tịch mang đến, người chậm chạp như Sam Sam cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

Rốt cuộc muốn lấy của cô bao nhiêu máu mà cho cô ăn nhiều như vậy...

Sam Sam không phải là chưa nghĩ đến việc từ chức, chỉ là mỗi lần ra về cô đều nghĩ rằng ngày mai chắc sẽ không đưa com tới nữa, vậy là lại thôi, nhưng ai mà biết được là cấp trên lại có nghị lực đưa com đến 2 tuần liền.

Ngày thứ Hai của tuần thứ 3, Sam Sam kéo chị thư ký, tha thiết cảm ơn công ty, cảm ơn chủ tịch, cảm ơn thư ký đưa com, thể hiện rằng cho dù không ăn com cũng có thể vì công ty mà vào sinh ra tử, rút ít nhất 400cc máu cũng được, cho nên ngày mai nhất định không cần mang com đến cho cô nữa. (Mấy câu nói này cô đã mất 2 ngày để viết bản nháp, cả 2 ngày cuối tuần đều dồn hết vào nó, thấy vừa ngắn gọn lại đúng trọng tâm)

Cô thư ký lại cười khéo léo nói: “Tôi chỉ làm theo lời dặn của chủ tịch thôi, cô Tiết có vấn đề gì thì hãy nói trực tiếp với chủ tịch.”

Sam Sam há hốc mồm, cô chỉ là một nhân viên tài vụ bé nhỏ làm sao mà đi gặp chủ tịch được chứ. Hơn nữa tập đoàn Phong Đăng lớn như vậy, căn bản phòng làm việc của chủ tịch ở đâu cô cũng không biết. Được thôi, cho dù là đi theo thư ký lên gặp anh ta cũng được, nhưng.nhưng.cô thực sự không có dũng khí.

Vì vậy, Tiết Sam Sam đành ngày ngày tiếp tục mặt dày ăn gan lợn dưới ánh mắt tò mò và ngưỡng mộ của mọi người trong phòng làm việc.Sau đó cô đã bị nhiệt rất bị thâm, khuôn mặt từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện mụn nhọt bây giờ đã vinh dự mọc lên một nốt mụn, chiếm giữ cái trán của cô điều vô dương oai. .

Đương nhiên là cũng có việc tốt, thời gian này Sam Sam ở phòng làm việc đã cảm nhận được sự ảm áp của mùa xuân. Các đồng nghiệp xứng đáng là anh tài, muốn đối xử tốt hơn với một người nhưng lại không để lộ ra một nét mặt hay cử chỉ thừa nào, tinh tế trong im lặng đến tuyệt đối. Trước đây cô có gặp phải khó khăn gì đều cầm tài liệu chạy khắp nơi hỏi, cũng không thể có được một sự giải thích hoàn chỉnh, tất cả mọi người đều bận rộn, ai mà có thời gian hướng dẫn người mới chứ. Bây giờ thì khác, đồng nghiệp chủ động hỏi thăm trong công việc có vấn đề gì không, có lúc còn tiện tay mang cho cô một cốc trà nóng, lúc nói chuyện thình thoảng cũng nhớ kéo cô vào chủ đề câu chuyện. ...

Sam Sam cũng không ngờ đến nỗi không biết vì sao mà thái độ của đồng nghiệp lại thay đổi, cô là một đứa trẻ hiền lành trung thực nên chỉ sợ đồng nghiệp hiểu lầm mình là hoàng thân quốc thích, vội vàng giải thích việc chủ tịch đưa com cho cô là vì cô đã từng giúp đỡ ngài một việc lớn. Còn về giúp đỡ việc gì thì cô không nói, bởi vì cô thấy điều đó liên quan đến đời tư người khác. Đồng nghiệp bây giờ mới vỡ lẽ, nhưng trong lòng thì không tin lắm. Một nhân viên bình thường như cô thì giúp được gì cho chủ tịch chứ, cho dù có giúp được đi chăng nữa thì cũng không cần ngày ngày đưa com cảm ơn như thế, rõ ràng là có gì mờ ám. Sam Sam nhìn vẻ mặt tin tưởng của mọi người, liền cho rằng sự hiểu lầm đã được hóa giải, không hề biết rằng càng giải thích càng rối.

Trưởng phòng hay soi mói cũng dần dần trở nên khách khí hơn, không phải là muốn nịnh hót, mà là ông cảm thấy cô gái này có chỗ dựa vững chắc như vậy mà vẫn rất khiêm tốn, chăm chỉ học tập làm việc quả thật là hiếm thấy, nên ngày càng hài lòng.

Ăn com gan lợn đến tuần thứ 4, hôm đó thư ký ngoài com ra còn đưa Sam Sam một cái thiệp mời. Một cái thiệp mời vô cùng đẹp đẽ và rực rỡ, Sam Sam vừa mở thiệp mời vừa cảm thấy người có tiền quả nhiên là khác thường, phía trên thiệp mời viết:

8h tối thứ 6 ngày 02 tháng 11 năm 2007 (mồng 3 tháng 9 âm lịch) tổ chức tiệc tiệc mừng đầy tháng.

Tiết Sam Sam tiểu thư.

Ngôn Thanh, Phong Nguyệt kính mời.

Địa chỉ: Hội quán XX

Ở dưới còn có dòng chữ viết bằng bút mực đen ghi địa chỉ hội quán XX.

Ba chữ “Tiết Sam Sam” và dòng địa chỉ đều là dùng bút mực đen viết lên, nhưng kiểu chữ lại hoàn toàn không giống nhau, 3 chữ Tiết Sam Sam được viết rất đẹp và rõ ràng, Sam Sam đoán rằng đó là do người phụ nữ mang thai có cùng nhóm máu với cô viết. Dòng địa chỉ lại viết rất có lực, hằn cả ra mặt sau, nét chữ rất cứng cáp, khiến cô có cảm giác vừa cương quyết vừa ngạo mạn. Khiến cô vừa nhìn thấy đã nghĩ ngay đến ông chủ kiêu ngạo gặp ở bệnh viện.

Nhưng mà, anh ta chắc không rảnh đến mức viết cái này đâu.hơn nữa về địa chỉ, lên mạng tìm là ra ngay sao lại phải viết làm gì.

Một đồng nghiệp đi ngang qua nhìn thấy, âm thầm giật mình không ngờ là Tiết Sam Sam lại có thể được tham dự tiệc của nhà chủ tịch, sau đó thuận miệng nói: “Hội quán XX? Nghe nói là chỉ có hội viên mới được tham gia, rất thần bí.”

Sam Sam đang vui mừng vì không phải khách sạn 5 sao gì cả, không cần ăn mặc quá chỉnh tề, nghe thấy vậy hai mắt tối sầm, dường như thấy tiền trong túi mình không cánh mà bay.

Sam Sam dạo phố cả một buổi tối, mua một bộ lễ phục không quá phô trương mà thường ngày vẫn mặc, một đôi giày cao gót mà trước nay chưa dám đi bao giờ, tất cả đều là màu đen. Cô còn mua một bộ 8 con vịt con làm quà, loại hàng hiệu vừa có thể bơi trên mặt nước, lại vừa có thể hát, cũng mất đến mấy trăm tệ. Cô nhớ hồi nhỏ rất thích đồ chơi con vịt, trẻ con chắc cũng rất thích cái này. Vốn dĩ cô định mua một bộ đồ bạc cho trẻ em, nhưng về sau lại nghĩ nhà ông chủ chắc chắn không thiếu thứ gì, mua đồ chơi có lẽ tốt hơn.

Sau đó cô mới phát hiện tài khoản thẻ tín dụng của mình đã hết, lại còn nợ ngân hàng 1 tệ.

Thứ sáu, sau khi tan ca cô không về nhà mà ở phòng làm việc đến 7h tối, sau đó vào nhà vệ sinh thay bộ lễ phục và đôi giày cao gót, đi ra khỏi tòa nhà

Phong Đăng, may mà công ty không còn ai cả, ăn mặc chỉnh chu như thế bị người khác thấy cô nhất định sẽ rất ngại. = =

Lúc đang đứng trước cửa tòa nhà đợi xe taxi, một chiếc BMW màu nâu bạc liền dừng ngay trước mặt cô, cửa kính xe kéo xuống. Ngài trợ lý cấp cao nhẹ nhàng thò đầu ra ngoài.

“Tiết tiểu thư đến buổi tiệc à? Hay là lên xe chúng tôi đưa đi?”

“Được thôi, cảm ơn.” Sam Sam gật đầu cảm ơn, thật là khó có thể gọi được xe vào cuối tuần.

Sau đó cô mở cửa sau xe.

Sau đó.....

Cô hồi hận rồi....

Có ai nói cho cô biết, tại sao ông chủ lại ngồi sau xe không....

Ngài trợ lý cấp cao à, tôi có đặc tị với ngài sao....

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ấm Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Ads “Chủ...Chủ tịch,” Sam Sam vội vàng chào hỏi.

Ngài chủ tịch đang tựa vào chiếc ghế sau sang trọng nhắm mắt dưỡng thần, nghe vậy chỉ ừ nhạt một tiếng, ngay con mắt cũng không buồn mở.

Trợ lý Phương quay đầu lại cười nói: “Tiết tiểu thư mau vào trong ngồi đi.”

“A, vâng.”

Sam Sam cẩn thận bước vào trong xe. Choáng, còn trải cả thảm lót sàn bằng lông trắng nữa, nhờ trời mưa thì làm thế nào, chẳng phải nếu giẫm vào sẽ bẩn sao. May mà hôm nay cô đi giày mới, chứ như thường ngày cô đi giày thể thao, giẫm phải chắc sẽ là 2 dấu chân đen xì mất.....

Ach.....

Trong lúc nghĩ lung tung, xe chậm chậm lăn bánh.

Hai tay đặt trên đầu gối, lưng thẳng, hai mắt nhìn về phía trước——Sam Sam giống như một học sinh tiểu học gương mẫu ngồi ngoan ngoãn bên cạnh của số xe.

Trợ lý Phương buồn cười, sợ cô không được tự nhiên, liền nhìn hộp quà trên tay cô tìm chuyện để nói: “Đây là quà mà Tiết tiểu thư chuẩn bị phải không?”

“Đúng vậy.”

“Rất thú vị.”

“Thật không?” Sam Sam nhận được lời khen vừa mừng vừa lo, nhất thời có cảm giác tri kỷ với trợ lý Phương, cơ thể bất giác hướng về phía trước: “Tôi cũng thấy mấy con vịt này rất dễ thương, nó còn biết hát, mỗi con hát một bài khác nhau”.

Sam Sam bắt đầu khoe món quà, trợ lý Phương cũng hết lời khen ngợi, Sam Sam đang nói chuyện vui vẻ với Trợ lý Phương đột nhiên chủ tịch Phong lạnh nhạt nói thêm vào một câu:

“Phong Đăng trả lương cho cô rất thấp hay sao?”

Sam Sam quay đầu, thấy boss Phong đang lạnh nhạt nhìn cô bằng nửa con mắt.

“Không thấp.....rất cao.....” Sam Sam có cảm giác ánh mắt của boss Phong dừng lại trên hộp quà tặng, chẳng lẽ anh ta chê quà của cô quá rẻ tiền sao?

Bàn tay cầm hộp quà bất giác thu vào trong, cô lấy hết dũng khí tranh luận: “Chủ, chủ tịch cái này mặc dù chỉ là những con vịt bình thường nhưng trên thực tế.....”

Trên thực tế những con vịt này... biết hát, biết bơi, quan trọng là ...những con vịt này là hàng hiệu! Hàng hiệu đó biết không? Còn đắt hơn những con vịt ăn được ấy chứ!

“Trên thực tế cái gì?” Phong boss nheo mắt lại, khẩu khí cũng không hề tốt lành, trên mặt rõ ràng ghi mấy chữ: “Dám phản bác ta chỉ có chết thôi.”

Vì vậy Sam Sam nuốt nuốt nước bọt: “Trên thực tế.....chỉ là những con vịt bình thường = = .”

Chiếc xe tăng nhanh tốc độ hướng về phía trước trong sự ứ rù của Sam Sam, lúc sắp đến nơi, Phong Đăng nhận một cú điện thoại, sau khi cúp máy liền dặn dò trợ lý Phuong:

“Một lát nữa đưa cô ấy lên lầu, Phong Nguyệt muốn gặp cô ấy.”

Phong Nguyệt? Sam Sam nhớ ra rồi, đó không phải là em gái của chủ tịch sao, chẳng lẽ Phong đại tiểu thư muốn gặp cô?

Vậy thì tốt quá. Sam Sam lớn bằng từng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô tham dự tiệc một mình, đang lo lắng không biết nên tặng quà lúc nào thì thích hợp, hơn nữa sau khi bị Phong Đăng xem thường Sam Sam cũng mất hết lòng tin về món quà của mình, nên nghĩ lúc gặp riêng người ta sẽ âm thầm đưa luôn quà, cho đỡ bị mất mặt trước mọi người. = =

Xe dừng lại, Phong Đăng cùng người bảo vệ cao to kiểm soát xe đi trước, trợ lý Phuong dẫn Sam Sam theo hướng khác, đi thang máy lên lầu vào một căn phòng.

Phong Nguyệt là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, đang ngồi trong phòng tán gẫu với mấy người phụ nữ, nhìn thấy Sam Sam liền nhiệt tình đón tiếp, bắt tay Sam sam nói: “Cô Tiết, may mà có cô giúp đỡ, nếu không chắc tôi sẽ mất mạng.”

Sam Sam rất xấu hổ, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, lắc đầu nói: “Đâu có đâu có, tôi cũng không làm gì mà.”

Phong Nguyệt cười cười, kéo cô ngồi xuống, nói chuyện thân mật vài câu, đột nhiên nhớ ra điều gì liền hỏi: “Tiết tiểu thư, com có hợp khẩu vị không?”

Sam sam ngây người ra.

Phong Nguyệt nói: “Tôi dặn nhà bếp làm com cùng đưa đến với com của anh trai, chẳng lẽ cô không ăn?”

“Ăn rồi, ăn rồi.” Sam sam gật đầu, hóa ra là do Phong đại tiểu thư dặn dò. Đã nói rồi mà. Chủ tịch kiêu ngạo như vậy làm sao có thể nghĩ đến việc tặng com trưa cho một nhân viên bình thường được chứ. Hôm nào cần máu, trực tiếp gọi điện yêu cầu đến đó mới là phong cách làm việc của anh ta.

“Com có hợp khẩu vị không?” Phong Nguyệt lại hỏi một lần nữa

“Hợp, rất hợp.” Sam Sam vội vàng gật đầu, ngoài gan lợn ra những thứ còn lại đều rất ngon. “Thật là phiền cô quá.”

“Đâu có!” Phong Nguyệt cười: “Anh trai tôi rất kén ăn, mọi ngày đều là đầu bếp của gia đình làm com rồi đưa đến, mang cả cho cô cũng thuận tiện mà. Hơn nữa nhân viên của Phong Đăng tôi biết rất rõ, đều hết mình vì anh trai tôi, bữa trưa có khi chỉ ăn bánh bao qua loa. Cô mới rút nhiều máu thế, làm sao mà ăn như vậy được.”

Điều này thực sự làm cho Sam Sam hơi cảm động, vị đại tiểu thư này quả là rất biết quan tâm và chu đáo, tỉ mỉ.

Phong Nguyệt nhìn thấy trên tay Sam Sam cầm hộp quà, ngạc nhiên vui vẻ hỏi: “Đây là quà tặng cho em bé phải không?”

“Đúng vậy.” Sam sam đem hộp quà đưa cho Phong Nguyệt “Là mấy con vịt biết hát biết bơi.”

Phong Nguyệt dường như rất thích. “Tôi thật sự sợ mọi người tặng tiền, như thế thật vô nghĩa, một chút tấm lòng cũng không chịu bỏ ra, cô biết không lúc đầu tôi hỏi anh trai phải trả ơn cô thế nào. Anh ấy bảo viết 1 tấm chi phiếu, như thế không phải là sĩ nhục người khác sao.....”

A?

Sam Sam ngây người, trong đầu bất chợt có một ý nghĩ——Đại tiểu thư, tại sao cô không để chủ tịch sĩ nhục tôi! Tôi tình nguyện bị sĩ nhục mà.....

Có lẽ.....hôm nay.....còn có.....chỉ là có lẽ.....= =

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chi phiếu và gan lợn... hai thứ chênh lệch rõ ràng biết bao, lựa chọn dễ dàng biết bao, Sam Sam khóc không ra nước mắt. Đối với gan lợn, cô không bao giờ... muốn ăn thêm một chút nào nữa, nếu còn phải tiếp tục ăn cô có thể viết được một bài luận văn với đề tài là “18 ngày ăn gan lợn”.

Sam Sam nói: “Cái đó, mỗi ngày đưa com thực sự làm phiền anh chị quá, sau này không cần nữa đâu, ha ha.”

Phong Nguyệt gạt đầu: “Cũng tốt, dù sao cô làm việc trong văn phòng, không nên đối xử quá đặc biệt.”

Điều này Sam Sam chưa nghĩ đến, nhưng thấy cô ấy đồng ý, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Nói chuyện được vài câu thì đứa bé nằm trong nôi bật khóc, tiệc rượu cũng bắt đầu, Sam Sam nhân thể cáo biệt rồi đi, được nhân viên phục vụ dẫn ra phòng tiệc.

Sam Sam vốn dĩ cho rằng có thể tiệc rượu giống như trong ti vi, mọi người cầm ly rượu đi đi lại lại, nhưng xem ra đây là tiệc rượu Trung Quốc.

Trước khi đến đây Sam Sam nghĩ, xét bản thân đã phải nợ nần một khoản tài sản, vì vậy tiệc rượu lần này nhất định phải ăn cho bỏ, còn dự trữ năng lượng cho N ngày tiếp theo. Căn cứ vào mục tiêu này, Sam Sam đã lập ra hai kế hoạch.

Kế hoạch A: Nếu tiệc rượu theo kiểu phương tây, thì sẽ cầm đĩa lên lút đi khắp các góc.

Kế hoạch B: Nếu tiệc rượu theo phong cách Trung Quốc, vậy nhất định phải chọn góc nào đó.

Sam Sam nhìn quanh tứ bề, chọn ngồi xuống vị trí một góc khuất nhất, vừa cầu khẩn cái bàn này không đông người, vừa khắp nơi chờ khai tiệc.

Quả nhiên, bàn này vắng nhất, bao nhiêu người đi qua đều không ngồi xuống, Sam Sam mừng húm, người ít mới ăn được nhiều mà. Nhưng rất nhanh sau đó niềm vui đã hóa nỗi buồn.

Bởi vì khai tiệc, các bàn khác đều chật chỗ, chỉ có mình cô một bàn ==

Sam Sam tiêu rồi.....

Da mặt Sam Sam có dày đến mấy cũng không dám ngồi một mình một bàn, đứng dậy định đổi chỗ khác, nhưng bây giờ tìm đâu ra chỗ trống, hơn nữa cô chẳng quen một người nào cả, tùy tiện ngồi vào cũng rất kỳ.

Lúc này mọi người đều ngồi xuống cả, Sam Sam đứng lẻ loi, xấu hổ đến muốn đào cái lỗ mà chui xuống, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt mãnh liệt đang chiếu thẳng vào cô, cô xoay người nhìn theo hướng đó, chỉ thấy ông chủ đang chau hàng lông mày đẹp để trừng mắt nhìn cô.

Chết rồi, thảm rồi, ông chủ chắc chắn cảm thấy cô làm mất mặt công ty. Sam Sam thê thảm nhìn lại — Ông chủ, không phải là tôi cố ý, ông phải minh xét nha.

Nhìn chằm chằm nhau một lúc, Phong Đăng mới di chuyển đường nhìn, vẫy người phục vụ, thấp giọng thì thầm mấy câu.

Sam Sam thấy người phục vụ đó nhìn cô một cái, trong lòng biết chắc có liên quan tới mình, tim bắt đầu đập mạnh, không phải là muốn mời cô đi ra ngoài chứ. Có điều như thế cũng không sao, vừa lúc có thể ra ngoài ăn mỳ bò.

Sắp chết đói rồi!

Nhân viên phục vụ quả nhiên mỉm cười đi về phía cô, dừng lại trước mặt cô rồi làm một động tác “mời”: “Cô Tiết, ông Phong mời cô qua chỗ ông ấy.”

Á? Không phải mời cô về ư? Mà còn kêu cô qua chỗ anh ta? Nhưng chỗ anh ta... chính giữa phía trước... là chủ tịch trong truyền thuyết đó ư?

Sam Sam lại một lần nữa rồi.

Đương nhiên Sam Sam không có gan ở trước mặt mọi người từ chối lời mời không phải nói là, mệnh lệnh của ông chủ, thấy chết không sờn lòng cô bước theo nhân viên phục vụ đi về phía Phong Đăng, bên cạnh anh đã được kê thêm một chiếc ghế.

Phong Đăng đang nói chuyện cùng với một ông già quần áo chỉnh tề, liên quan tới chuyện đất đai xây dựng gì đó, cơ bản không hề để ý đến cô. Sam Sam ngoan ngoãn đứng đợi anh ta và ông ấy nói chuyện xong, mới dè dặt mở miệng: “Chủ tịch, tôi ngồi chỗ này hình như không ổn lắm.”

Phong tổng giọng điệu lười biếng: “Có gì không ổn?”

“Chỗ này đều là các nhân vật lớn, tôi, ày... tạm thời, vẫn chưa phải là nhân vật lớn. = =”

Phong Đăng nhẹ nhàng ngả người, con mắt nhìn cô chằm chằm “Không muốn ngồi xuống, vừa nãy sao còn dùng ánh mắt đó nhìn tôi?”

“Ánh mắt gì ạ?” Sam Sam kinh ngạc.

“Ánh mắt của cô nói với tôi rằng. . .” Phong Đăng chậm rãi giải thích: “Tôi bị bỏ rơi rồi, nhanh đến cứu tôi với.”

“.....” — Ông chủ, ngài nhìn lầm rồi, ánh mắt tôi rõ ràng nói cầu xin ngài đừng trừ tiền lương mà. —

Thế nhưng nhìn về chắc chắn trên mặt Phong Đăng, Sam Sam cũng bắt đầu nghi ngờ bản thân vừa nãy phải chăng là đã phát sai tín hiệu?... Tuy trong lòng cô kỳ thực không hề nghĩ thế, nhưng cũng có thể ánh mắt lại nói lên điều đó, chẳng phải có bài hát gọi là “Ánh mắt tôi đã phản bội trái tim” sao? = =

Có điều nói đi cũng phải nói lại, ông chủ, năng lực lý giải ánh mắt của ngài thật sự quá mạnh rồi. —

Ngồi cạnh Phong Đăng đương nhiên đừng hòng hy vọng được ăn nhiều, đĩa không bị run đã là tốt lắm rồi. Ban đầu Sam Sam dự định hôm nay sẽ ăn với phong cách “vừa lịch sự vừa mạnh mẽ”, nhưng bây giờ “mạnh mẽ” chỉ có thể thu vào trong túi mạng về nhà, Sam Sam cố gắng nhớ lại cách ăn nho nhã lúc bản thân còn giả vờ làm thực nữ.

Nhưng trải qua luyện tập tranh giành cơm với các bạn trong 4 năm đại học, nho nhã thực sự đã trở thành việc của kiếp trước rồi.

Được rồi, gấp một miếng rau — Mím cười.

Đối với người cùng tâm nhìn — Mím cười.

Nhân viên phục vụ mang lên món móng lợn, được rồi, mím cười với móng lợn.

O, hóa ra không phải móng lợn, mặc kệ, đối với móng của động vật nào cũng mím cười.

Khuôn mặt cứng đờ luôn.

Thật vất vả mới ngồi hết nửa bữa tiệc, lần lượt có người cáo từ, Sam Sam cũng tập tức cáo từ Phong Đăng.

Phong Đăng nói: “Cô hãy về muộn một chút, cùng tôi tiễn khách.”

“.....” Sam Sam run rẩy nhắc nhở anh ta: “Chủ tịch, tôi cũng là khách mà.” Tôi cũng tặng quà ...

“Cô muốn về trước?” Phong Đăng nheo mắt, cảm giác áp bức quen thuộc lại ập đến với Sam Sam. “Ông chủ chưa về, nhân viên có thể về được không?”

“Đương nhiên không thể!” Sam Sam lập tức nghiêm chỉnh nói: “Tôi ở lại tiễn khách... tiễn khách.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Ads Sam Sam nửa no nửa đói đứng cạnh Phong Đăng tiễn khách.

Phong Đăng xuất thân từ nhà quan, từ nhỏ đã quen với cảnh này, nên rất nho nhã tự nhiên thoải mái, lại thêm vẻ ngoài tuấn tú phóng khoáng, nhìn nhất cử nhất động của anh ta quả thật giống như đang thưởng thức nghệ thuật. Sam Sam kẻ vai đứng cạnh, cảm nhận được hơi thở nam tính rất gần của anh, tim cô không tránh khỏi đập trật mất một hai nhịp, đương nhiên rất nhanh đã bị Sam Sam dùng lực trấn tĩnh —— CEO đại nhân khủng bố như thế, người còn dám đập loạn, thật không muốn sống nữa sao!

Sam Sam lần đầu tiên nhìn thấy cảnh hoành tráng này, ngoài việc lặp đi lặp lại những câu xã giao, hoàn toàn không biết nên nói gì, phần lớn thời gian đứng cạnh Phong Đăng mím cười, trong lòng kêu khóc: Oa, đây là ngài thị trưởng mà, quả nhiên là nghiệp quan* cấu kết. A, ông già này hay bán XXX, đồ rất đắt, gian thương! (* doanh nghiệp và quan chức nhà nước)

= =

Sam Sam thật không hiểu, rốt cục chủ tịch kêu cô đứng cạnh làm gì không biết, một mình anh ta cũng có thể đối phó hết được mà.

Nhân dịp Phong Đăng đang nói chuyện với một người có dáng dấp quý phu nhân, Sam Sam nhìn trộm di động. Đã hơn 10h rồi, Sam Sam có chút buồn bực, nghe thấy phía sau có người hỏi: “Cô đang làm gì đấy?”

“Xem giờ, sau 12h mà gọi xe thì khá đắt.” Sam Sam không chút nghĩ ngợi đã trả lời, sau đó đột nhiên nhớ ra giọng nói này là của ai, cứng ngắc quay đầu

lại: “A, chủ tịch...”

Sam Sam rất muốn kiểm cái khăn để che mặt, nước mắt, làm sao có thể nói ra được cơ chứ? Chủ tịch, ngài thật sự quá gian xảo, rõ ràng là tấn công bất ngờ.

Phong Đăng nhíu mày nhìn cô trong hai giây: “Sau khi xong, tôi sẽ cho người đưa cô về.”

Ồ, Sam Sam ngạc nhiên mừng rỡ, gật đầu liên tục: “Cảm ơn chủ tịch!”

Thật là trong họa gặp phúc, ít ra có thể tiết kiệm được 50 đồng tiền gọi taxi ^ _ ^ . Sam Sam gắng hết sức tiễn khách ینگ, đợi khách khứa về gần hết, Phong Đăng cũng từ biệt Phong Nguyệt, gọi Sam Sam: “Về thôi.”

Cất bước ra ngoài.

Sam Sam bước nhanh để theo kịp Phong Đăng, trong lòng nghĩ thầm có thể lái xe đợi bên ngoài, không ngờ ra đến ngoài, trước cửa chỉ đỗ một cái xe, nhân viên phục vụ nhìn thấy Phong Đăng, lập tức cung kính mở cửa xe: “Ông Phong.”

Sau đó Sam Sam nhìn thấy Phong Đăng ngồi ở vị trí lái xe, sau đó.....

Sam Sam ngơ ngẩn đứng trước chiếc xe thể thao.

Tài xế của cô đâu?

Lẽ nào, chủ tịch nói: “Kêu người đưa”... Lại có thể là anh ta tự đưa?

Sam Sam đứng trước cửa xe, ngơ ngậy hỏi: “Chủ tịch, ngài nói kêu người đưa tôi về, tài xế đâu ạ?”

Phong Đăng có chút mất kiên nhẫn: “Tôi không phải là người à?”

Sam Sam thực sự muốn gật đầu. Boss lớn, ngài làm sao có thể là người chứ, cứ coi anh là người, thì cũng là người của bộ tộc ăn thịt người. = =

Thấy cô đứng bất động, Phong Đăng càng thêm mất kiên nhẫn, nói: “Lên xe.”

Sam Sam không dám tiếp tục vùng vẫy, ngoan ngoãn lên xe, xe này không phải chiếc BMW lần trước, mà là một cái xe thể thao màu trắng, Sam Sam không biết nhãn hiệu. Người giàu thật có nhiều xe, Sam Sam không kìm được xúc động.

Sau khi liên tục cảm ơn và nói địa chỉ của mình, Sam Sam nhẹ nhàng dựa vào ghế nghỉ ngơi, có lẽ trong bữa tiệc đã uống chút rượu, tinh thần nhẹ nhõm hơn chút, sau đó ngáp một cái, rồi... Sam Sam ngủ luôn.

Ngủ say thì không nói làm gì, nhưng gay go ở chỗ Tiết Sam Sam chưa ngủ sâu, trong khi xe thể thao chạy, cô mở mắt, đúng lúc loáng thoáng nhìn thấy một cái bảng hiệu quen thuộc lướt qua, sau đó ngủ lơ mơ, đầu óc lơ mơ, hoàn toàn quên mất ai ngồi cạnh, Sam Sam kêu lên: “Dừng xe ở đây, tôi phải đi ăn mỳ bò.”

Đội Sam Sam nhớ ra không phải mình đang ngồi trên taxi, tài xế ngồi bên là Phong tổng, thì trong xe chỉ còn dư âm vang vọng.

Đứng trước mặt chủ nhân bữa tiệc lại có thể nói mình ăn chưa no, vị chủ nhân này còn là ông chủ của mình, Sam Sam khóc không ra nước mắt: “Chủ tịch.....Tôi bị bệnh dạ dày..... Mỗi ngày tôi đều phải ăn bữa ăn đêm..... Vừa nãy ở bữa tiệc tôi ăn rất no, thật đấy, chỉ là tiêu hóa hết rồi...”

Phong Đăng nhìn cô không nói gì, sau đó quay xe, dừng trước cửa hàng nhỏ có tấm biển hiệu màu vàng: “Nhà này?”

“Đúng rồi, đúng rồi”. Sam Sam liên tục gật đầu, chỉ nghĩ nhanh chóng rời xa tổng giám đốc. “Chủ tịch, vậy tôi xuống xe đây, tạm biệt, cảm ơn ngài đã đưa tôi quay lại, tôi ăn xong rồi tự về là được mà, Chủ tịch không cần đưa tôi nữa đâu?”

Nói một mạch rồi ngừng lại, xuống xe, mở cửa, hoàn thành một cách lưu loát. Sau đó vừa ngẩng đầu lên, boss Phong đứng đối diện.

Sam Sam tiêu rồi.

“Chủ tịch?” Anh ta xuống xe làm gì?

“Là mì bò à?”

“Chủ tịch, không phải ngài cũng muốn ăn cái này chứ...”

“Không thể à?” Phong Đăng đi tới bên cạnh Sam Sam đang hóa đá. “Tôi cũng tiêu hóa hết rồi.”

“Hả?”

“Chẳng lẽ khả năng tiêu hóa của tôi không bằng cô?”

Nhìn ánh mắt như muốn giết người của boss lớn, Sam Sam lập tức nói: “Không có, không có, khả năng tiêu hóa của chủ tịch đệ nhất thế giới.” = =

Phong Đăng sắc mặt một cái.

Vào cửa hàng, Phong Đăng ngồi xuống, Sam Sam vội vàng ngăn anh.

“Đợi một chút, tôi lau ghế.” Cầm khăn giấy lau sạch vết dầu mỡ trên ghế, chủ tịch đang mặc là bộ đồ tây cao cấp a.

Phong Đăng ngồi xuống, vừa giơ tay lên, Sam Sam lại kêu lên: “Đợi một chút, tôi lau bàn.”

Lại cầm cái khăn giấy lau lau.

Phong Đăng “.....”

“Được rồi, chủ tịch ngồi đi.”

Sam Sam lau mồ hôi, chỗ của mình thì chà qua loa rồi ngồi xuống. Ông bà chủ quán mỳ đến chào hỏi bọn họ, Sam Sam gọi một bát nhỏ mỳ sợi. Sam Sam thường tới đây ăn, ông bà chủ đều biết cô, trả lời ngay: “Hôm nay chỉ còn bát nhỏ thôi.”

Sam Sam lúng túng gật đầu, ở dưới bầu không khí của Boss lớn, chắc chắn cô ăn không nổi, gọi bát to cũng là lãng phí.

Mỳ làm rất đơn giản, hai bát mỳ bò nhanh chóng được mang lên, Sam Sam gỡ đũa rồi gấp, nhưng thấy Phong Đăng cau mày nhìn bát mỳ.

Nhìn đi nhìn đi, không ăn được hả, đã kêu anh đừng có vào ăn. Sam Sam vừa oán thăm vừa ân cần hỏi: “Chủ tịch, ngài sao vậy?”

Phong Đăng ngẩng đầu thản nhiên nói: “Đôi bát khác đi, tôi không ăn rau thơm”.

Sao vừa nãy anh không nói với ông chủ= = , Sam Sam theo phản xạ có điều kiện liền ngăn cản: “Vậy bỏ bát này đi ạ? Lãng phí quá, gấp ra là được mà.”

Phong Đăng nhú mày: “Cô gấp?”

Sam Sam không nói lời nào, hạ quyết tâm gật đầu: “Tôi gấp.”

Gấp thì gấp, trời đất bao la, ông chủ là lớn nhất, đến cả máu cô cũng hiến tặng rồi, gấp mấy cọng rau thơm có là gì.

Lấy một đôi đũa mới, Sam Sam cúi đầu cẩn thận tỉ mỉ gấp hết rau thơm ra, không còn một cọng, sau đó đẩy bát mỳ đặt trước mặt Phong Đăng.

“Chủ tịch, có thể ăn rồi,”

Sam Sam ngẩng đầu lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc sảo của boss lớn, trong lòng bỗng nhiên run rẩy một chút, đây là ánh mắt gì... Vì sao cô cảm thấy rất đáng sợ. = =

Boss lớn Phong chăm chú nhìn bát mỳ, gật đầu: “Rất tốt.”

Sam Sam lại run, rõ ràng là khen ngợi, sao cô lại cảm thấy càng đáng sợ? Có cảm giác xui xẻo...

Sam Sam thấp thỏm ăn hết bát mỳ, ăn xong cũng không dám tranh thanh toán với Phong Đăng, nhìn boss lớn trả tiền, sau đó boss lớn còn đưa cô về tận nhà....

Ồ, không có chuyện kinh khủng nào xảy ra, xem ra vừa nãy chỉ là ảo giác..... Sam Sam thở phào nhẹ nhõm.

Vẫy tay tạm biệt ông chủ, Sam Sam chạy lên lầu, từ cửa sổ cầu thang tầng hai nhìn xuống, chiếc xe thể thao màu trắng của Phong Đăng nổi bật trong màn đêm, rất nhanh xe rẽ, rồi không còn nhìn thấy nữa.

Sam Sam đột nhiên có chút ỉu rĩ và mất mát. Hôm nay, và một tháng trước đây, giống như giấc mơ với một nhân viên nhỏ như cô, sau này chắc là không bao giờ.... cô xuất hiện cùng lúc với BOSS lớn nữa

Có điều, Sam Sam nắm tay, phấn chấn lên rất nhanh!

Cố lên! Tiết Sam Sam!

Ngày mai, chính là một ngày mới không có com gan lợn rồi !

= =

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ads Thứ 2, Tiết Sam Sam tinh thần phấn chấn bừng bừng đi đến Phong Đăng, khuôn mặt tươi cười cả buổi sáng, tâm trạng rất là happy.

Đồng nghiệp trên đùa nói : “Nhìn khí sắc của Sam Sam hôm nay rất tốt, có việc gì vui phải không?”

Nếu mà nói vui về đến thế chỉ vì không phải ăn cơm gan lợn nữa, liệu có vô vị quá không ? Sam Sam sờ cằm suy nghĩ một lúc, nói một câu rất thú vị :
“Là chuyện tốt, thì tự nhiên nó sẽ đến.”

Là gan lợn, luôn luôn sẽ phải ăn hết.

Happy đến tận buổi trưa, Sam Sam dọn dẹp bàn làm việc, định cùng với đồng nghiệp xuống nhà ăn nhân viên ăn cơm. Hà hà hà, cơm sườn, tao nhớ mày quá.

Dọn dẹp xong vừa mới đứng dậy, điện thoại trên tay vang lên, Sam Sam tiện tay nghe luôn, hóa ra là A May ở tầng 22.

Cô căng thẳng hỏi: “ A May, không phải cô lại đưa cơm đến nữa chứ?”

A May nói : “Hôm nay không đưa đến nữa.”

Sam Sam thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “ Vậy thì tốt, A May tôi đi ăn cơm đây. Khi nào cô rảnh, tôi mời cô đi ăn cơm ” A May là người đưa cơm đến nhiều nhất, Sam Sam cũng dần dần trở nên thân với cô ấy.

“Được thôi, chủ nhật tuần này chúng ta đi dạo phố nha, tôi cũng cần mua mấy bộ quần áo.” Nói đến ăn cơm, dạo phố, A May tràn đầy hứng thú, sau đó tiện nói luôn một câu: “ Sam Sam, chủ tịch không bảo tôi đưa cơm cho cô nữa, nhưng bảo cô tự lên lấy.”

Sét đánh ngang trời!

Cô bị sét đánh trúng, đang trong quá trình đốt cháy, một lúc lâu sau cô như vớ được vận may hỏi : “... Lấy cái gì?”

“Cơm trưa.”

“A Maycô không nghe nhầm chứ?”

“Không nhầm” A May khẳng định chắc như đinh đóng cột.

“.....”

Sam Sam hít một hơi thật sâu, không được, vẫn chưa đủ dùng khí, hít thêm một hơi thật sâu nữa, cô anh dũng nói : “ A May, có thể đưa điện thoại cho chủ tịch được không?”

“Được, cô đợi một lát, tôi hỏi đã.” Một lúc sau A May nói : “Tôi đã chuyển rồi.”

Trong điện thoại đổi thành âm thanh nhạc chờ chung của cả công ty, cô giữ chặt ống nghe. Mặc dù đã có 2 lần tiếp xúc với sếp lớn, nhưng ở công ty là lần đầu tiên, vẫn còn rất hồi hộp.

Hơn một phút sau, đầu dây bên kia mới nhắc máy, Giọng nói trầm thấp của Phong Đăng vang lên: “Alô”

“ Chủ tịch, tôi, tôi là Tiết Sam Sam ”

“Uh, Có việc gì?”

Sam Sam nghe thấy đầu bên kia có tiếng lật giấy, chắc là anh ta đang làm việc, vội vàng nói nhanh: “ Chủ tịch, là chuyện đưa cơm, hôm đó Phong tiểu thư nói.....”

“Về việc đưa cơm” Phong Đăng ngắt lời cô “ Cô Tiết, tôi nghĩ thư ký của tôi sẽ không đưa cơm cho cô nữa.”

Đúng rồi, đúng rồi. Sam Sam xúc động, chủ tịch cuối cùng ngài cũng nghĩ thông rồi, cho nên sau này không cần đưa cơm cho tôi nữa.....

“Cho nên từ hôm nay trở đi, cô tự lên lấy.”

Không chờ cô trả lời, chủ tịch đại nhân đập điện thoại một cách quyết đoán.

Đầu dây bên này, phòng tài vụ ở tầng dưới, Tiết Sam Sam cảm ống nghe cos pho tượng. (cos = cosplay *)

Đồng nghiệp giục cô: “Tiết Sam Sam, cô không đi ăn cùng mọi người sao, có đi hay không?”

“Mọi người đi trước đi.” Sam Sam đặt điện thoại xuống, quay lại cười dờ dẩn với đồng nghiệp.

“Cô không đi? Vậy cô ăn cơm ở đâu?”

“Tầng 22.”

Sam Sam như tượng gỗ đi ra khỏi phòng tài vụ, để lại đồng nghiệp ngơ ngác nhìn nhau. Đồng nghiệp vừa ngượng mồm vừa đỏ kị nói: “Thảo nào sáng nay vui vẻ thế, hóa ra là từ thiếp lên chính rồi!”

Đi vào thang máy, ấn tầng 22, cô tự an ủi bản thân, kệ thôi, kệ thôi, dù gì chỉ là đến chỗ A May lấy cơm thôi mà, đại tiểu thư chắc là quên không nói với đầu bếp rồi, nghĩ cách nhắc cô ấy vậy. Nhưng làm sao mà liên lạc với cô ấy bây giờ, chẳng lẽ phải thông qua chủ tịch.

Đến tầng 22, đi ra khỏi thang máy, hai mắt Sam Sam sáng bừng —không hổ danh là sào huyệt của sếp lớn, trang hoàng khác hoàn toàn so với những tầng dưới.

Đang ngó nghiêng xung quanh tìm A May, trợ lý Phương vừa cười vừa bước tới: “Tiết tiểu thư, chủ tịch nói cô trực tiếp đi vào phòng ngài.”

“Ách, không phải là tìm A May sao?”

“A May chắc là đi xuống nhà ăn cơm rồi, Tiết tiểu thư mau vào đi, đừng để chủ tịch phải đợi lâu.”

“Không thể nào.” Mặt cô như đưa đám. Chủ tịch đại nhân bận rộn thế, sao lại quản cả việc đưa cơm thế này.

Trợ lý Phương không hiểu vì sao rất vui vẻ đi ăn cơm, Sam Sam tìm thấy văn phòng của CEO, chần chừ một lúc, đưa tay lên gõ cửa.

“Vào đi.”

Mở cánh cửa gỗ nặng nề, Sam Sam theo thói quen thò đầu vào bên trong nhìn ngó.

Sào huyệt của chủ tịch đại nhân to hơn so với cô tưởng tượng, rất thoáng và sáng sủa, đơn giản nhưng đầy đủ, sếp lớn ở góc xa của văn phòng, ngồi sau chiếc bàn làm việc lớn, đang cúi đầu xem tài liệu.

Khi làm việc Phong Đằng có thái độ rất nghiêm túc, ánh nắng xuyên qua người anh ta rơi xuống đất, chiếu rọi làm nổi bật lên cơ thể trẻ trung, Sam Sam bất giác bị sự chấn động làm cho sợ hãi.

Phong Đằng mất vẻ nhìn tài liệu. “Đứng đó làm gì, lại đây.”

“A.” Sam Sam giật mình, phát hiện ra là mình đã bị “sắc đẹp” của boss đại nhân làm cho mê muội, toát mồ hôi lạnh. Quả nhiên càng là những sinh vật nguy hiểm thì bề ngoài càng như thế, Chủ tịch đại nhân chính là một ví dụ điển hình.

Xoay người đóng cửa, cô đi đến bên bàn làm việc của Phong Đằng, Phong Đằng vẫn lật xem tài liệu: “Đợi một lát.”

Cô gật đầu, không dám làm phiền anh ta, thần trọng đứng bên cạnh đợi anh ta xem xong.

Một lát sau, Phong Đằng ký tên lên trang cuối cùng rồi gấp tập tài liệu vào. Ngẩng đầu nhìn Sam Sam một cái, Phong Đằng hất cằm bảo cô nhìn về hướng bàn tiếp khách bên tay phải.

“Hộp cơm ở đó.”

Sam Sam nhìn về hướng đó, suýt rớt cằm.

Trời ơi, Phong tiểu thư này thật là ngày càng khoa trương! Trước đây đưa cơm chỉ dùng hộp dùng một lần bình thường, hôm nay lại dùng hộp gỗ tròn 3 tầng.

Lại còn hai hộp nữa chứ.

Phong tiểu thư nghĩ cô là thùng cơm sao. ==

Sam Sam kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Hai hộp. Chủ tịch, tôi không ăn nhiều đến vậy.”

Phong Đăng khụ một cái nói: “Một cái là của tôi.”

Cô càng kinh hãi hơn, sao lại có thể cùng bậc đãi ngộ với chủ tịch.....chẳng lẽ.....trong hộp cơm của chủ tịch cũng là gan lợn sao. — —

Sam Sam ngượng ngập nói : “Chủ tịch, tôi, tôi không thể tiếp tục ăn được nữa. Lần trước tôi đã nói với Phong tiểu thư là không cần mang cơm đến nữa rồi, chắc là cô ấy quên không nói với đầu bếp. Hơn nữa số máu lần trước mất đi đã được bổ sung rồi, ngài xem mặt tôi hồng hào lắm rồi.”

Sắp hồng đến mức giống màu gan lợn rồi.

Phong Đăng nhìn cô một chút, trong mắt ánh lên một tia cười, nhưng khuôn mặt lại lập tức lạnh xuống, một bộ dáng lãnh đạm hờ hững nói: “Những việc nó làm tôi không quản lý, cô tự mình nói với nó.”

“Ách, vậy chủ tịch, ngài có thể cho tôi biết cách liên hệ với cô ấy không?”

“Hôm qua nó đi Châu Âu rồi.” Phong Đăng ung dung nói: “Khoảng 1 tháng nữa mới về.”

Sam Sam mắt tròn, chẳng lẽ phải ăn một tháng nữa.

“Tiết tiểu thư không cần khách sáo.” Phong Đăng nhàn nhạt nói.

“Tôi không khách sáo.....” Sam Sam muốn rút nước mắt.

Phong Đăng dường như nhìn cô dò hỏi : “Có phải cô Tiết ngại ăn không uống không?”

“Đúng rồi, đúng rồi, chủ tịch mình giám, thật là ngại quá.” Sam Sam vội vàng gật đầu.

“Vậy sao.” Phong Đăng trầm ngâm, Sam Sam lo lắng nhìn anh ta, suýt nữa thì nói ra câu chủ tịch đại nhân khai ân.

“Như vậy đi.” Phong Đăng do dự một chút, có quyết định rồi, đôi mày anh tuấn giãn ra. “Vậy cô hãy làm chút việc coi như là tiền cơm đi.”

“Làm cái gì ạ?”

“Đem hộp cơm lại đây.” Phong Đăng ra lệnh.

Sam Sam cầm hai hộp cơm lại.

“Mở hộp này ra.”

Sam Sam mở ra một trong hai hộp.

Phong Đăng nhìn lướt qua các món ăn nói : “Uh, cô chọn bỏ hết cà rốt ở món này ra, chọn cả ớt xanh ở món này nữa.”

Nhìn thấy bộ dạng dờ dẩn của Sam Sam, Phong Đăng trong lòng rất vui tiếp tục bổ sung: “Tỉ mỉ một chút, giống như là hôm trước nhặt rau thơm ấy.”

Cuộc sống đầy tớ của Sam Sam sắp bắt đầu rồi.

Chú thích:

Cosplay: google để biết thêm chi tiết! == (th0xjnh)

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Ads Tiết Sam Sam vinh dự trở thành một nhân viên chọn thức ăn.

Mặc dù nói giàu sang không phóng túng, nghèo hèn không thay đổi, quyền thế không khuất phục, nhưng, nhưng cô vẫn chưa qua thời gian thử việc.

Có điều Sam Sam đã quyết định, chờ qua thời gian thử việc trở thành nhân viên chính thức, cô nhất định phải thể hiện một chút khí phách của mình.

Còn như hiện tại, tốt nhất vẫn là nuốt hạt đậu ra.

Vẫn là ở tầng 22, văn phòng CEO, Tiết Sam Sam ngồi trên ghế salon khu tiếp khách chuyên tâm nuốt đậu tương. Phong Đăng cùng mấy vị manager cấp cao đang họp trong phòng nhỏ của văn phòng vẫn chưa thấy đi ra.

Tính từ lần đầu tiên đến đây cũng sắp một tháng rồi, Sam Sam lúc đầu vẫn hy vọng Phong tiểu thư trở về cứu cô, nhưng hai ngày trước chủ tịch nói Phong tiểu thư lại đi Canada rồi.

Thật là, vừa mới sinh con xong đã chạy lung tung rồi, người nhà chủ tịch quả nhiên ai cũng thần kỳ. Ví dụ như chủ tịch đại nhân, bệnh kén ăn của anh ta cũng đã nặng đến mức không thể tưởng tượng nổi, kinh khủng hơn nữa là tùy thuộc vào cách nấu mà thay đổi, hôm nay ăn ngày mai chưa chắc đã ăn, lược thì ăn mà xào chưa chắc đã ăn.....

Giữa lúc Sam Sam đang lăm bằm một mình, cửa phòng họp mở ra, Phong Đăng đi ra trong tình trạng bị vây quanh bởi nhóm manager mặc dù Sam Sam không quen biết với mấy người đó, nhưng cũng biết rằng đó đều là những nhân vật lớn của công ty, một mình ngồi cũng cảm thấy không lịch sự liền đặt cái thìa trong tay xuống đứng dậy lịch sự hướng về phía họ mỉm cười một chút.

Nhóm manager đó lập tức nói: “Tiết tiểu thư mời ngồi xuống, không dám không dám.”

!

Bọn họ làm sao biết được cô họ Tiết.

Chết rồi, chắc chắn là việc cô không có khí phách làm nhân viên chọn thức ăn cho chủ tịch đã bị tất cả mọi người trong công ty biết rồi!

Sam Sam mới nghĩ đến đó đã lạnh hết cả người, sau này làm sao mà sống ở Phong Đăng được chứ?

Phong Đăng vốn đang nghiêng người nói chuyện với mọi người, nghe thấy động tĩnh bên này, liền quay người lại hỏi: “Làm xong rồi?”

“Vẫn chưa, vẫn chưa.” Sam Sam vội vàng ngồi xuống tiếp tục lựa đậu tương.

Việc của sau này thì để sau này nghĩ vậy, bây giờ trước hết phải hầu hạ chủ tịch cho tốt mới đúng, làm việc lựa thức ăn thì làm việc lựa thức ăn, dù gì cũng là thức ăn cho vua dùng.

Sam Sam dùng thìa múc đậu tương ra bỏ vào hộp cơm của mình, chủ tịch đại nhân đã nói không được lãng phí đồ ăn, cho nên những đồ mà chủ tịch đại nhân không ăn Sam Sam nhất định phải ăn hết, bây giờ chỗ đậu tương này đương nhiên sẽ phải vào bụng cô.

Cô làm rất lưu loát, hoàn toàn không biết rằng những manager đang nhìn mình một cách kinh ngạc.

Sớm đã biết vị Tiết tiểu thư này nhanh chóng trèo lên vị trí cao, nhưng không biết vì sao lại được chủ tịch coi trọng như thế. Chủ tịch ngay cả chút thời gian nghỉ ngơi buổi trưa cũng phải ở cùng một chỗ với cô, hoàn toàn không hề kiêng dè sự đàm tiếu.

Bây giờ xem ra, quan hệ giữa Tiết tiểu thư và chủ tịch quả nhiên không phải bình thường.

Cô ta còn có thể gắp hết những thức ăn mình thích từ bát của chủ tịch sang bên mình!

Mấy vị manager đi ra ngoài với vẻ mặt suy tư, Phong Đăng đặt tập tài liệu trong tay lên bàn, đi đến ngồi trước mặt Sam Sam.

Sam Sam đứng dậy, cung kính đưa hộp cơm đến trước mặt anh ta: “Chủ tịch, đã xong rồi.”

“Ngồi xuống.”

“A.” Sam Sam đã cùng ăn cơm với chủ tịch đại nhân một tháng rồi, đương nhiên đó cũng là do mệnh lệnh của Phong boss, Sam Sam lại hiểu rằng Phong boss ăn xong cần có người dọn dẹp bát đĩa.

Sam Sam cầm thìa lên chậm chậm ăn. Nói thật ra Sam Sam vốn ăn cơm rất nhanh, sục sục soạn soạn rất có hiệu suất, kết quả là chủ tịch đại nhân thấy vậy rất không vui, yêu cầu cô phải ăn xong cùng lúc với anh ta.

= =

Không thể không nói, tính hiếu thắng của chủ tịch đại nhân quả thực quá lớn, ăn nhanh hơn, anh ta cũng đồ kỵ.

Cho nên Sam Sam cũng hết cách, chỉ có thể ăn một miếng rồi lại phải ngẩng đầu lên nhìn xem tiến độ của chủ tịch đại nhân đến đâu rồi, bị nhìn nhiều quá, Phong Đăng đặt thìa xuống: “Cô thích ăn món nào, muốn ăn tự mình gắp.”

Sam Samr “.....”

Trong miệng có đồ ăn không nói được, Sam Sam vội vàng xua tay.

Phong Đăng gật đầu sáng tỏ: “ Ý của cô là cô không gấp.....”

Gật gật đầu, chủ tịch anh minh.

“Muốn tôi gấp cho cô?”

Sam Sam cố gắng lắm mới nuốt được hết chỗ đồ ăn để nói, nghe thấy vậy lập tức sặc, vừa ho vừa dùng ánh mắt lên án Phong Đăng, chủ tịch đại nhân lúc ăn cơm đừng kể chuyện cười có được không! Hơn nữa lại còn lạnh lùng như thế.

Phong Đăng nhìn cô ho đến nổi chảy cả nước mắt, nho nhã nghiêng người, nhẹ nhàng đầm đầm lưng cho cô giúp cô thở dễ dàng hơn. Sam Sam bị mùi vị nam tính nồng đậm bao phủ, đột nhiên tim đập nhanh từng hồi, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Bầu không khí xung quanh chủ tịch đại nhân thật là đáng sợ, ở gần một chút mà trái tim đã kháng nghị mãnh liệt.

Phong Đăng rút tay về, nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của cô, đột nhiên cười khế, dịu dàng nói: “Muốn ăn gì từ từ nói, không cần vội vàng như vậy.”

Sam Sam lại càng ho ghê hơn, khó khăn lắm mới có thể hít thở bình thường được, vội vàng biện minh cho sự trong sạch của mình: “Chủ tịch, tôi tuyệt đối không dám mơ ước thức ăn trong bát của ngài, tôi có đậu tương là đủ rồi!”

“Muốn cũng không sao.” Phong chủ tịch đại nhân phóng khoáng nói.

“Gi?”

“Hôm nay thịt bò rất ngon.” Phong Đăng vờ như không chú ý nói thêm một câu.

Hiểu rồi! Xem ra thịt bò hôm nay không hợp khẩu vị anh ta. Sam Sam xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, nghiêng rằng : “ Nếu ngon như thế, chủ tịch ngài cũng cho tôi nếm thử mấy miếng nhé!”

Cầm chiếc thìa sạch lên, Sam Sam không biết sợ là gì gấp từ hộp cơm của chủ tịch đại nhân sang bát của mình.

Phong Đăng cười tủm tỉm nói: “Không cần khách sáo, cô thích ăn thì cứ lấy hết đi.”

Chiếc thìa dừng ở giữa không trung, Sam Sam ngẩng đầu nhìn chủ tịch suất nữa rót nước mắt.

“Chủ tịch.”

“Hà?”

“Nghẹn chết có được tính là tai nạn lao động không?”

Cuối cùng lương tâm của chủ tịch cũng được phát hiện, không nhét toàn bộ thịt bò cho cô, Sam Sam chỉ ăn có mấy miếng. Nhưng không hiểu tại sao cứ có cảm giác kỳ lạ. Ăn cơm xong, Phong Đăng đi vào phòng vệ sinh rửa tay, Sam Sam dưới sự thúc giục của cảm giác kỳ lạ, nhanh chóng dọn dẹp, đang định chuẩn nhanh, Phong Đăng đi ra nói: “Ngày mai không cần phải đến nữa.”

Sam Sam ngạc nhiên, dừng lại, vậy là được giải phóng rồi sao? Hoàn toàn không phải trải qua đấu tranh gian khổ gì sao? Sam Sam bỏ lỡ mất việc kia rồi. Dù sao cũng phải để cô từ chối quyết liệt một hồi rồi hãy nói chứ, không thì làm sao mà thể hiện được khí phách của cô.

Nhưng mà, như thế cũng tốt, sẽ không cần ngược đãi cái dạ dày tội nghiệp nữa. Nghĩ như thế Sam Sam liền vui lên một chút, tiếc rằng chưa kịp cười thì đã bị Phong Đăng nói thêm: “Nửa tháng sau tiếp tục đến.”

Biết ngay mà.....chủ tịch đại nhân ngài đừng có nói nửa câu rồi lại nói chuyện hướng được không.

Sam Sam buồn thiu, ợ lên một cái, đi ra khỏi phòng làm việc của Phong Đăng.

Cảm giác kỳ lạ lúc ăn cơm làm phiền Sam Sam cả một buổi chiều, làm việc gì cũng như người mất hồn, nhưng mà chỗ nào không ổn thì lại không nói ra được. Lúc đi đến phòng trà nước pha trà, Sam Sam đột nhiên mắt sáng lên, đỡ người ra, lăm bắm một mình: “Mình nhớ ra rồi, thức ăn còn thừa..... nước bọt.....”

Á á á, Cô làm công việc chọn thức ăn quen tay quá rồi, vậy mà hoàn toàn không nhớ rằng chỗ thịt bò đó chủ tịch rất thích ăn, trên đó không để lại nước bọt chứ?

“Nước bọt gì?”

“.....của chủ tịch đại nhân ...a” Sam Sam quay đầu lại, nhìn thấy đồng nghiệp sắc mặt hưng phấn đứng sau lưng cô.

Sam Sam ngậm miệng cảnh giác, hà hà cười một cái rồi chạy mất. Làm công việc chọn thức ăn đã đủ mất mặt rồi, cô mới không muốn mọi người biết cô suy đồi tới mức ăn thức ăn thừa.

Sau đó những đồng nghiệp bình thường thông minh lanh lợi biết tiến biết lùi đã bị “Bí sử của chủ tịch” làm cho choáng váng đầu óc. .”Sam sam, nhìn bộ dáng của cô, không lẽ nào ngày hôm nay là lần đầu tiên... Nước bọt?”

“Đúng.” trước đây tuyệt đối chưa ăn thức ăn thừa bao giờ.

“A, không đúng, không phải không phải, chưa ăn bao giờ.”

Sam Sam hoang mang cảm xúc chạy ra khỏi phòng trà nước.

Giấu đầu hở đuôi rõ ràng như vậy làm sao mà có thể giấu được những đồng nghiệp thông minh lanh lợi chứ, đồng nghiệp A vẫn đứng đó khuôn mặt khó tin, xúc động: chủ tịch thật là trong sáng, hôm nay mới đến bước Kiss thôi sao.

Sau đó đồng nghiệp cầm một cốc nước không đi ra khỏi phòng trà với khuôn mặt như mộng du.

Ác mộng về việc ăn thức ăn thừa quá nhiều Sam Sam cả một ngày liền, ngay hôm sau, từ chỗ A May, Sam Sam biết được chủ tịch cùng với Linda và trợ lý đặc biệt Phương đi sang công ty trực thuộc ở Châu Âu, mới hoàn toàn phần chấn trở lại.

Đại ma vương đi nước ngoài rồi, ha ha ha ha!

Thế là Sam Sam sống rất vui vẻ, không ngờ đến mấy hôm sau lại có việc tốt hơn nữa xảy ra. Tổng thanh tra tài vụ, chính là cấp trên của trưởng phòng, cấp trên của cấp trên Sam Sam, chính là một trong số những manager mà Sam Sam gặp ở phòng làm việc của Phong Đăng hôm đó, khi phòng tài vụ xếp hàng họp mặt buổi sáng đã công bố, Tiết Sam Sam thái độ làm việc rất xuất sắc, kết thúc thời gian thử việc trước thời hạn, chính thức nhận vào làm. Bên nhân sự cũng tương đối phối hợp, dưới sự chủ động của manager nhân sự với lại ngại từ chối, nhanh chóng làm hết mọi thủ tục.

Sam Sam cái này thật là vui, nhân viên chính thức rồi! Sau này sẽ có thể từ chối tất cả các yêu cầu không hợp lý của chủ tịch đại nhân, hơn nữa anh ta cũng không thể vô duyên vô cớ mà đuổi việc cô được!

Có việc vui làm tinh thần thoải mái! Sam Sam nhìn thấy ai cũng cười tươi.

Duy nhất một điều không vui là Sam Sam phát hiện chất lượng thức ăn ở nhà ăn đi xuống, cơm sùn mà cô nhớ bấy lâu này sao lại không đúng vị.

Ôi~ ~ đầu bếp nhà ăn chắc chắn là được khen ngợi quá nhiều nên kiêu ngạo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Ads Từ lúc trở thành nhân viên chính thức, Sam Sam có chút vội vã, hôm nào cũng giờ tay đếm ngày đợi boss lớn trở về. Biểu hiện cụ thể như: hàng ngày đi làm, trước khi bước vào tòa nhà Phong Đăng đều nhìn lên tầng 22 với ánh mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, khi tan ca lại dùng ánh mắt “chí lớn chưa thành” nhìn lên lần nữa, cuối cùng mới bịn rịn ra về.

Thế là cả toàn nhà Phong Đăng đều biết, trong những ngày CEO đi vắng, Tiết Sam Sam thường nhìn văn phòng chủ tịch hết sức bịn rịn, rõ ràng đã tương tư thành họa*.

Trưa nay, Sam Sam ăn xong cơm rồi nằm bò lên bàn làm việc ngủ. Ngủ được một lúc thì điện thoại reo, Sam Sam uể oải nghe máy, tiếng A May vọng đến:

“Sam Sam, rảnh không, lên đây chút đi.”

Lên ư?!

Sam Sam ngồi thẳng dậy, lẽ nào boss lớn về rồi?

Nghiêm trang nói “Được”, cúp máy, Sam Sam hít sâu —— trấn tĩnh, trấn tĩnh! Tiết Sam Sam! Phải tin tưởng nữ thần thắng lợi luôn luôn đứng bên phe chính nghĩa! Tuyệt đối không thể vì boss lớn khá đẹp trai, khá giàu có mà trở gáo! (quay súng lại bắn vào quần mình)

Sam Sam trong chớp mắt chuyển từ trạng thái ngủ sang trạng thái chiến đấu, ý chí chiến đấu bùng cháy hùng hực đốt tới tận tầng 22.

A May thấy cô đến, vẫy tay gọi: “Sam Sam qua đây.”

Sam Sam xua tay, biểu thị chút hầy nói, bước chân kiên định đi đến trước cửa phòng chủ tịch đại nhân, nghiêm túc gõ cửa, vừa gõ vừa đọc thầm lời thoại.

Lúc này tuyệt đối không thể tám chuyện với A May, chỉ cần tám chuyện là ý chí chiến đấu tan rã mất——Đây là chân lý trình bày rõ trong vô số tiểu thuyết kiếm hiệp.

Gõ à gõGõ à gõGõ à gõ ...Thay tần suất tiếp tục gõ.....

Không ai trả lời cô.

Sam Sam ngu ngốc, quay đầu lại.

A May và vài thư ký đã sớm che miệng cười gằn chết, A May vừa cười vừa thờ hồn hển nói: “Sam Sam, chủ tịch vẫn chưa về đâu.”

“... Vậy gọi tôi lên đây làm gì...”

“Không phải chủ tịch thì không thể gọi cô à? Tuần trước tôi về nhà một chuyến, mang cho cô ít đặc sản ở quê này.”

A May nén cười đưa cái túi cho cô.

“Ây, cảm ơn, cảm ơn.”

Trước ánh mắt nén cười của mọi người, Sam Sam đỏ mặt hời, mang theo túi đặc sản ỉu xiu đi xuống dưới.

Hiệp thứ nhất, Tiết Sam Sam hoàn toàn thất bại——đến vật áo của boss lớn cũng chưa sờ tới được.

A May cả chiều nay tinh thần rất tốt, đúng lúc có việc công phải gọi điện xin chỉ thị của Phong Đăng, trình bày xong việc công, A May nói không suy nghĩ: “Chủ tịch, Tiết Sam Sam rất nhớ ngài đấy.”

Nói xong trong lòng liền hồi hộp, cảm giác mình đã quá liều lĩnh. Phong Đăng không phải loại cấp trên bình dị dễ gần, đồng thời cũng không dễ tiếp xúc, cấp dưới đối với anh ta từ trước đến nay đều rất cung kính, ngoài công việc ra không dám nói năng khinh xuất, nhưng hôm nay bị Sam Sam náo loạn một chút, tâm lý A May rất thoải mái, không biết sao lại có thể nói ra.

Phong Đăng rõ ràng không ngờ cô có thể nói điều đó, lát sau mới nói tùy tiện: “Há?”

Trong bụng A May đoán ý chữ “Há” của ông chủ, cho rằng hẳn là rất có hứng thú, khiến cô tiếp tục nói ra ý mình, thậm chí phào nhẹ nhõm, vội vàng kể hết nguyên văn đầu đuôi câu chuyện hôm nay của Tiết Sam Sam.

Thế là lúc tối, khi Tiết Sam Sam đang ngồi chồm hổm chơi game trước tivi, thì nhận được một cuộc gọi kỳ lạ.

“Hai giờ sau tôi bay, trưa mai về tới nơi.”

Sau đó không đợi Tiết Sam Sam trả lời, đối phương liền bình tĩnh ngắt máy.

Cầm điện thoại mãi một lúc lâu, Sam Sam mới biết vừa nãy là giọng của boss lớn.

Quá hung hăng, thật là quá hung hăng! Sam Sam tức giận quăng điện thoại lên giường——Chủ tịch rõ ràng còn chưa về đã đơn phương tuyên chiến.

Hơn nữa còn đánh điện đường dài quốc tế ! ! !

Tiền ơi tiền..... Sam Sam thương xót cho cái phí điện thoại một lúc, quay đầu nhìn máy vi tính, suýt chút học máu....

Rõ ràng vừa rồi boss bị đánh chỉ còn một vạch máu, vậy mà bây giờ nằm trong vũng máu lại là cô, quái vật boss dương oai diễm võ đi đi lại lại bên cạnh thì thể cô.

Quả nhiên các boss đều là người một nhà, rõ ràng là dương đông kích tây, điệu hộ ly sơn!

Nợ cũ lại cộng thêm thù mới!

Ngày mai về đây đi!!! Sam Sam đỏ mặt nhìn máy tính, nắm tay ỉng.

Ngày thứ hai, Sam sam vừa đi làm thì nhận được mật báo của A May, máy bay của chủ tịch đại nhân 12 giờ đến thành phố S, khoảng 1 giờ nữa về tới công ty. Thế là Sam Sam không đợi Phong Đăng gọi, ăn cơm xong liền chạy lên tầng 22 với ý chí chiến đấu dào dạt, chờ boss trên tầng 22.

Đội này, đội này, Sam Sam đã ngủ gục ở chỗ của A May.

12 giờ 15 phút, Phong Đăng mang theo linda và trợ lý đặc biệt Phương xuất hiện ở tầng 22, các thư ký đều đứng cả lên nghênh đón, A May đẩy đẩy Sam Sam, không chút phản ứng, lại đẩy tiếp, Sam Sam nửa tỉnh nửa mơ ngẩng đầu lên.

Mọi thứ trước mắt đều mờ hồ, chỉ có vài hình dáng mờ nhạt, sau một lúc, rõ nét dần, rõ nét, Sam Sam nhìn vào một đôi mắt.

Căn cứ vào công lực Tiết Sam Sam hoàn toàn không nhìn ra suy nghĩ đằng sau đôi mắt kia, chủ nhân của đôi mắt nhìn cô, gương mày kinh ngạc, trong mắt lấp lánh ánh cười, vẻ mặt như thể mọi chuyện trong nằm trong dự đoán và cả ngoài dự đoán.

A May nói: “Chủ tịch, cô Tiết ăn cơm xong lên liền đây ạ.”

Phong Đăng ừ một tiếng, cất bước vào văn phòng CEO: “Vào đi.”

Sam Sam vẫn ngốc nghếch ngồi ở chỗ của A May.

Linda nhắc: “Cô Tiết, chủ tịch đang kêu cô vào kia.”

À! Chủ tịch! boss!

Sam Sam đã hoàn toàn tỉnh táo!

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Ads Sam Sam vội vàng đứng lên khỏi chỗ của A May, bước nhanh theo Phong Đăng vào phòng chủ tịch. Phong Đăng ném mấy túi công văn gì gì đó trong tay lên ghế sofa, dặn dò: “Đóng cửa lại.”

“Vâng”. Sam Sam đóng cửa. Đối với mệnh lệnh của boss lớn, có khi hành động của Sam Sam nhanh hơn cả suy nghĩ.

Đóng cửa xong quay người lại, Sam Sam hoảng hốt.

Chủ tịch Rõ ràng, rõ ràng đang cời y phục.

Được rồi, tuy chỉ là cời áo vét, vẫn mặc sơ mi bên trong, thế nhưng động tác cời y phục này sao lại đẹp mắt đến vậy. Chẳng trách có người mua vé xem múa thoát y, hơn nữa hình thể boss rất đẹp.....

Sam Sam nhìn không chớp mắt.

Phong Đăng cời áo vét, thấy cô ngốc nghếch đứng ở đó, tiện tay vứt áo vét cho cô: “Giúp tôi treo lên.”

Sau đó, anh vào phòng vệ sinh rửa tay, bỏ lại Sam Sam bê áo hóa đá ở chỗ cũ

Boss lớn đúng là boss lớn, bắt người khác làm việc hiển nhiên như vậy sao, cứ thế này chắc cô trở thành a hoàn toàn năng của chủ tịch quá.

Sam Sam nắm tay, quyết định rồi, phản kháng, bắt đầu từ việc không treo áo lên!

Phong Đăng rửa mặt xong đi ra, liền thấy Tiết Sam Sam vẫn bê áo vét đứng ở chỗ cũ, Phong Đăng nhíu mày: “Không tìm thấy chỗ treo áo à?”

“Không phải.” Sam Sam lấy hết dũng cảm “Chủ tịch, tôi không thể giúp anh treo được.”

“Tại sao?”

Phong Đăng nét mặt sa sầm, chậm chậm đi về phía cô. Sam Sam chỉ cảm thấy xung quanh mình đều bị sự đàn áp bao phủ, càng lúc càng mạnh.

“Bởi vì “ Sam Sam nghiêng răng, hai tay đưa áo ra.

Bất cứ giá nào!

“Vì trời lạnh rồi, chủ tịch nên mặc đi, không sẽ bị cảm lạnh.”

Tiết Sam Sam, mày hết cách cứu chữa rồi Sam Sam ừ rừ nhìn áo vét trong tay.

Bỏ đi, bỏ đi, treo quần áo chỉ là chuyện nhỏ, hôm nay chủ yếu đến vì chuyện cơm trưa, điều này nhất định không thể thỏa hiệp.

Phong Đăng mỉm cười: “Hóa ra là cô quan tâm tới tôi, vừa nãy tôi vẫn cho rằng”

Nụ cười của anh ta khiến cho Sam Sam sồn tóc gáy, vội vã phủ nhận: “Không có, không có, tôi đương nhiên quan tâm chủ tịch rồi.”

“Tại sao?”

Cái gì tại sao? Tại sao quan tâm anh ta? Sam Sam vắt óc, lắp bắp nói: “Bởi vì, bởi vì, sức khỏe của chủ tịch chính là hạnh phúc của nhân viên.”

“Sức khỏe của tôi chính là hạnh phúc của cô, câu này rất hay.” Phong Đăng hài lòng gật đầu: “Được rồi, sức khỏe tôi rất tốt, cô cứ treo áo lên đi.”

Ách, lời của chủ tịch đại nhân dường như có chút kỳ lạ, Sam Sam vừa treo áo vừa nghi ngờ. Treo áo xong quay lại, cũng không biết chỗ nào không đúng, Sam Sam đề vấn đề này lại trong đầu, nói cả lần: “Chủ tịch”

Không đúng, không đúng, sao là ngữ khí này chứ, lại không phải đi cầu xin. Sam Sam ho một tiếng, nói lại: “Chủ tịch!”

Phong Đăng đi về phía sau bàn làm việc: “Sao rồi?”

“Cái đó, cơm trưa”

Sam Sam đang muốn gióng một hồi trống để củng cố tinh thần, chết mới buông tay, Phong Đăng ngắt lời cô: “Đúng rồi, lấy hai túi giấy ở trên bàn mang qua đây.”

Lại bắt cô làm! Được rồi, thì giúp anh ta lần cuối.

Sam Sam đưa cho anh ta hai túi giấy rất đẹp, nhưng Phong Đăng không cầm, bật máy tính nhập pass, nói: “Ây, cho cô đây, cầm lấy đi.”

Đưa —— cho —— cô!

Ba từ này không thua gì tiếng sét đánh giữa chín tầng mây, hoàn toàn làm Sam Sam chấn động, đến mức mấy phút mà không có phản ứng nào. Vừa lướt mắt nhìn vào trong túi thì hình như là sản phẩm dưỡng da, boss lớn lại mua sản phẩm dưỡng da cho cô.....

Thật, thật, rất là đáng sợ!

Dường như bản năng sinh tồn mách bảo Tiết Sam Sam, thứ này nhất định không lấy, lấy rồi sau này không còn đường sống..... Thế là Sam Sam mở miệng: “Chủ tịch, tôi không.....”

Từ “Không” vừa rời khỏi miệng, ánh mắt boss lớn liền chém qua, từ “cần” trong từ “không cần” phản ngay ở cửa miệng, Sam Sam suýt chút thì nghẹn đến nội thương!

“Không gì?”“

Lại uy hiếp cô! Dùng mãi chiêu này mà không có chút sáng tạo nào ư. Sam Sam vô cùng xem thường chủ tịch đại nhân.

“Không..... thế không nhận.”

Nhưng mỗi lần đều bị uy hiếp bởi cùng một chiêu thức, Sam Sam càng xem thường bản thân.

Thấy cô cúi đầu ủ rũ, trong mắt Phong Đăng cũng có chút không vui.

“Được rồi, cô ra đi.” Về mặt Phong Đăng lạnh nhạt, xua tay kêu cô ra ngoài. Sam Sam đi đến cửa, Phong Đăng lại nói: “Buổi trưa ngày mai đừng quên lên đây.”

Sam Sam lúc này mới nhớ ra việc cơm trưa vẫn chưa giải quyết, tất cả trình tự đều bị quạ của boss lớn làm cho loạn cả lên rồi.

Ra khỏi phòng chủ tịch, Sam Sam đã quyết tâm, số tiền này nhất định phải trả cho BOSS lớn, nhưng boss chắc chắn không nhận, vì vậy Sam Sam vô cùng thông minh nghĩ một cách hay—— sau này tặng ca sẽ không quét thẻ tặng ca, không nhận tiền tặng ca, như thế là được rồi.

Linda thấy Sam Sam cầm túi giấy đi ra, cười nói: “Cô Tiết, quà nhiên là tặng cho cô.”

Cô ấy nói có chút giành công: “Nhãn hiệu này là tôi giới thiệu cho chủ tịch, lần trước chẳng phải cô nói mùa đông da cô rất khô, thậm chí còn bong da sao? Dùng cái này rất hiệu quả.”

Sam Sam nhớ ra rồi, có một lần cô lên lầu, đã từng hỏi Linda và A May – những phụ nữ thời trang chỉ giáo vấn đề này, ngờ đâu.....

“Linda.” Sam Sam nhớ ra điều gì đó, vội vã hỏi: “Hai bộ sản phẩm trang điểm này bao tiền vậy?”

Linda nhủ vậy, cảm thấy cô này thực là không phóng khoáng, đàn ông tặng quà chỉ cần nhận là được, còn hỏi giá cả, thật là thô thiển, nhưng chỉ cười rồi nói con số.

“.....”

Nghe xong giá cả, Sam Sam chỉ có một suy nghĩ, hãy để gió cuốn cô đi, cuốn đi.....Mà đắt như thế, cô phải tặng ca bao lâu đây!

Sam Sam chán nản, thất vọng toàn tập, lầm bầm nói: “Linda, cô không thể giới thiệu hãng nào rẻ hơn chút sao?”

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc không thể lý giải nổi của mọi người, Sam Sam trong trạng thái hồn rời khỏi xác mà bay xuống tầng dưới.

Trong trạng thái hồn lìa khỏi xác cho đến khi qua buổi chiều, Sam Sam lại ngồi trên giường ngáy người ra nhìn hai hộp đường da. Boss đại nhân không hổ là nhà đại tư bản, dùng thủ pháp chi tiền hào phóng sao mà thành thực đến như vậy.

Aii... ~~

Sam Sam mở cái hộp xinh đẹp, định thử chút, suy cho cùng đây là tiền tăng ca N năm sau này của cô đổi lại, không thể để hết hạn. Nhưng lấy ra những cái lọ này, Sam Sam không còn lời gì để nói.

Trên những cái lọ này viết gì thế nhỉ?

Tuy rằng biết mặt từng chữ cái, nhưng khi kết hợp với nhau thì quả thực không nhận ra, hình như là tiếng Pháp?

Sam Sam tối sầm mặt.

Vứt hộp sang một bên, Sam Sam nằm lên giường nhìn lên trần nhà, sau đó lại dậy, tìm giấy bút chép y nguyên những chữ cái trên lọ, định ngày mai hỏi các đồng nghiệp ở văn phòng.

Cách ngày đi làm, Sam Sam hỏi hai đồng nghiệp khá am hiểu lĩnh vực này, kết quả họ đều không biết. Xem ra chỉ có thể hỏi Linda rồi, nhãn hiệu là cô ấy giới thiệu, có lẽ cô ấy biết.

Rất nhanh lại đến giờ ăn cơm, Sam Sam vô cùng buồn rầu lên tầng trên.

Buồn rầu bởi vì trong lòng Sam Sam rất mâu thuẫn. Có câu: vô công không hưởng lộc, cô ăn đã ăn rồi, cảm đã cảm rồi, lại cự tuyệt giúp người ta, dường như rất tiểu nhân, rất vong ơn bội nghĩa, nhưng nếu không từ chối, sau này vẫn phải tiếp tục ăn, nói không chừng vẫn phải tiếp tục cảm, lặp đi lặp lại, há không phải muốn từ nhân viên gấp rau chuyển thành công nhân nô lệ rồi ư?

Công nhân nô lệ..... Sam Sam giật mình một cái, toàn thân lạnh buốt —— không được, không được, như thế vĩnh viễn không có ngày thoát ra! Thà làm tiểu nhân, cũng không thể làm công nhân nô lệ.

Cái trước là vấn đề nhân cách, cái sau lại là vấn đề đời người.

Sam sam lại hạ quyết tâm một lần nữa.

Nhưng vừa vào văn phòng, Sam Sam liền phát hiện ra tâm trạng của chủ tịch tuyệt đối không thể gọi là vui vẻ. Cũng đúng, boss đói bụng thì tâm trạng đều không tốt, thậm chí là hung dữ, nếu có vuốt râu hùm không bằng đợi boss ăn no rồi nói.

Sam Sam tự giác ngồi xuống bắt đầu gấp rau, gấp xong lại cung kính mời boss qua ăn cơm, sau đó vừa ăn vừa len lén quan sát, hừ, quả nhiên nét mặt boss càng lúc càng ôn hòa.

Thế là ăn xong, Sam Sam cuối cùng cũng có dũng khí mở miệng. “Chủ tịch, công việc gấp rau sau này tôi không làm có được không?” Thấy Phong Đằng nhủ vậy, Sam Sam vội vàng tìm kẻ chết thay: “Có thể để trợ lý Phương làm.”

Trợ lý Phương, tôi xin lỗi.....

“A, không đúng, để A May làm!” Sam Sam đột nhiên nhớ ra cách vện cả đôi đường. Đây không phải là cô hãm hại bạn, là tự A May nói. Lần trước đi dạo, A May nói chuyện này cô ấy cầu mà không được, còn nói nếu cô không muốn thì để cô ấy làm.

“Năng lực A May rất tốt, vừa tỉ mỉ vừa dịu dàng, hơn nữa lại cùng một tầng có thể dễ dàng gọi đến gọi đi.” Sam Sam lấp bắp đếm kỹ ưu điểm của A May.

Phong Đằng chớp mắt: “Giúp tôi gấp rau, cô cho thành công việc ư?”

Không thì thành cái gì? Sam Sam rất muốn hỏi lại như vậy, tiếc là dũng khí của cô đã hết, không có gan mở miệng. Nét mặt của chủ tịch bây giờ còn đáng sợ hơn cả lúc đói bụng vừa nãy.

“Đã không muốn làm công việc này, thì đừng cho rằng đây là công việc”

“Hả?” Vậy rốt cục là làm hay không làm? Lời của chủ tịch sao mà sâu sắc đến vậy, không thể đưa nhanh cho đáp án dễ chịu à? Sam Sam sắp bị anh ta quay chóng mặt rồi.

“Cô nói A May học lực giỏi, năng lực tốt.....”

Ồ, có cơ hội xoay chuyển ư? Sam Sam ra sức tiến cử một cách vui vẻ: “A May là thực sự.”

“Vì thế đề cô ấy làm việc này là lãng phí nhân tài.” Phong Đăng lạnh nhạt nói: “Cô làm là đúng nhất.”

= =

Không đồng ý thì không đồng ý, chủ tịch đại nhân sao phải công kích cá nhân, Sam Sam buồn rầu.

Nhìn dáng vẻ dăm phần nộ nhưng không dám nói của cô, tâm trạng Phong Đăng lấy lại được một chút, đổi chủ đề nói chuyện: “Đồ hôm qua cho cô có dùng được không?”

“..... Tôi vẫn chưa dùng.”

Sắc mặt Phong Đăng như từ trời quang chuyển sang nhiều mây.

Sam Sam vội vã giải thích: “Không phải không dùng, là do tôi không hiểu nhãn mác trên đó, có điều tôi đã ghi lại, chút nữa hỏi Linda là được.”

Phong Đăng quả mắng: “Việc này cũng đi hỏi người khác, cô không cảm thấy mất mặt, tôi cũng thấy mất thể diện.”

Không hiểu tiếng Pháp cũng mất mặt ư? Sam Sam cảm thấy mình quả là vô tội, cô chỉ là một nhân viên tài vụ nhỏ, xin chủ tịch đừng mang tiêu chí xuất sắc hơn người ra yêu cầu cô có được không. Hơn nữa, cứ coi như mất mặt thì là cô mất mặt, liên quan gì tới chủ tịch đại nhân. = =

“Đưa đây.” Phong Đăng không nén được nghiêm mặt yêu cầu.

“Cái gì?” Sam Sam ngỡ ngàng.

“Không phải cô đã ghi lại à? Bản chép ở đâu rồi?”

“À.” Tuy không biết anh ta muốn làm gì, Sam Sam vẫn nghe theo, lấy giấy từ trong túi quần.

Phong Đăng xem lướt, sau đó để lên bàn, “Qua đây.”

Làm gì? Sam Sam lại gần.

“Nghe rõ đây.” Phong Đăng chỉ từng dòng chữ bắt đầu dịch: “Cái này là...”

Anh dịch từng dòng từng dòng, Sam Sam ngỡ ngàng, chủ tịch lại có thể đích thân dịch cho cô cái này???

Cô vẫn chưa hết ngạc nhiên, Phong Đăng đã nói dịch xong, hỏi cô: “Nhớ chưa?”

Sam Sam “.....”

= = Vừa nãy quá kinh ngạc vì được chiếu cố tới, căn bản chưa nghe kỹ.

Phong Đăng nhìn Tiết Sam Sam bằng ánh mắt nhìn heo, Sam Sam cúi đầu cảm thấy hổ thẹn.

“Rốt cuộc làm sao mà được tuyển vào.” Phong Đăng lắc đầu thờ dãi.

“Bỏ đi.” Anh ta cầm bút, viết tiếng trung dưới mỗi một dòng.

Dáng vẻ cầm bút của anh ta vô cùng cuốn hút, trời sinh một loại khí thế nắm giữ toàn cục, nét chữ cũng vô cùng có lực Ánh mắt Sam Sam vô tình chuyển từ tờ giấy sang Phong Đăng, dần dần có chút say sưa nhìn anh ta.

Tại sao lại cảm thấy dáng vẻ chủ tịch lúc này cúi đầu viết chữ rất dịu dàng rõ ràng đáng điệu của anh ta là không kiên nhẫnáo giắc, chắc chắn là áo giắc.

Phong Đăng viết xong ngẩng đầu lên, liền thấy Tiết Sam Sam đang nhìn mình với dáng vẻ mắt hồn mắt vía, tâm trạng đột nhiên tốt hơn, đưa giấy cho cô.

“Cầm lấy.”

“Ày” Sam Sam nhận lấy.

Phong Đăng cười nhẹ: “Ngày mai nhớ đến đúng giờ.”

Sam Sam bị nụ cười của chủ tịch dao động, ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng.”

Phong Đăng đã hài lòng “Cô về đi.”

Cho đến khi trở về văn phòng của mình, Sam Sam mới hoàn hồn.

A a, chủ tịch đại nhân thật không lương thiện chút nào, hào phóng tặng tiền vẫn chưa đủ, lại còn dùng mỹ nam kế, chết nỗi là cô trúng kế rồi.

Trải qua hai lần giao đấu, Sam Sam đã hiểu, không thể đấu lực với chủ tịch đại nhân, chỉ có thể đấu trí. Nói dứt khoát không được, phải nghĩ ra cách nào quanh co, uyển chuyển. Qua vài ngày, đúng lúc thành tích CPA đã có, những người trong văn phòng tham gia thi, ngày ngày đều nói điều này, Sam Sam lóe lên, có cách rồi.

Sau khi cùng Phong Đăng ăn cơm xong, Sam Sam nghiêm túc nói: “Chủ tịch, để nâng cao trình độ chuyên môn, tôi định thi CPA, vì vậy buổi trưa phải chăm chỉ ôn tập, vì vậy...”

Sam Sam ngừng lại, kỳ vọng nhìn Phong Đăng, hy vọng anh ta hiểu, sau đó biết điều bảo ngày mai cô không cần đến, đọc sách cho tốt. Chủ tịch chắc chắn không biết khi nào thi CPA.

Phong Đăng quả nhiên lĩnh ngộ được, nói một cách hiểu ý: “Văn phòng của cô thật là âm ỉ, buổi trưa cô có thể đọc sách ở đây.”

Sam Sam ừ ừ.

Tuy lần này thất bại, nhưng Sam Sam là một đứa trẻ kiên cường, đã tìm thấy niềm vui trong chiến đấu, có chuẩn bị tốt tâm lý kháng chiến trường kỳ, vì chưa bị đá kích nặng. Nên khi Phong Đăng nói đọc sách ở chỗ anh ta gì gì đó, Sam Sam căn bản cũng chẳng để tâm.

Vì vậy ngày thứ hai tại văn phòng chủ tịch, đối với đồng sách khổng lồ trên bàn, nét mặt Sam Sam không thể không nói là hết sức ngoạn mục.

“Những cái này là cái gì?”

“Tài liệu dạy học CPA”. Chủ tịch đại nhân thông thả nói.

Sam Sam cuối cùng cũng hiểu thế nào là gậy ông đập lưng ông.

“Không phải cô xem sách ở đây à? Tôi đoán cô có thể quên mang sách, vì vậy kêu Linda chuẩn bị một ít.”

Phong Đăng đi về phía cô, quay người, nhún mảy: “Sao chỉ có vài cuốn thế này?”

Hai mắt Sam Sam tối thui, không chịu được: “Những quyển này vẫn còn chưa đủ nhiều à?”

CPA vốn dĩ đã có 5 môn, chỉ tài liệu dạy đã rất nhiều rồi, nhưng đồng sách này không chỉ bao gồm tài liệu dạy, còn có sách tham khảo và các dạng đề thi CPA.

Anh ta còn có thể chê ít!

Phong Đăng không nói gì, rút một tờ đề thi ra lật xem.

“Mấy đề thi này không tính.” Phong Đăng lật một chút rồi nói: “Cô bắt đầu đọc sách đi, sau này cứ nửa tháng thi một lần.”

Thì? Không thể nào! Chủ tịch đại nhân còn muốn kiểm luôn chức giáo viên chủ nhiệm à?

“Nhưng tôi phải đi làm.”

“Vậy thứ 7 qua đây.”

“Thứ 7 không phải là ngày nghỉ, không cần đi làm ư?”

“Tôi có gọi cô đi làm không?” Phong Đăng trong lòng vui sướng, mỉm cười: “Để cô đi thi. Nâng cao trình độ chuyên môn, phục vụ công ty tốt hơn.”

Sam Sam vùng vẩy giãy chết. “Vậy tôi thi một môn..... ách, hai môn được rồi, thi cùng lúc năm môn có thể không qua.” Cuộc thi CPA thế nhưng có tiếng là biến thái nha.

“Thời gian thi vẫn còn 1 năm, còn rất dài.”

Hóa ra anh ta lại có thể biết rõ khi nào thi! Thật là hiểm ác!

“Hơn nữa.....” Phong Đăng nhẹ nhàng nói: “Tôi có cách khiến cho cô qua.”

Á, lẽ nào chủ tịch có cửa? Hai mắt Sam Sam sáng lên. Tuy cô không thể gian lận, nhưng tâm lý YY một chút cũng sướng.

“Chỉ cần một câu nói.”

Quả nhiên, quả nhiên! Đáng về chủ tịch đại nhân vô cùng chắc chắn! Sam Sam xúc động.

“Thì không đạt, trừ tiền lương.”

Trước ca làm buổi chiều 5 phút, mặt Sam Sam xanh như tàu lá bị chủ tịch xua ra khỏi phòng, cảm mấy quyển sách dày, hai mắt tối sầm xuống tầng.

Lần thứ nhất gõ trống làm tỉnh thần hăng hái hơn, lần thứ hai lại yếu đi, lần thứ ba thì kiệt quệ.

Qua trận này, Sam Sam hoàn toàn kiệt sức rồi.

Đồng thời cũng hiểu ra một chân lý——

Đấu với trời, vui thích không cùng.

Đấu với đất, vui thích không cùng.

Đấu với boss, ngốc nghếch không gì sánh được.

#####

Tiểu Sam Sam đáng thương, ta hình như thấy được cuộc sống bi thảm sau hôn nhân của người nha, đời này khó mà xoay chuyển, đây chính là cái giá phải trả để gả vào nhà giàu!

(sam sam: thực tế là người đồ kị phải không?

Quy quy (Rùa) : ... Cần thận ta cho người dùng đồ dưỡng da do boss mua, sau đó bị dị ứng nha...

Sam sam: ...)

Quy: Đồng nghiệp A muốn cái tên? Vậy gọi Đồng Thế Giai thì thế nào — —

Ngoài ra, “囧” đọc là jiong, thanh 3, giải thích ư, từ này chỉ có thể cảm nhận bằng suy nghĩ của bản thân mà không thể dùng lời diễn đạt, đại khái tương tự như “orz”, không giải thích theo ý nghĩa trong từ điển.

Vì là một tác phẩm giải trí nhẹ nhàng, vì thế có thể xuất hiện một số từ khá phổ biến, ha ha

YY: có nghĩa là ‘dâm’ ==, còn chỉ ý “muốn mà không thực hiện được”, nhưng trong trường hợp này có thể hiểu là tự sướng.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Ads Gắn đây nhân viên Tiết Sam Sam có thêm một sở thích——chơi game online 2 tiếng đồng hồ trước khi đi ngủ. Tài khoản mới lập, luyện là Huyết Ngưu, tên nhân vật là “đánh xong boss mới ngủ ngon”.

Mặc dù có lúc cũng bị những kẻ vô vị hỏi là tại sao lại không là “đánh xong kiss mới ngủ ngon”, nhưng Sam Sam vẫn chơi rất happy, mỗi ngày sau khi đánh xong boss, đều có thể ngủ một giấc ngon lành quên hết những muộn phiền trong ngày.

Bởi vì ngủ rất ngon, hàng ngày lại được ăn com ở văn phòng chủ tịch Sam Sam nhanh chóng béo lên mấy cân.

Vì vậy Sam Sam rất vui mừng.

Chỗ thịt đó là do ăn com của nhà chủ tịch mà ra, không mất tiền, hoàn toàn miễn phí, sao không khiến người ta vui mừng được chứ? !

Dù gì Sam Sam cũng có cảm giác mình được lợi.

Lại có một buổi tối, Sam Sam sau khi đánh xong boss, đi vào phòng vệ sinh đánh răng chuẩn bị đi ngủ. Đứng trước gương của phòng vệ sinh, Sam Sam véo véo 2 má mình..

Oh, chỗ thịt này trắng ra, mềm mềm, sờ vào có cảm giác tốt hơn trước nhiều. Đoán rằng đó chính là công sức mà sản phẩm dưỡng da của chủ tịch đại nhân đem lại.

Véo hết bên trái rồi lại véo sang bên phải, Sam Sam đột nhiên dâng lên chút buồn rầu, nói lẩm bẩm một mình: “Ài... , kể ra thì khuôn mặt mình cũng cũng khá mà, tại sao lại chưa từng có người để ý đến nhỉ?”

Các đồng nghiệp cùng độ tuổi với cô đều đã có người theo đuổi rồi, Phong Đăng có nhiều thanh niên tuấn tú tài năng lại độc thân như thế, mà sao không có một ai thích cô? Lòng tự trọng của Sam Sam cũng hơi bị tổn thương.

Nếu mà có người theo đuổi cô.....Sam Sam đang bắt đầu mơ tưởng đến khả năng đó, trong đầu liền hiện ra nụ cười u ám của chủ tịch đại nhân, Sam Sam nhất thời rùng mình, tất cả suy nghĩ bị hù dọa bỏ chạy hết.

Sao lại nghĩ đến chủ tịch đại nhân cơ chứ! Thật đáng sợ! Thôi đi ngủ!

Sam Sam liền trèo lên giường, rúc đầu vào trong chăn.

Cuối cùng,cũng không ngủ ngon được, âm hồn của chủ tịch đại nhân lại chạy vào giấc mơ của cô.

Cảnh trong giấc mơ rất đẹp.

Cảnh đồng cỏ xanh rộng mênh mông , Sam Sam vui vẻ ngồi ăn cỏ trên đất, đúng, ăn cỏ, bởi vì bây giờ cô (nó?) là một con thỏ trắng.

Cứ ăn cứ ăn, trước mặt bỗng xuất hiện một đôi giày đen, Thỏ Sam liền ngẩng đầu lên, Oh, hóa ra là chủ tịch đại nhân. Chủ tịch đại nhân quần áo chỉnh tề, phong thái nho nhã, đang cúi đầu nhìn cô cười.

Thỏ Sam Sam nhìn một cái rồi lại cúi đầu xuống ăn tiếp, vừa ăn vừa nghĩ, Chủ tịch đại nhân thật là chẳng dượng dượng tí nào.

Trong lòng Sam Sam đang suy nghĩ hăng say, đột nhiên đôi tai dài của cô bị nhấc bổng lên.

“Cỏ đẹp hơn ta sao?” Tiếng nói tức giận của chủ tịch đại nhân : “Ta phí công nuôi ngươi rồi, phí công thích ngươi.”

Thích ư? Cô nghe lầm không đấy?

Sam Sam kinh hãi đến đờ ra, ngọn cỏ đang ăn dở trong miệng rơi xuống đất.

Dường như chủ tịch đại nhân biết trong lòng cô đang nghĩ gì, than lên một tiếng, hai tai hơi đỏ lên, nhưng nét mặt lại rất ngạo mạn nói: “Ngươi không nghe nhầm đâu, ta đúng là, cái đó, người không cần kích động như vậy.”

Sam sam tiếp tục đờ người ra, một ngọn cỏ lại rớt ra khỏi miệng.

Chủ tịch đại nhân thấy cô mãi không nói gì, then quá hóa giận : “Sao không nói gì cả? Cũng không có biểu hiện gì?”

Sam Sam lắc đầu, muốn nói ‘ta là con thỏ, làm sao mà biết nói chuyện được chứ?’. Không ngờ nhìn thấy cô lắc đầu, chủ tịch đại nhân tức giận gầm lên một tiếng, trong chớp mắt một cái biến thành một con cạp oai phong lẫm liệt, há mồm nuốt cô vào trong bụng.

Hét lên một tiếng “Á”, Sam Sam bật dậy khỏi giường, ôm chần vào lòng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một giấc mơ kỳ lạ đáng sợ! Cũng hoang đường quá! Xem ra sau này không thể chơi điện tử được nữa rồi.

Bãi cỏ đầy cũng rất quen, chính là bãi cỏ mà cô vẫn hay đánh yêu quái ở trong trò chơi.

Con cạp ấy lại càng quen, đó chính là con quái vật boss mà tối nay cô vừa đánh chết.

Không ngờ nó với chủ tịch đại nhân lại cùng nhau đến phục thù.

Được thôi được thôi.....những cái đó đều không quan trọng.

Quan trọng là!!!

Trong giấc mơ khi mà chủ tịch đại nhân nói thích cô, mặt cô lại đỏ tới tận mang tai, tim đập như sấm!

Sam Sam ôm chần run rẩy.

Chẳng lẽ.....chẳng lẽ cô lại có ý đó với boss đại nhân? Nếu không sao lại ngại ngùng rồi tim đập mạnh chứ.

Không thể nào !!!!

Chẳng lẽ chê chết vẫn chưa đủ nhanh sao?

Nếu mà chủ tịch đại nhân biết được cô dám mơ giấc mơ như thế, chắc chắn sẽ ném cô từ cửa sổ tầng 22 xuống.

“Không đúng, không đúng.chắc chắn là không phải như vậy, nghe thấy người khác ngỏ lời tìm đập nhanh cũng là bình thường, không nhanh thì là người chết à.” Sam Sam nỗ lực thuyết phục bản thân, “đúng đúng đúng, chính là như vậy, cho dù là con heo tỏ tình với cô thì cô cũng ngại ngùng, huống hồ chủ tịch đại nhân là người, đúng không sai, chính là như thế.”

Sau nhiều lần khẳng định lòng trung thành tuyệt đối của mình với chủ tịch đại nhân, quyết không “hài” lòng, Sam Sam cuối cùng cũng trấn tĩnh lại được, nhưng vì quá sốc, nửa đêm còn lại cũng không ngủ được tí nào, ngày hôm sau đi làm với tinh thần mệt mỏi.

Không ngờ rằng trưa hôm đó ăn cơm ở phòng chủ tịch lại xảy ra một chuyện càng làm tinh thần cô càng thêm mệt mỏi.

“Tại sao.tôi lại phải đi du lịch cùng mọi người?”

Sam Sam rất muốn nắm chặt vai Boss đại nhân lắc mạnh. Văn phòng chủ tịch bọn họ cùng với phòng nhân sự đi du lịch thì liên quan gì đến cô! Tại sao cô lại phải đi chứ!

Nhân viên của Phong Đăng hàng năm đều có một cơ hội đi du lịch, công ty sẽ đưa ra những chuyến du lịch xa gần khác nhau cho nhân viên chọn lựa. Không biết từ lúc nào lại trở thành truyền thống hai phòng ban đi chung với nhau, trở thành tục lệ cho đến nay. Năm nay phòng tài vụ và phòng tiêu thụ đi chung với nhau, đã đi du lịch trước khi Sam Sam vào công ty làm việc rồi, còn văn phòng chủ tịch năm ngoái đã quyết định năm nay sẽ đi cùng phòng nhân sự.

Ngài Phong Đăng bình thường không thích tham gia đi du lịch thế này, năm ngoái cũng không thấy bóng dáng đâu năm nay không hiểu vì sao lại có ý định tham gia, tin tức được truyền ra làm phòng nhân sự hết sức phấn chấn.

Mà vừa mới đây, chủ tịch đại nhân đã dùng giọng nói hết sức bình thường “thông báo” cho Sam Sam rằng 7h sáng ngày kia đúng giờ có mặt tại tầng 1 tòa nhà Phong Đăng đi Thái Hồ du lịch với họ.

“Chủ tịch.Tôi, tôi không muốn đi.”

Sam Sam trong lòng rất phẫn nộ và đau buồn. Dùng ngón chân nghĩ thì cũng biết chủ tịch đại nhân đưa cô đi để làm gì, chắc chắn là sợ thức ăn bên ngoài có thứ mà anh ta không ăn được, cho nên mang theo kẻ đây tớ miễn phí này đi, lúc nào cũng có thể giúp anh ta chọn thức ăn.

Nghe thấy cô từ chối, Sắc mặt Phong Đăng trùng xuống. “Hay là cô muốn ở lại làm bài kiểm tra.”

Bài kiểm tra.đúng rồi, ngày kia là thứ 7, lại đến ngày cô thi CPA rồi. = =

Vốn dĩ cho rằng chủ tịch đại nhân chỉ nói cho vui thôi, ai ngờ lần trước bị gọi đi kiểm tra thật. Nhưng lần trước anh ta có việc của công ty nên không thể gặp ai, lần này anh ta không phải là đi du lịch sao, làm gì có công sức mà trông coi cô?.

Sam Sam đang định nói thế, liền nghĩ thấy không đúng, dựa vào tính cách của chủ tịch, trực tiếp từ chối, anh ta nhất định sẽ nghĩ cách khác giày vò cô, không bằng.

Trong đầu Sam Sam nghĩ ra một cách, càng nghĩ càng thấy hay, trên mặt liền hiện lên nụ cười, rất thành khẩn nói với chủ tịch: “Chủ tịch, có thể đi du lịch cùng mọi người thật là rất tốt, ngày kia tôi nhất định sẽ đến đúng giờ, ha ha ha...”

Sam Sam cười rất vui vẻ, Phong Đăng nhìn cô một lúc, cũng mỉm cười.

Ý định của Sam Sam là thế này, 7h tập trung đúng không, vậy 7h rưỡi hoặc thậm chí 8h cô mới xuất hiện. Du lịch tập thể nhất định sẽ không đợi một mình cô, đến lúc đó mọi người đi rồi làm sao mà trách cô được.

Đương nhiên không đến cũng không được như vậy chủ tịch sẽ biết là cô cố ý. Cho nên Sam Sam định tầm 8h đến chỗ chú bảo vệ báo cáo đã đến, bày tỏ rằng mình rất đau khổ và tiếc nuối vì bị tắc đường nên không thể đến kịp đi du lịch được. Như vậy sẽ có được nhân chứng sống rồi.

Hà hà hi hi, đúng là một kế hoạch hoàn mỹ. Càng ngày cô càng có tâm kế rồi.

Thế là 8h sáng ngày thứ 7, Sam Sam cắn bánh mì, rất thông dong đi đến trước cửa tòa nhà Phong Đăng.

Sau đó, cô liền nhìn thấy rất rõ chiếc xe buýt du lịch

!

Sam Sam cầm điện thoại lên mà không dám tin, đã gần 8h rồi, tại sao họ vẫn chưa đi???

Cô như bị hóa đá trước chiếc xe buýt

A May mở cửa sổ xe ra, gọi lớn : “Sam Sam nhanh lên xe, chỉ đợi cô thôi đó.”

Sam Sam gật đầu đi lên xe như bị mộng du, liền nhìn thấy chủ tịch đại nhân. Anh ta ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ của hàng ghế đầu, mặc một chiếc áo len màu nâu mềm mại, rất đẹp rất anh tuấn. Đây là lần đầu tiên Sam Sam thấy anh ta ăn mặc thoải mái như thế, không nghiêm túc như ở công ty, nhưng lại thêm phần trẻ trung phóng khoáng.

Khỏe mắt ngấm ngấm liếc liếc khắp xe, chỉ có chỗ ngồi bên cạnh chủ tịch là còn trống, Sam Sam vô cùng biết điều ngồi xuống bên cạnh chủ tịch, vồn vã hỏi : “ Ha ha, chủ tịch, chào buổi sáng.”

Phong Đăng nói nhặt : “Không sớm đâu.”

Sam Sam chột dạ cười khan.

Mọi người đều đã đến đủ rồi, người lái xe mở máy xuất phát, sau khi cô hướng dẫn viên du lịch giới thiệu sơ qua cảnh sắc và lịch sử của Thái Hồ, trong xe bắt đầu bật một bài hát nhẹ nhàng.

Sam Sam càng nghĩ càng thấy không đúng, không phải họ đợi cô một tiếng đồng hồ thật chứ? không chịu được liền hỏi chủ tịch: “Chủ tịch hôm trước ngài nói 7h cơ mà?”

“Cô nghe nhầm rồi.”

“Đâu có” Cô nghe thấy rất rõ ràng mà.

“Nếu tôi đã nói là 7h thì tại sao 8h cô mới tới hả?”

Về mặt Phong Đăng không hề có chút tức giận nào, nhưng lại làm Sam Sam toát mồ hôi lạnh. Tiết Sam Sam, người là đồ ngọc, hỏi như thế không phải tuyên bố là mình có ý đến muộn sao?

Sam Sam vội vàng chữa cháy: “Ha ha, Chủ tịch nói là 8h, tôi nhớ ra rồi, lúc nãy tôi nói sai.”

Phong Đăng dường như không thèm nghe, về mặt bình thân xem tờ giới thiệu du lịch trong tay.

Chẳng lẽ cô thực sự nhớ lầm sao? Sam Sam nghĩ đi nghĩ lại, quay đầu hỏi nhỏ A May : “A May, hôm nay rốt cuộc mấy giờ tập trung?”

A May nói: “ Vốn dĩ là 7h, nhưng hôm qua chủ tịch nói 7h hơi sớm nên đã đổi thành 8h, cô không biết sao?”

Làm sao mà cô biết được chứ! Vốn không có ai báo cho cô mà! Gian thương gian thương gian thương !

Nhất định là anh ta cố ý!

Tại sao anh ta biết cô nghĩ gì chứ? Chẳng lẽ com nhà anh ta có cho thêm cái gì đó cổ quái sao?

>_

Sam Sam rất muốn chất vấn Phong Đăng, nhưng nhìn thái độ chuyên tâm xem tờ giới thiệu của anh lại không dám hỏi, trực giác nói với cô, thái độ bình tĩnh của chủ tịch đại nhân bây giờ còn đáng sợ hơn cả lúc anh ta dọa nạt cô.

Không thể không nói đến cái trực giác bé nhỏ của cô rất chuẩn.

Phong Đăng đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, sao mà vui mừng tức giận đều thể hiện ra mặt được, nếu không thì đã bị gặm chết không toàn thây rồi!

Hai tiếng đồng hồ sau, đã đến Thái Hồ rồi.

Trên đường khuôn mặt Phong Đăng không chút biểu cảm, làm cho Sam Sam thấy bất an, thỉnh thoảng Sam Sam cũng bắt chuyện nhưng anh ta không thèm tiếp lời, Sam Sam nghĩ chắc chết rồi, lần này chủ tịch đại nhân tức giận thật rồi.

Nhưng anh ta tức giận cái gì chứ? Cô không phải đã bị anh ta tính toán hết rồi sao? Cũng chẳng hề thắng anh ta. = =

Đến lúc xuống xe ở điểm du lịch, Sam Sam vội vàng tranh giành ba lô cho chủ tịch đại nhân : “Chủ tịch để tôi cầm giúp ngài.”

Vội vàng ôm cái ba lô, nhìn Phong Đăng với ánh mắt kiên quyết.

Phong Đăng nhìn đồ của mình bị cướp mất, không nói gì khoác áo khoác ngoài rồi xuống xe.

Sam Sam cũng nhắm mắt theo đuôi mọi người xuống xe.

Một đoàn người được hướng dẫn viên du lịch đưa vào trong

Tuy rằng Sam Sam rất muốn ở bên cạnh chủ tịch đại nhân để lấy công chuộc tội nhưng sức quyến rũ của chủ tịch đại nhân quả nhiên rất lớn, một lúc sau Sam Sam bị các nhân viên khác muốn chen chúc lên trên đây về phía sau.

Sam Sam đành ôm túi cùng A May đi phía sau, A May nhìn đám người vây quanh Phong Đằng nói: “Tính tình của cô thật tốt.”

“Á? Thật không?” Sam Sam khiêm tốn ngại ngùng nói, Cô nghĩ rằng A May đúng là đang khen cô.

A May nói: “Lúc sáng cô chưa đến, có cô gái phòng nhân sự quả nhiên muốn ngồi cạnh chủ tịch.”

“Ai vậy?” Vị đồng nghiệp này quả thật dũng cảm, lại còn vì chính nghĩa mà hi sinh bản thân mình.

“Đó, chính là cô gái mặc áo hồng ấy.” A May chỉ một nhân viên đang đứng cạnh Phong Đằng “Kết quả cô biết chủ tịch nói gì không?”

“Nói gì?”

“Chủ tịch không thèm nhìn cô ta một cái nói ‘ Không có chỗ ngồi khác sao?’ Ha ha !”

= =

Đúng là phong cách của chủ tịch đại nhân.

Sam Sam chăm chú nhìn hình bóng của cô gái đó, lắc lắc đầu, không vừa ý nói: “Cô ấy gầy quá!”

Boss đại nhân cần một người khỏe mạnh có thể gánh vác trọng trách ở bên cạnh!

Đi được một đoạn, mọi người ngồi thuyền đi tới Thái Hồ Tiên Đảo, còn gọi là “Núi con rùa” là điểm dừng chân chủ yếu của ngày hôm nay. Ở trên đảo chỉ đi thăm quan qua loa một số thắng cảnh, Sam Sam hơi đói, hai mắt sáng lên nhìn cái túi ở trong tay.

Túi của Boss đại nhân nhất định có nhiều đồ ăn ngon, lấy trộm một ít anh ta có biết không nhỉ?

Sam Sam đang do dự không biết có nên ăn trộm không thì, Phong Đằng đang đi trước mặt đột nhiên quay đầu lại.

“Sam Sam lại đây.”

Đang đoán xem trong túi là đồ ăn gì Sam Sam giật bắn mình, vội vàng bỏ tay xuống nhìn anh ta một cách vô tội.

Ấy, chủ tịch đại nhân gọi cô? Có phải là đã hết giận rồi không? Vậy có thể ăn đồ ở trong túi được rồi sao?

Sam Sam vui vẻ chạy đến, ngay cả việc Phong Đằng gọi cô là Sam Sam cũng không hề để ý.

“ Chủ tịch!”

Chúng ta ăn cơm đi!

Hai mắt Sam Sam sáng long lanh.

Phong Đằng nhìn cô đến lạnh cả người, đột nhiên cảm thấy mình biến thành miếng xương sườn, cố gắng loại bỏ cái cảm giác đó, anh ta chỉ cái kiến trúc trước mặt nói “ Cô cũng cầu một cái đi.”

Sam Sam nhìn theo hướng anh ta chỉ, rõ ràng là một cái từ đường Nguyệt Lão, ở trong đã có rất nhiều nhân viên chưa kết hôn đang xin quẻ, Sam Sam lờ mờ nghe thấy đạo sỹ bên trong nói cái gì mà giải quẻ mất 50 tệ, gì gì đó...

Thế là Sam Sam lập tức lắc đầu.

“Chủ tịch, tôi không cầu đâu.”

Sam Sam nói chí hướng rộng lớn của mình: “Tôi bây giờ lấy sự nghiệp làm trọng, chưa nghĩ đến việc hôn nhân.”

Quý mới đi rút quẻ, một quẻ những 50 tệ! Sao không đi cướp đi! Hôn nữa mấy kẻ đạo sỹ ấy toàn lừa đảo, họ đều có thể lấy vợ.

Hôn nữa.....

Cô vốn không mang tiền = =

Cô không hề nghĩ mình sẽ đi chơi thế này đâu, lúc ra khỏi nhà mang chỉ tiền tay lấy tạm mười mấy tệ tiền đi đường thôi, lấy đâu ra tiền rút quẻ.

Phong Đăng nhìn cô một cái, lấy bóp da đưa cô một tờ 50 tệ.

“Đi cầu đi.”

Sam Sam nhận tiền hoài nghi hỏi: “Chủ tịch, tiền của ngài, tôi đi xin quẻ, vậy quẻ là của tôi hay của ngài đây?”

Khóe miệng Phong Đăng khẽ mỉm cười “Của chúng ta.”

“Ách.....”

Có thể như thế sao?

Sam Sam mê muội đi vào trong từ, các nhân viên nhìn thấy Phong Đăng cùng Sam Sam đi vào, đều nhường cho cô rút quẻ trước.

Sam Sam quỳ trên đệm cỏ, cầm ống đựng quẻ lên lắc hai cái, quẻ đầu tiên rơi ra ngoài.

Phong Đăng nhặt lên nhìn một lúc rồi nói: “Quẻ thứ nhất.”

Đến chỗ đạo sỹ giải quẻ, đạo sỹ nhìn sách gật gù đắc ý nói: “Quẻ tốt, quẻ thứ nhất là quẻ cát, quẻ nói rằng: Quan quan thư cưu, tại hà chi châu, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tiểu thư, nhân duyên của cô đến rồi.”

Những nhân viên đứng xung quanh nhộn nhịp chúc mừng cô.

Khuôn mặt Phong Đăng cũng hiện lên một nụ cười nhẹ, tuy chỉ là thoáng qua nhưng nụ cười ngắn ngủi đó đã bị những nhân viên tinh tường nắm bắt được, biết được đã khen đúng chỗ, lại càng thêm ra sức chúc mừng.

Trong tiếng chúc mừng, chỉ nghe thấy Sam Sam vui vẻ nói: “Quẻ này quả là không tồi, đây là lần đầu tiên có người nói tôi là thực nữ.”

Từ đường Nguyệt Lão lập tức trở nên yên tĩnh, Phong Đăng nhìn thoáng qua Sam Sam một cái, sau đó không thèm quay đầu lại đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Ads Sam Sam thấy mình rất đen đui. Chủ tịch đại nhân nhất định kéo cô đi du lịch đã đành lại còn ăn mảnh một mình!

Ăn mảnh một mình đã đành, lại còn vứt thức ăn thừa vào thùng rác nữa chứ! Không nhìn thấy cô ở bên cạnh gặm bánh mì chay sao? Vứt cho cô phải tốt hơn không ==

Sam Sam gặm miếng bánh mì chay do A May cứu tế, nhìn mặt nước Thái Hồ đang đón gió mà rơi lệ, nước mắt rơi xuống hồ nước, lay động hàng ngàn con sóng nhỏ gọn lần tấn phá vỡ sự lạnh lẽo.

Ày, được thôi, kỳ thực rơi xuống hồ không phải là nước mắt mà là vụn bánh mì.....nhưng mà hiệu quả cũng như nhau, đều rất lạnh lẽo, có việc gì lạnh lẽo bằng việc nhìn người khác ăn thịt mà mình thì gặm bánh mì chay?

A May lại là một kẻ ăn kiêng điên cuồng, biết là ăn cơm đã ngoại cũng chẳng đem theo cái gì để ăn.....

Sam Sam nhìn trộm sắc mặt của Boss đại nhân, nhẹ nhàng đi ra chỗ xa hơn ngồi, véo một ít bánh mì cho cá ăn “Đến đây đến đây, đồng cam cộng khổ, mọi người cùng nhau ăn nhé.”

Những con cá rục rờ đủ màu sắc nhao nhao bơi đến tranh giành thức ăn, màu đỏ màu trắng nổi hết lên mặt nước, rất đẹp, Sam Sam cảm thấy rất vui. Cười híp mắt cho cá ăn, đột nhiên tất cả cá đều ngoáy đuôi bơi về phía bên trái.....Sam Sam quay đầu lại, Boss đại nhân cũng đang cho cá ăn.

! ! !

Đến mấy con cá cũng tranh giành với cô.

Đúng là làm cho người ta phần nộ.

Còn cái bọn cá vong ân bội nghĩa, thấy lợi quên nghĩa này! Cũng chẳng nghĩ xem ai đã cho chúng mày ăn trước!

Sam Sam cô độc gặm bánh mì, âm thầm nói với hồ nước một trăm lần một trăm lần “Không có cách nào sống những ngày tháng này nữa, ông trời hãy cho con một cái kết dễ chịu đi.”

Đương nhiên là ông trời không thèm để ý đến loại dân thường này rồi, đi du lịch về, Sam Sam tiếp tục sống những ngày khổ cực lầm than của mình.

Đi du lịch về cũng là gần cuối năm, phòng tài vụ có một đồng việc phải làm, còn phải ứng phó với những kế toán viên, Sam Sam bận đến nỗi chân không chạm đất, mấy hôm liền phải làm tăng ca đến hơn 10h.

Như vậy vẫn còn được phòng hành chính ngưỡng mộ, nghe nói họ còn phải làm tăng ca đến 3h sáng.

Tiền thật khó kiếm!

Trong hoàn cảnh bận rộn đó buổi trưa hàng ngày cô vẫn phải đến phòng làm việc của chủ tịch để chịu hình phạt, Sam Sam cảm thấy như thảm kịch chốn nhân gian. Đặc biệt là nét mặt chủ tịch đại nhân tối hù, cứ như cô không phát lương cho anh ta vậy.

Thế là, trong hoàn cảnh tinh thần và cơ thể bị giày vò, Sam Sam đã vĩnh viễn bị cảm cúm.

Vốn dĩ Sam Sam không coi là gì, cảm cúm mà, uống thuốc bảy ngày là khỏi, không uống thuốc một tuần là khỏi, uống nhiều nước là được. Không ngờ rằng lần cảm cúm này lại nặng như thế, đến sự trị liệu của nước sôi vụn văng mà cũng không có tác dụng.

Sáng hôm đó tỉnh dậy, Sam Sam cảm thấy chóng mặt từng đợt, nhưng không thể xin nghỉ được, còn một đồng việc trong tay, đành uống tạm vài viên VC, cố gắng đi làm, buổi trưa lại đi hầu hạ chủ tịch đại nhân ăn cơm, ăn xong bắt đầu xem CPA.

Sam Sam cảm thấy không ổn rồi, chóng mặt quá, mi mắt cứ sụp xuống. Mắt nhìn chủ tịch đại nhân chăm chú, anh ta đang làm việc, hơn nữa không hề nhìn cô, nói ra thì đạo này anh ta cũng rất bận....

Lặng lẽ nhắm mắt vào cũng không sao đâu nhỉ?

Sam Sam nhẹ nhàng dựa đầu vào tấm đệm mềm mại của ghế xô pha, mệt mỏi nhắm mắt lại.....

Không biết bao lâu sau, mơ màng nghe thấy tiếng người nói.

“.....Hoi sốt.....” Một giọng nói lạ.

“Có phải truyền nước không?”

Không cần truyền nước! Chỉ là cảm cúm nhẹ truyền nước thì thật là buồn cười, hơn nữa truyền nước cần đến mấy trăm tệ.....

“Tạm thời không cần, uống thuốc và nghỉ ngơi nhiều là được rồi.”

Oh, người lạ mặt này là người tốt.....

Tiếng nói chuyện nhỏ dần, rồi có tiếng đóng cửa....

Ừm...

Thế giới yên tĩnh rồi ~~~ ngủ tiếp thôi^_^

Sam Sam tỉnh.

Ngồi dậy, đầu vẫn hơi văng, nhưng đã đỡ hơn trước nhiều rồi.

Quay đầu nhìn quanh, phát hiện ra mình vẫn đang ở văn phòng chủ tịch, chắc là chưa ngủ lâu.....nhưng trước ghế xô pha tại sao lại có một tấm bình phong? Loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện của Phong Đăng và người khác bên ngoài bức bình phong, âm thanh rất nhỏ, không nghe rõ là đang nói gì, còn nữa.....

Sam Sam sờ sờ chiếc khăn lạnh trên đầu mình!

~>_

Ý nghĩ thứ nhất——Ngủ quên bị phát hiện rồi!

Ý nghĩ thứ hai——May mà mình không ngáy.==

Sam Sam loay quanh với mấy suy nghĩ lộn xộn, cầm điện thoại lên nhìn, không tìm được “Á” lên một tiếng.

Vậy mà đã hai giờ rồi, cô quả nhiên đã ngủ lâu như vậy.

Tiếng động ở bên này rõ ràng đã làm kinh động đến bên ngoài, bên ngoài im lặng một lúc, sau đó Sam Sam nghe thấy Phong Đăng nói vài câu đơn giản, rồi người kia đóng cửa đi ra.

Sam Sam nhìn Phong Đăng mặt không hề vui vẻ đi vào bức bình phong, lúng túng sờ sờ mái tóc.

Chủ tịch đại nhân lại tức giận rồi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Trong đầu Sam Sam cố gắng nhớ lại “100 chiêu mà những người đi làm bắt buộc phải học” mà cô xem trên mạng, ví dụ như là xem web XXX bị ông chủ bắt được thì phải làm thế nào, đi làm ngủ quên bị sếp phát hiện thì làm thế nào.....

Nhưng chẳng nhớ ra được gì cả == quả nhiên lúc cần đến mới thấy mình đọc quá ít sách...

Đúng lúc Sam Sam đang định thẳng thắn nói thật, chủ động yêu cầu trừ lương thì Phong Đăng nói một cách không vui: “Cô bị ốm sao không nói?”

A? Hóa ra không phải mắng cô ngủ quên ở chỗ làm?

Sam Sam đặt ngay ngắn tay lên đầu gối, cẩn thận hỏi: “Chủ tịch, ngài không giận sao?”

Về mặt của Phong Đăng cứng lại. “Tôi giận dữ lúc nào chứ?”

Trời! Lừa ai chứ! Không tức giận sao ngày nào cũng bày ra bộ mặt “Cô đừng làm tôi tức giận, nhanh nhanh nghĩ cách lấy lòng tôi, nếu không tôi sẽ sa thải cô.”

Có thể là trên mặt Sam Sam thể hiện rõ là không tin, Phong Đăng hơi mất tự nhiên, đổi chủ đề khác nói: “Buổi chiều đừng đi làm nữa, tôi đã nói với trưởng phòng của cô rồi.”

“A, cảm ơn chủ tịch.” Sam Sam nghĩ đến tấm thảm lông, thành khẩn cảm ơn anh ta. Xem ra học chung với chủ tịch đa phần thời gian đều giống như mùa đông khắc nghiệt, nhưng có lúc cũng giống như mùa xuân ấm áp.

Cảm ơn xong, Sam Sam đang định từ biệt đột nhiên nhớ ra gì đó, tron lòng hồi hộp ngẩng đầu lo lắng nhìn anh ta hỏi: “Chủ tịch, ngài nói thế nào với trưởng phòng.”

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Sam Sam, sự tức giận của Phong Đăng trong chốc lát đều biến mất, thay vào đó là một dáng vẻ nửa cười nửa không, cô ấy cũng biết lo lắng cho danh tiếng của mình sao?

Phong Đăng đương nhiên không thể nói cô ngủ ở chỗ của anh rồi, chỉ nói là cô bệnh đã về nhà rồi. Có điều anh cố tình khiến cho cô lo lắng, cũng không trả lời cô, rót một cốc nước và cầm viên thuốc đưa cho cô: “Uống thuốc đi.”

Sam Sam thấy anh ta không trả lời càng lo lắng hơn. “Chủ tịch, ngài không nói xin phép nghỉ chứ! Tôi muốn đổi ca! Nghỉ phép sẽ bị cắt giảm tiền thưởng tết.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Ads Nhìn bộ dạng đau ốm của cô.

Phong Đăng nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế cơn kích động muốn ném cô ra ngoài.

Đúng lúc điện thoại trên bàn reo lên, Phong Đăng xoay người đi ra ngoài, cứng rắn nói: “Uống thuốc rồi tiếp tục ngủ, không được phép lên tiếng, nếu không sẽ trừ thưởng cuối năm của cô.”

Lên tiếng thì trừ tiền lương Đây là phương pháp bóc lột độc đáo do chủ tịch đại nhân sáng tạo à?

Sam Sam lập tức ngậm miệng lại.

Im lặng một lúc, Sam Sam đột nhiên nhớ ra rõ ràng vừa nãy cô phải đi, sao lại ở lại nhỉ? Có điều nếu bây giờ ra ngoài, để người khác nhìn thấy, có kỳ quá không?

Cuối cùng Sam Sam nghĩ đến vấn đề này, chống cằm bắt đầu suy nghĩ xem khả năng không bị người khác bắt gặp đang lén lút từ văn phòng chủ tịch chuồn về nhà là bao nhiêu, sau khi ra được kết luận tính khả thi bằng không, Sam Sam đã tuyệt vọng rồi.

Vì danh tiết của boss, cô vẫn phải đợi người của Phong Đăng đều về hết mới chạy, boss đại nhân hẳn là sẽ không đuổi cô ra ngoài chứ?

Rèm cửa khu vực tiếp khách không biết lúc nào đã bị kéo, cùng với bức bình phong ngăn ra không gian tương đối tối và kín đáo, Sam Sam đứng dậy, nghĩ tới mệnh lệnh không được lên tiếng của chủ tịch, rón rén ra kéo tấm rèm, chẳng mấy chốc ánh nắng mùa đông rọi vào phòng.

Ánh nắng mùa đông rất yếu ớt, nhưng chiếu lên người mang lại cảm giác ấm áp, mãnh liệt, uể oải một cách rất dễ chịu, Sam Sam cứ nhào người về phía bệ cửa tắm nắng.

Văn phòng rất tĩnh, chỉ có âm thanh của việc lật giấy, thì thoảng có điện thoại gọi đến, giọng nói của chủ tịch cũng vô cùng dễ nghe.

Sam Sam lại cảm thấy bản thân hơi hưởng thụ bầu không khí này, khiến lòng cô cảm thấy bình thản một cách ấm áp. Tắm chút nắng, Sam Sam nghĩ tới thuốc vẫn chưa uống, quay lại lấy cốc nước uống thuốc.

Nước vẫn nóng, cầm cốc nước trong tay ủ ấm cả lòng bàn tay, trong đầu Sam Sam tái hiện hình dáng Phong Đăng mỉm cười rót nước cho cô vừa nãy, đột nhiên tim đập mạnh và loạn nhịp.

Tuy Boss đại nhân hi nộ thất thường, nóng lạnh cùng lúc, nắng mưa bất định, lạ kỳ kỳ, có lúc thần sắc lại rất tốt nếu hôm nào boss đại nhân đột nhiên kêu cô từ sau không cần lên nữa, thì liệu cô có cảm giác không quen không?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, bản thân Sam Sam bị làm cho giật mình, vội vã gạt bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Chuyện đùa! Nếu thật có ngày như thế, cô đốt pháo ăn mừng còn không kịp.

Đến lúc hơn 5 giờ tan làm, Sam Sam càng thêm khẳng định ý nghĩ này.

Chủ tịch đại nhân lại đòi cô tiền thuốc! Còn tùy tiện đòi 100 đồng!

Một trăm đồng!

Có thuốc cảm nào giá 100 đồng không???

Đúng là bất chệt mà! Hóa ra boss đại nhân kiêm luôn cả xã hội đen !

Vì số tiền mang theo không đủ 100, Sam Sam oan ức viết giấy nợ, vô cùng đau lòng bước ra khỏi công ty Phong Đăng, không tìm được khăn ông trời 101 lần, để cái ngày cô thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ nhanh nhanh đến.

Sam Sam không ngờ lần này ông trời giữ thẻ điện đến thế, cô vẫn chưa hết cảm, cơ hội thoát khỏi nanh vuốt quỷ đã tới rồi.

Đó là một ngày hết sức bình thường, nguyên do do kế toán viên cao cấp kiểm tra sổ sách, nên buổi tối phần lớn nhân viên phòng kế toán đều ở lại tăng ca, Sam Sam bị một kế toán cao cấp hỏi tới nỗi văng đầu chóng mặt, không dễ gì mà được lúc rảnh, bê cốc trà chạy vào phòng uống nước.

Chưa vào tới phòng trà, Sam Sam liền nghe thấy giọng đồng nghiệp A đoán mò này nọ. Đồng nghiệp này bình thường đáng vẻ tinh anh, rất biết dọa người, sau khi tiếp xúc nhiều mới phát hiện ra chuyên đoán mò, có tài soi mói như paparazi.

“Áy, các cô đã nghe chưa, trưa nay Châu Hiểu Vy của phòng nhân sự đã lên xe chủ tịch.”

Phòng trà còn có hai đồng nghiệp tranh thủ thời gian khác, nghe vậy đều nghi ngờ nhìn cô ta, đồng nghiệp A thấy bọn họ không tin, đã sốt ruột: “Các cô không tin phải không, ngay ở tầng dưới, rất nhiều người đều nhìn thấy.”

Sam Sam cầm cốc nước ngần ra trước cửa, nét mặt đầy kinh hoàng.

Nanh vuốt ma quỷ của chủ tịch đại nhân lại với tới nữ nhân viên khác ! Thà nào trưa nay ăn một bữa, nhận điện thoại rồi đi, hóa ra là đi bắt lính.

Châu Hiểu Vy? Sam Sam lục lọi trong trí óc, tên này sao mà quen thế.

A, nhớ ra rồi, chính là lần trước đi bơi ở Vô Tích, A May kẻ người đó muốn ngồi bên cạnh chủ tịch đại nhân. Sau đó A May còn dò la tên rồi kể lại cho cô.

Trong ấn tượng của cô là một tiểu mỹ nhân hơi gầy yếu, đầu có vẻ kiên trì chịu khổ như cô, chắc chắn không qua được sự giày vò của chủ tịch đại nhân.

Trong đầu Sam Sam bắt gặp tái hiện một bức tranh, tiểu mỹ nhân gầy yếu dưới sự uy hiếp của chủ tịch đại nhân, vừa sợ hãi kêu: “Đừng” “Đừng mà” vừa dầm lẹ viết giấy nợ và văn tự bán thân.

Sam Sam ngay lập tức cảm phần dâng trào, tiểu vũ trụ chính nghĩa cháy lên rừng rực, tuy trong lòng có chút cảm giác buồn bực khó hiểu, nhưng dưới đại nghĩa, cảm giác này bé nhỏ không đáng kể.

Sam Sam nắm tay tuyên bố thảo phạt: “Chủ tịch thật là quá đáng ghét, sao có thể như vậy!”

“Người ta chỉ mong sao như thế! Cô xem trưa nay Châu Hiểu Vy lên xe chủ tịch, đài ngộ lập tức sẽ khác, hôm nay phòng nhân sự đều tăng ca, chỉ có cô ta được trưởng phòng nhân sự đặc cách cho về.”

“Quá quá đáng mà!” Giọng Sam Sam run rẩy, đổ kị một cách nghiêm trọng rồi.

Nghỉ! Lại có thể nghỉ! Cùng là đây đó, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ được nghỉ! Mấy ngày ốm vẫn phải gấp rau! Boss đại nhân cũng không sợ bị lây bệnh!

“A, Sam Sam!” đồng nghiệp A kinh ngạc kêu lên, cuối cùng nghe ra là giọng ai, chỉ thấy Tiết Sam sam đứng ở cửa, mặt đầy “căm phẫn đố kỵ”, đồng nghiệp A rên thầm hồng bét, cô ta không cho rằng cô đâm bị thọc chọc bị gao chứ, nếu không may chuyện này đến tai chủ tịch

Nghĩ như vậy, đồng nghiệp A vốn thừa nước đục thả câu, vội vã nói như đổ đỗ: “Sam Sam, cô đừng hiểu nhầm, chủ tịch với Châu Hiểu Vy chẳng có gì đâu, nghe nói vì nhóm máu cô ta hiếm, em gái chủ tịch băng huyết, phải tiếp máu, liền gọi Châu Hiểu Vy đi. Cô nhất định đừng hiểu lầm nhé.”

Băng huyết? Phong tiểu thư chẳng phải đang ở nước ngoài sao?

Sam Sam vừa ngạc nhiên vừa lo lắng: “Chuyện gì thế? Phong tiểu thư không có việc gì chứ?”

“Nghe người của phòng nhân sự nói hình như không sao rồi.” đồng nghiệp A trả lời, lại mắc bệnh đoán mò, dò hỏi: “Ồi giờ, tôi nói với cô chuyện này làm gì nhỉ, hàng ngày cô ở cùng với chủ tịch, chả lẽ không biết?”

Nghe thấy Phong Nguyệt không sao, Sam Sam yên tâm, nhưng cảm giác buồn bực lại xuất hiện, hơn nữa còn mạnh hơn cả vừa nãy. Hóa ra công ty vẫn còn có người có nhóm máu hiếm?

Sam Sam vô thức nhìn xuống mạch máu ở cổ tay.

Theo thói quen của Phong tiểu thư, ngày mai có lẽ sẽ có người mang cơm gan lợn cho Châu Hiểu Vy đây, sau đó qua phòng chủ tịch ăn, nhân thể làm đây đó cho chủ tịch.....

Rồi sau này cô không cần phải đến trình diện chủ tịch đại nhân nữa, hoàn toàn được giải thoát rồi.

Việc mong đợi từ lâu như giấc mộng đẹp trở thành hiện thực, Sam Sam vui mừng, nhưng cũng chỉ là vui mừng một chút, tâm trạng nhanh chóng suy sụp xuống.

Có kẻ chết thay rồi, rõ ràng đáng là việc vui, sao cô lại cảm thấy đau lòng, không thể nâng tinh thần lên được nhỉ?

Tại sao lại có cảm giác bị mất người thân?

Sau khi tan làm về nhà, Sam Sam vẫn chưa thoát khỏi chuyện khiến mình khó chịu. Đi lại trong phòng mấy vòng, Sam Sam nhắc điện thoại lên, gọi cho bạn thời cấp ba.

“Bây giờ tâm trạng ta rất không tốt.”

“Sao thế?”

“Hừ ~” Sam Sam thở dài một tiếng, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. “Thế này, ta giả sử nhé.”

“Nói đi, ta đang nghe.”

“Ngày xưa có một con heo, bị một con sói bắt về nuôi, sói nói với heo rằng, nuôi nàng để tương lai muốn ăn thịt, heo nhỏ vừa không tình nguyện, lại sợ hãi, nhưng nàng đánh không lại sói, đành phải ngồi yên để cho sói vỗ béo. Cứ như vậy trong suốt một khoảng thời gian, càng ngày heo càng béo, lúc này sói lại thả nó ra, bắt một con heo khác để ăn, con heo kia thấy rất khó chịu, ngơ ngác, con heo kia nên làm gì bây giờ?”

“Ách..... Vậy làm một con heo tự do đi !”

Sam Sam về mặt sa sầm: “Người căn bản vẫn không hiểu rõ trọng tâm! Không bị ăn chẳng phải là rất tốt sao? Tại sao con heo kia lại cảm thấy khó chịu chứ?”

“Oa! Ta biết! Vậy chắc chắn là con heo kia đã yêu con sói! Tình yêu vượt qua cả ranh giới chủng tộc nha, thật là lãng mạn!”

“..... Lục Song Nghi! Ngươi thật ngu ngốc!”

Sam Sam không nhịn được gác máy.

Ban đêm Sam Sam không thể ngủ ngon nổi, câu nói đó của người bạn: “Tình yêu vượt qua ranh giới chủng tộc” khuấy đảo đầu óc cô loạn cả lên. Ngày

thứ hai, Sam Sam đi làm với đôi mắt thâm quầng, tinh thần ủ rũ, đưa tới sự thăm hỏi quan tâm của các đồng nghiệp và ánh mắt cảm thông hiểu biết của đồng nghiệp A.

Lúc ăn cơm trưa, Sam Sam biết điều không lên văn phòng chủ tịch, nhào người lên bàn mình.

Hôm nay không có cơm trưa cho cô rồi!

Phải vui, phải vui, Tiết Sam Sam, mày cuối cùng cũng tự do rồi.

Lại ủ rũ một chút, Sam Sam cuối cùng dựa vào sinh lực nhỏ mạnh mẽ, phần chần trở lại. Đang định đi tới nhà bếp bổ sung năng lượng, điện thoại trên bàn reo lên, Sam Sam tiện tay nhận, giọng nói hoàn toàn không vui vẻ chút nào của chủ tịch vang lên trong điện thoại: “Tiết Sam Sam, cô lại dám bãi công!”

Hử!

Biết ngay chủ tịch đại nhân không thể nào bỏ qua nhân viên thạo việc là cô.

Trong văn phòng chủ tịch, Sam Sam vừa gấp rau vừa oán thăm theo thói quen, tiện thể xem thường bản thân một chút, vừa rồi sao lại buồn phiền vì sau này không phải đến đây.

Chủ tịch đại nhân hôm nay hình như tâm trạng không tốt, không khí lúc ăn cơm có chút nặng nề.

Sam Sam ăn vài miếng, không nén được hỏi Phong Đăng: “Chủ tịch, Phong tiểu thư không sao chứ?”

Phong Đăng hơi ngạc nhiên: “Cô biết rồi à?”

Trong lòng bất giác có chút không vui. Cô nhân viên đó có phần không được ý tứ, việc hôm qua mới xảy ra mà đến Tiết Sam Sam cũng đều biết. Việc Phong Nguyệt sinh non dẫn đến băng huyết tuy không phải việc không thể nói, nhưng Phong Đăng vô cùng không thích bị nhân viên bàn luận.

Phong Đăng nói đơn giản: “Cô ấy không sao.”

“Ồ, vậy thì tốt rồi.” Sam Sam im lặng một lúc, lại lúng túng hỏi: “Chủ tịch, vậy anh và Phong tiểu thư định làm thế nào để cảm ơn Châu tiểu thư?”

“Cô hỏi cái này làm gì?” Ánh mắt Phong Đăng sáng rực.

“Ách, cái đó”

Đúng rồi, cô hỏi chuyện ấy làm gì? Chẳng lẽ nói cô muốn biết sau này có thêm bạn cùng ăn không?

Dáng vẻ úp úp mở mở không nói rõ ràng của Sam Sam không ngờ lại lấy được lòng Phong Đăng, anh không làm khó cô nữa, trực tiếp nói: “Chi phiếu.”

Sam Sam ngẩn người, hỏi theo phản xạ: “Vậy sao lúc đầu anh không tặng tôi chi phiếu?”

Phong Đăng bỗng bực mình, lạnh lùng nói: “Tiết Sam Sam cô dần à? Cô không thể thả sợi dây dài câu con cá lớn ư?”

Lẽ nào chi phiếu còn đáng tiền hơn anh ta?

Tiết Sam Sam ngơ ngẩn nhìn anh ta, dường như hiểu mà lại như không hiểu lời anh ta nói, động tác đưa rau vào miệng rất chậm chạp, bộ dạng hoàn toàn bị sét đánh.

Đột nhiên, sắc mặt cô biến thành vô cùng đau đớn gập khom xuống.

Phong Đăng tuy hơi bực, nhưng vẫn hỏi: “Sao rồi?”

Sam Sam rất khó khăn nói: “..... bịhóc..... xươngcárồi.....”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ads Vị bác sỹ của công ty được Phong Đăng gọi lên nên cười giúp Tiết Sam Sam lấy xương cá ra, sau đó Sam Sam và vị bác sỹ kém may mắn kia bị chủ tịch đại nhân khó chịu ném ra khỏi văn phòng.

Sam Sam mày chau mặt ủ trãi qua một buổi chiều. Câu nói kia của chủ tịch đại nhân: “thà đây dài câu con cá lớn” luôn luôn quanh quẩn trong đầu cô, nhưng cứ nghĩ đến con cá to là cô lại nhớ cảm giác bị hóc xương cá

Vì vậy

Hay là đừng nghĩ nữa.

Con người chủ tịch đại nhân kỳ lạ như thế, nói ra những câu kỳ lạ là chuyện rất bình thường, vì những lời của anh ta mà nghĩ đông nghĩ tây mới là có bệnh.

Nghĩ như vậy, Sam Sam liền thanh thản cách thức hóa lời của chủ tịch đại nhân, sau đó bắt đầu lại, là một Tiết Sam Sam không có phiền não ^ _ ^

>_

Kỳ thực vẫn có một cảm giác có chút lạ lùng, = =

Hôm nay là thứ sáu, lúc sắp tan làm, nhân viên khó tránh khỏi hơi mất kiên nhẫn, ông trưởng phòng lại đi sang phòng khác, đồng nghiệp A công khai rời khỏi chỗ ngồi, đứng cạnh Sam Sam tán gẫu.

“Sam Sam, ngày mai cô mặc quần áo gì?”

Trong đầu Sam Sam vẫn còn đầy các con số, nhất thời chưa phản ứng lại, ngẩng đầu lên nhìn cô ta.

“Tối mai là họp thường niên, cô tăng ca nhiều quá nên ngốc à.”

Sam Sam lúc này mới nhớ ra, tối mai trụ sở chính của công ty tổ chức họp thường niên, đã thông báo từ tuần trước.

Nghĩ đến họp thường niên, tinh thần Sam Sam bắt gặp dao động, nước bọt tuôn trào.

Nghe các nhân viên cũ nói, họp thường niên hàng năm của Phong Đăng đều tổ chức với quy mô lớn, không chỉ đặt tiệc ăn xa hoa tại khách sạn 5 sao, trong tiệc ăn còn có rút thăm trúng thưởng rất lớn. Giải thưởng năm ngoái là một chiếc xe hơi, giải thưởng nhỏ nhất cũng là một cái máy ảnh kỹ thuật số đời mới.

Cuộc họp thường niên năm nay vẫn tổ chức tại khách sạn 5 sao, tiệc buffet. Thành tích kinh doanh năm nay của Phong Đăng cao hơn năm ngoái, mọi người đoán giải thưởng chắc chắn không thể kém năm ngoái.

Sam Sam bắt gặp tưởng tượng ra bức tranh bản thân mình lấy được phần thưởng cao nhất, không biết phần thưởng lớn nhất năm này là gì nhỉ, nếu như là xe, vậy bán xù đi, hắc hắc hắc..... đang YY vui vẻ, Sam Sam đột nhiên nhớ ra, phần thưởng cao nhất là do chủ tịch đại nhân trao tặng.....

Trong mắt lóe lên gương mặt tối sầm của chủ tịch đại nhân chiều nay, Sam Sam không nhận được run lên một cái.

Bỏ đi, phần thưởng cao nhất dành cho người khác vậy, cô giành phần thưởng thứ hai cũng tốt rồi = =

Trong lúc Sam Sam ngẩn người, lại có một nữ đồng nghiệp khác cảm thấy hứng thú, nhảy vào thảo luận với đồng nghiệp A là ngày mai mặc cái gì, Sam Sam vừa nghe các nàng nói chuyện phiếm, vừa nhăn mặt như quả mướp đắng.

Suýt quên, họp thường niên tuy vừa có cái ăn vừa có cái lấy, nhưng lại có yêu cầu biến thái là tất cả nhân viên đều phải mặc trang phục chính thống!

Thật không biết người nào BT* nghĩ ra cái chủ ý này, bây giờ toàn gần 0 độ thôi có biết không hả, mặc lễ phục có thể bị đóng băng lắm chứ = =

Sam Sam không nên được than phiền hai câu với bọn họ, đồng nghiệp phản đối: “Chuyện đó có là gì, năm nào chẳng như vậy, cô không định mặc đồng phục thể dục để khiêu vũ chứ, hơn nữa trong khách sạn có lò sưởi mà.”

= =

Còn có khiếu vũ.....

Xem ra ăn xong phải chuẩn ngay lập tức.

Đồng nghiệp A nói: “Và lạ, trong cuộc họp thường niên còn chọn ra ‘Nữ nhân viên xinh đẹp, thanh nhã nhất’, phòng tài vụ chúng ta toàn người giản dị, không có suy nghĩ đó, nhưng những nhân viên nữ của phòng khác vì giải thưởng này mà ai ai cũng trang điểm lộng lẫy, chúng ta cũng không thể để mất thể diện được.”

Những lời đồng nghiệp A nói, kéo theo rất nhiều tiếng tán thành.

Sam Sam đã sớm nghe họ nói qua, họp thường niên hàng năm đều do các đồng nghiệp nam bỏ phiếu chọn ra một “Nữ nhân viên xinh đẹp, thanh nhã nhất”, người đạt danh hiệu này có thể được phần thưởng là một vạn tệ.

Có điều Sam Sam xem thường giải thưởng này.

Cô chỉ cần đảm bảo là biết, đây chắc chắn là âm mưu của các đồng nghiệp nam.

Nghĩ mà xem, nếu xinh đẹp, thanh nhã, vậy có thể thoải mái ăn uống no say không? Chắc chắn không thể, vậy những thức ăn ngon thì ai ăn hết đây? Đồng nghiệp nam!

Thật là xấu xa!

Chỉ một người đạt giải thưởng mà làm hại tất cả các đồng nghiệp nữ đều không thể thỏa thích ăn.

Có điều, phát hiện này Sam Sam không thể nói ra, cô cũng định nhân cơ hội tốt này ăn nhiều hơn chút hắc hắc. >_

Nói đi cũng phải nói lại, nếu có suy nghĩ đó, chả lẽ cô cũng không phải là người tốt ư? = =

“Sam Sam, ngày mai cô phải mặc đẹp hơn chút Cô không muốn cơ hội khiêu vũ rơi vào tay người khác chứ?”. Đồng nghiệp A thần bí nháy mắt với cô.

Cơ hội khiêu vũ gì chứ? Sam Sam mê muội.

Đồng nghiệp A nhìn nét mặt ngỡ ngàng của cô, kinh ngạc nói: “Cô không thể không biết đấy chứ, nữ nhân viên xinh đẹp, thanh nhã nhất khiêu vũ cùng chủ tịch.”

!

Nhìn đi, nhìn đi! Đã biết một vạn tệ không dễ cầm mà.

Lại còn có loại cực hình này.

Quyết định rồi! Tuy bình thường cô đã bị chôn vùi trong đám người, nhưng ngày mai nhất định càng phải nỗ lực chôn vùi trong đó.....

Thế là thứ 7, Sam Sam ngủ thẳng một mạch tới trưa mới dậy, lại động bên này một chút, động bên kia một chút, rồi cũng qua buổi chiều. Lúc gần 5 giờ, Sam Sam thung thình lấy áo khoác trong tủ ra thay.

Hôm qua đã nghĩ mặc cái gì rồi, sẽ mặc lại bộ lễ phục đến nhà Phong đại tiểu thư lần trước. Tuy hơi mỏng và chỉ dài tới đầu gối, nhưng tiết kiệm tiền là tiêu chí đầu tiên. Tiền lương trong thẻ của cô phải mang về khoe với cha mẹ cô, không thể tiêu linh tinh.

Sam Sam vừa run cầm cập, hai hàm răng đánh vào nhau, vừa mặc quần áo, sau đó Sam Sam đàn ra.

Sao lại sao lại, không thể kéo khóa lên!

Lần trước không phải vẫn vừaaaaaa ?

Sam Sam xót xa nhìn vào gương, lần đầu tiên đau lòng vì béo ra = =

Đều do chủ tịch đại nhân đại gian đại ác!

Sam Sam nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục kéo khóa, tới lúc này rồi, có đi mua thì cũng không kịp. Sau cố gắng hít vào N lần, cuối cùng cũng gắng gượng kéo lên được, chỉ là phần ngực hơi chật một chút.

Ách..... chỗ đó chật, chắc không ảnh hưởng tới việc ăn cơm đâu nhỉ?

Nhìn vào gương, chắc chắn bản thân trang điểm đã phù hợp phép tắc, sẽ không thất lễ, Sam Sam choàng cái áo lông dài rồi xuất phát.

Sam Sam vốn dĩ muốn ngồi xe bus công cộng đến khách sạn, nhưng suýt bị gió lạnh bên ngoài thổi bay, nên đành ngoan ngoãn gọi xe. Đến khách sạn, vừa vào cửa thang máy thì gặp A May.

A May đánh giá cô từ trên xuống dưới, mặt đầy kinh ngạc nói: “Sam Sam, cô cứ như vậy ư? Dù sao cũng phải long trọng hơn chút chứ!”

Sam Sam nói: “Được rồi mà.”

Không phải một bữa cơm thôi mà, cô đã gọi đầu rồi, còn không long trọng ư? = =

A May lắc đầu, bắt cô đi vào phòng trang điểm để chỉnh lại đầu tóc, Sam Sam vội vàng từ chối. Đùa à, chút nữa cô muốn ăn uống no say, nếu hóa trang, lúc ăn, phần trên mặt sẽ rơi vào thức ăn, như vậy rất mất vệ sinh nha.

A May chẳng còn cách nào với cô, nghĩ thâm bình thường cô cũng không trang điểm, nói không chừng chủ tịch lại thích bộ dạng đó, liền không ép cô nữa, chỉ nói: “Chút nữa cô đến hội trường sẽ biết ngày thôi.”

Đến phòng tiệc, Sam Sam phát hiện những lời A May nói đều đúng, các đồng nghiệp khác quả nhiên coi trọng họp thường niên, người nào người nấy đều trang điểm lộng lẫy, nhìn đâu cũng thấy “mỹ nữ như vân”.

Sam Sam bất giác nhìn trái nhìn phải trong đám đông, chính bản thân cũng không biết đang tìm gì. A May cười nói: “Chủ tịch vẫn chưa đến, có điều Sam Sam, hôm nay sao cô không đến cùng chủ tịch?”

Sam Sam giật mình, nói: “A May, trước khi ăn đừng nói tới chuyện đáng sợ như vậy được không?” = =

Sau đó chạy như bay tới xem các món ăn.

Đồ ăn của cuộc họp thường niên quả nhiên hết sức phong phú, màu sắc hấp dẫn, mùi thơm nức mũi, xếp hàng loạt dài khiến Sam Sam thèm nhỏ dãi.

Sam Sam vừa nhìn món ngon vừa không ngừng liếc cửa hội trường.

Chủ tịch đại nhân, ngài mau đến đi! Chúng tôi bây giờ hết sức mong nhớ ngài, nhất định đừng đến muộn đấy ~ ~ ~

Nếu không những thức ăn này... để nguội sẽ mất ngon — —

Đến lúc cô nhìn gần hết các món ăn hôm nay, thì nghe thấy một trận ồn ào náo động trong hội trường, đoán rằng có nhân vật quan trọng nào đến.

Sam Sam ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên là chủ tịch đại nhân đang bị vây chặt bởi mấy vị lãnh đạo cấp cao, bước vào phòng.

Chú thích:

*BT: Để theo nguyên bản của Cố Mạn. (Th0: = = cả nhà vẫn hay dùng đó.... Là Biến Thái ...)

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Ads Sam Sam mãi nhìn Phong Đăng trong đám đông mà quên cả chớp mắt.

Ngài chủ tịch thật đúng là.....

Khuôn mẫu của nhân loại.

Dưới ánh đèn lung linh trong đại sảnh, Phong Đăng khoan thai tiến vào hội trường, anh mặc một bộ vest rất đẹp, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác đen, trông vô cùng mạnh mẽ, chói mắt.

Ánh mắt của Sam Sam cứ tự nhiên dõi theo anh, cho đến khi tầm nhìn bị chắn lại bởi dáng người cao to của vị quản lý thì mới sực tỉnh. Sam Sam thu tầm mắt về, quan sát xung quanh, thì ra mọi người cũng đều đang nhìn không chớp mắt, thậm chí có người còn kiễng cả chân lên để nhìn, trong lòng có chút gì đó không thoải mái.

Coi thường!

Ngài chủ tịch này lại làm ra vẻ lạnh lùng rồi!

Đàn ông mà dẫn ong dục bướm thật chẳng ra sao, ăn diện như thế này, anh ta nghĩ là đang trình diễn thời trang đấy à!

Sam Sam đang lăm bằm, đột nhiên phát hiện ánh mắt của ngài chủ tịch hướng về góc cô đang đứng.

Ách.....

Cô nghĩ đi nghĩ lại, không biết anh ta có phát hiện ra không? Chẳng lẽ trong đầu ngài chủ tịch có cài đặt hệ thống cảm biến sóng não?

Sam Sam lạnh lùng quay đi, nhìn chăm chú vào miếng bít tết trước mặt.

Bít tết oi bít tết~~

Mày làm sao mà lại là một miếng bít tết!

Phong Đăng vừa vào đến hội trường, hai người nam nữ dẫn chương trình liền lên sân khấu tuyên bố buổi liên hoan cuối năm bắt đầu, sau khi người dẫn chương trình nói một hồi dài những lời chúc mừng khai mạc vui vẻ, Phong Đăng lên sân khấu phát biểu.

Sau một tràng vỗ tay nhiệt liệt, cả hội trường vốn ồn ào lúc trước bỗng nhiên yên lặng hẳn.

Sam Sam thăm bữu môi, trong lòng nghĩ quả thật bất cứ boss nào cũng đều có kỹ năng răn đe, làm mọi người phải sợ ~~ , cô ngước lên nhìn Phong Đăng đang phát biểu, nghe giọng nói trầm tĩnh của anh, dần dần, đột nhiên cảm thấy người trên bực thật xa lạ.

Mặc dù thường xuyên gặp Phong Đăng, nhưng đây là lần đầu tiên Sam Sam thấy anh nói chuyện trước nhiều người như vậy, cứ cảm thấy có gì đó khác lạ. Lúc này cả con người anh toát ra một thứ khí chất đặc biệt, đơn giản mà trấn át được toàn trận, nắm giữ toàn cục, làm cho người ta phải ngưỡng mộ. Phong thái của anh tự tin và duyên dáng, không hề có những động tác khoa trương, mỗi câu anh nói ra làm cho người ta tin phục lại có cảm giác được cổ vũ.

Thực ra thì đâu là điểm khác biệt nhỉ? Sam Sam bối rối nghĩ.

Có lẽ làTự dung cảm thấy xa cách quá.....

Tiếng vỗ tay bắt đầu rõ lên, Sam Sam mới phát hiện ra Phong Đăng đã phát biểu xong, nên cũng vỗ tay vài cái theo mọi người.

Sau đó..... Khụ.....

Thông thường tâm trạng nặng nề và phức tạp chỉ ở lại trong lòng Tiết Sam Sam không quá ba phút , và khi tiếng vỗ tay vừa dứt, Sam Sam lập tức bỏ lại cái tâm trạng bực bội kỳ quái lại phía sau, liền bung chiếc đĩa vui vẻ chạy khắp nơi.

Bò này, dê này, cừu của này~~

Quà tặng như mây cuối trời, bốc được thì bốc, không bốc được thì tính sau, đồ ăn trước mặt mới chính là thứ đáng quan tâm!

Sam Sam đang ăn uống thoải thích thì đột nhiên nghe có tiếng gọi đầy ngạc nhiên của một đàn ông ở phía sau.

“Tiết tiểu thư “

.....Tí nữa thì ghen.

Sam Sam cố gắng nuốt miếng thức ăn trong miệng, quay đầu lại, thì ra là chồng của Phong đại tiểu thư, hình như tên là Ngôn Thanh.

Sam Sam lễ phép chào anh ta: “Xin chào, anh Ngôn.”

Ngôn Thanh là tổng giám đốc của chi nhánh công ty nhưng không thường xuyên đến tổng công ty, lần này anh ta xuất hiện trong cuộc họp thường niên của tổng công ty với tư cách là lãnh đạo cao cấp, từ sau bữa tiệc đầy tháng đến giờ Sam Sam mới gặp lại anh ta.

Ngôn Thanh nhìn thấy cô, rất xúc động: “Tiết tiểu thư, cuối cùng cũng gặp được cô. Vợ chồng tôi không biết phải cảm ơn cô thế nào mới đủ, thực sự chúng tôi nợ cô quá nhiều.”

Ờ? Cái gì mà nợ cô quá nhiều? Chẳng phải là một lần truyền máu sao? Hơn nữa cũng đã cảm ơn từ lâu rồi mà.

Sam Sam có chút ngạc nhiên nói: “Anh Ngôn, anh khách sáo quá, không có gì đâu mà.”

“Sao lại không có gì.” Về mặt Ngôn Thanh vẫn rất xúc động ” Lần trước khi Nguyệt Nguyệt có chuyện, tôi lại đang đi công tác ở ngoài, ôi, cũng may mà lại có cô giúp đỡ, nếu không tôi sẽ ân hận cả đời.”

Ngôn Thanh nói: “Nguyệt Nguyệt bây giờ vẫn còn đang nằm viện, đợi khi cô ấy khỏe lại, chắc chắn là phải mời cô ăn một bữa cơm.”

Sam Sam chớp chớp mắt, cuối cùng cũng hiểu ra ý của Ngôn Thanh, chẳng lẽ anh ta cho rằng lần thứ hai cũng là cô cho máu à? Sam Sam vội vàng giải thích: “Anh Ngôn này, hình như anh nhầm rồi, tôi”

“Ngôn Thanh.”

Lời giải thích của Sam Sam bị cắt ngang bởi tiếng gọi.

Ngài chủ tịch?

Sam Sam nhìn về hướng phát ra tiếng nói, vô thức đặt đĩa thức ăn hỗn độn đang ăn dở trên tay xuống chiếc bàn phía sau lưng. Phong Đăng cũng không

nhìn cô, mà chỉ nói với Ngôn Thanh: “Andy đang tìm anh đấy.”

Ngôn Thanh quay đầu ngó nghiêng một hồi rồi cười nói với Sam Sam” Tiết tiểu thư, tôi phải đi trước đây, lần sau lại nói chuyện tiếp.”

“Ồ, vâng, tạm biệt.” Sam Sam gật đầu.

Ngôn Thanh đi rồi, trong góc đấy chỉ còn lại Tiết Sam Sam và Phong Đăng, đột nhiên yên lặng hẳn. Sam Sam gọi một tiếng “Ngài chủ tịch”, Phong Đăng chẳng thèm để ý đến cô, cầm lấy ly rượu từ chiếc bàn bên cạnh, nhìn về phía trung tâm hội trường, nhàn nhả thưởng thức ly rượu.

`= =

Anh ta đang làm cái quái gì đấy? Chẳng lẽ lại phải để cô cung tiễn rồi mới chịu đi sao?

Không khí trầm lắng làm Sam Sam có cảm giác không ổn, nhớ ra chuyện lúc nãy, Sam Sam vội vàng nói: “Chủ tịch, anh Ngôn hình như đang hiểu lầm, hình như anh ấy nghĩ rằng lần này cũng là tôi hiến máu cho Phong tiểu thư.”

“Hiểu nhầm thì cứ để cho nhầm luôn đi.” Phong Đăng đặt ly rượu xuống và dặn dò cô: “Nếu sau này anh ta có nói gì thì cô cũng không được phủ nhận đấy.”

“Á?” Sam Sam không hiểu nổi, “Tại sao?”

Giống như lấy mất thành quả lao động của người khác vậy, Sam Sam cảm thấy có tội.

“Không cần hỏi nhiều như vậy.” Phong Đăng lạnh nhạt nói. Anh đương nhiên là có những dự định lâu dài của mình, nhưng cũng không cần phải nói với cô làm gì, có nói thì cô cũng chẳng hiểu nổi.

“À.”

Cái vè cô không cần phải biết của anh ta khiến Sam Sam cảm thấy buồn bực. Tâm trạng phức tạp đã được gạt bỏ lúc trước bây giờ lại mơ hồ quay lại.

Không nói thì thôi, giỏi lắm à! Dù sao người nói dối cũng không phải cô, nhiều nhất thì cô cũng chỉ bị coi là tòng phạm, nhưng do bị uy hiếp thôi. Sam Sam rầu rĩ, tìm bừa một cái cớ nói: “Chủ tịch, tôi đi tìm A May, không làm phiền anh nữa.”

Cô nói và chuẩn bị bỏ đi.

“Từ từ” Phong Đăng gọi cô lại: “Ai nói là cô có thể đi.”

Boss nói với cái giọng cực kỳ “vênh mặt hát hàm sai khiến”: “Cô đi với tôi, giúp tôi uống rượu.”

Sam Sam lặng cả người.

Giúp uống rượu???

Cô không nghe nhầm đấy chứ! Đây chẳng phải là việc của đàn ông hay sao? Ngài chủ tịch lại bắt cô đi làm! Sam Sam phẫn nộ. Quả nhiên các nhà tư bản đều sử dụng phụ nữ như đàn ông, còn đàn ông thì như gia súc!

“Ngài chủ tịch, tôi không phải là thư ký của anh.”

Thấy cô từ chối, Phong Đăng lập tức thấy không vui, lạnh nhạt nhắc nhở cô: “Tiền thưởng cuối năm của cô.”

Quá đáng lắm rồi! Lại lấy cái đấy ra mà dọa cô! Sam Sam nổi giận, lấy hết dũng khí nói: “Ngài chủ tịch, tôi, chúng tôi có công đoàn.”

Nên anh không thể tùy tiện trừ tiền! Nếu không tôi kiện anh đấy!

” Công đoàn?” Phong Đăng nhướn lông mày lên, nhàn nhả nói: “Ai trả lương cho họ?”

Tại sao lúc trước lại cảm thấy ngài chủ tịch thật quá xa vời?

Anh ta quả thực nên cút ra xa tận bên kia vũ trụ!

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Ads Tại sao lúc trước lại cảm thấy ngài chủ tịch thật quá xa vời?

Anh ta quả thực nên cắt ra xa tận bên kia vũ trụ!

Lần thứ hai rơi vào ma trận của Boss, Tiết Sam Sam đau khổ cảm lý rượu đi theo sau ngài chủ tịch, liên tục tươi cười, chạm cốc và nói những câu khách sáo.

Không được ăn đã là bị kịch rồi, lại còn phải đi đi lại lại trên đôi giày cao gót. Được rồi, những cái này cô có thể chịu đựng, nhưng có một số thứ thực sự là khó có thể chịu đựng được nhaaa!

Ví dụ như ông già mặc đồ vest trước mặt.

“Tiết tiểu thư hôm nay thật là rực rỡ, trông khác hẳn ngày thường, chút nữa chắc chắn sẽ phải bầu một phiếu cho cô.”

Rực rỡ..... Cái ông già này! Ông thật đúng là nói dối không chớp mắt!

“Cảm ơn, ông quá khen rồi!” Sam Sam mỉm cười.

Hay lại cái ông già mặc đồ kiểu cổ này nữa.

” Tiết tiểu thư trời sinh thanh tú, trẻ trung sinh động.....(rút gọn từ đồng nghĩa)....A! Giống như(rút gọn so sánh gây buồn nôn)! Cùng với ngài chủ tịch (rút gọn so sánh vô vị)....A!

” Cảm ơn, cảm ơn.” Sam Sam bẽ ngoài thì ra về được yêu mến mà vừa mừng vừa lo, trong lòng thì vô cùng khâm phục — Giỏi thật đấy! Nói điều mà không chớp mắt là giỏi rồi, đằng này lại còn ngâm thành thơ nữa!

Đợi cho ông già mặc đồ kiểu cổ đi xa, Sam Sam kéo kéo tay áo Phong Đằng hỏi: “Chủ tịch, có phải chức vụ của ông già mặc đồ kiểu cổ cao hơn ông mặc vest đúng không?

Phong Đằng gật đầu.

Sam Sam đắc ý nói ” Biết ngay mà.”

Không đợi cho Phong Đằng hỏi tại sao, đã nhanh chóng nói với anh: “Vi khả năng nói điều không chớp mắt của ông ta cao hơn.”

Phong Đằng bật cười, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô. Cô ta say rồi thì phải, những lời như thế này, bình thường cô ta không có gan dám nói, hơn nữa

Anh nhìn những ngón tay của cô trên tay áo anhlại còn dám kéo tay anh.

Anh bắt gặp nảy ra một ý tưởng, vẫy tay gọi người phục vụ, lấy một ly rượu mới đưa cho cô.

“Đây là cái gì?” San San nhìn vào cái ly chất lỏng màu sắc rực rỡ trong tay anh.

” Loại cocktail này nồng độ cồn thấp hơn.”

” Cảm ơn ngài chủ tịch.”

Sam Sam vô cùng cảm kích nhận lấy ly rượu, hoàn toàn không nghĩ ra rằng trước mắt chính là BOSS cao nhất của hai ông già lúc này, khả năng nói điều không chớp mắt còn cao siêu hơn họ rất nhiều.

Loại cocktail này khi uống thì vị rượu rất nhạt, nhưng nồng độ cồn cao gấp nhiều lần loại lúc trước.

Phòng Đằng tâm trạng vui vẻ ngắm nhìn Sam Sam, một lúc sau chợt chau mày hỏi: ” Hoa cài ngực của cô đâu?”

Khi bước vào hội trường, mỗi phụ nữ đều được phát một bông hoa cài ngực áo, phía dưới có đánh số, các quý ông sẽ căn cứ vào mã số đó bỏ phiếu bầu chọn người phụ nữ duyên dáng nhất. Thế nên những người có ý định giành danh hiệu “Người phụ nữ duyên dáng nhất” đều đang đi xã giao khắp hội trường, nếu như người ta không biết mã số của mình thì dù có ăn mặc đẹp đến mấy chẳng nữa thì cũng chẳng ăn thua gì.

Sam Sam lạnh toát cả người, cô không thể nói với anh là vì cảm thấy đeo hoa trên ngực thấy rất ngốc nên vứt đi rồi.

Tuyệt đối không thể nói!

” Ừ nhỉ! Hoa đâu rồi?” Sam Sam kêu lên ngạc nhiên, ngó nghiêng xung quanh đi lần tìm, sau đó báo cáo với ngài chủ tịch: ” Rơi mất rồi.”

“...Hoa cài ngực rơi lên trời rồi à?”

” Á.....không thể nào?”

” Thế lúc này cô nhìn lên trần nhà làm gì?”

Sam Sam : “.....= =”

Phong Đăng vẫy tay gọi người phục vụ : ” Lấy cho cô Tiết một bông hoa cài ngực khác.”

Sam Sam vội vàng ngăn lại: ” Chủ tịch, hay là thôi không cần nữa.”

Phong Đăng chỉ nói gọn lỏn hai từ : ” Tiền thưởng.”

Tiền thưởngtiền thưởng là ghê gớm lắm à? Người không màng lợi lộc như cô, chẳng thích thú gì với cái của bất chính làm cho toàn toàn bộ chị em phụ nữ phải chịu đói, được chưa!

>_

Đương nhiên, nếu có thích thú thì cũng không thể lấy được

” Chủ tịch, tôi không thể được chọn đâu.” Sam Sam thật thà nói. Cô hiểu bản thân mình chứ, vốn dĩ cô đến là vì để ăn một bữa thịnh soạn, nên không hề trang điểm.

” Tại sao lại không được.” Phong Đăng nhìn một vòng toàn bộ hội trường, chậm chậm nói: ” Mặc dù cô thực sự cũng không có gì đặc sắc lắm, nhưng những người khác còn xoàng hơn.”

Sam Sam tròn mắt, há cả miệng ra kinh ngạc.

Ngài chủ tịch.....Anh độc ác quá, vì hạ nhục một mình tôi mà lôi kéo tất cả chị em phụ nữ vào à.

Lúc này người phục vụ đã đem đến một bông hoa cài ngực khác, dưới ánh mắt đe dọa của Boss, Sam Sam bất đắc dĩ phải đeo bông hoa lên ngực. Trong đầu Sam Sam bỗng có một ý tưởng mơ hồ, lúc trước cô cứ đứng ở trong góc nên đương nhiên là không ai nhìn thấy mã số của cô, thế nghĩa là từ bỏ cuộc bầu chọn này, bây giờ ngài chủ tịch bắt cô phải đeo hoa đi theo khắp hội trường chúc rượu.....

Sam Sam buột miệng: ” Chủ tịch, anh không phải là đang giúp tôi chơi ăn gian đấy chứ!

Phong Đăng kinh ngạc nhìn cô, mỉm cười: ” Nói như vậy cũng được.” Sau đó ngấm nhìn gương mặt tái mét của cô rồi bổ sung thêm một câu.

” Lấy được phần thưởng thì chia, tôi bày cô ba.”

Lại...Thật sự.....có ý nghĩ đấy.....

Còn muốn chia phần.....Gian thương đến mức đấy cơ à!

Sam Sam có cảm giác sắp ngất xỉu.

Để cho cô ngất xỉu rồi chờ người ta khiêng ra ngoài đi, dù sao cũng còn tốt hơn là chút nữa bị mất mặt! Nếu như biết trước ngài chủ tịch có lòng tin với cô đến thế, lại còn nghĩ ra có một chủ ý giàu trí tưởng tượng như vậy, thì dù có phải phá sản, cô cũng sẽ phải trang điểm cho ra dáng một chút .

Bây giờ cô ăn mặc bình thường thế này, nếu như giành được cái giải thưởng gì gì BTBT kia thì rõ ràng là cô ăn gian rồi, mất mặt quá!

Điều quan trọng nhất với một kế toán là phải thành thật! Cô không làm giả dưới con mắt của mọi người được....Hơn nữa ngài chủ tịch cũng thật là không có mắt nhìn người, lại đầu tư vào cô.....

Cô đang nghĩ cái gì đây nhỉ

Tóm lại, nhanh chóng làm cho cô ngất xỉu đi.....

Nhưng đáng tiếc là Sam Sam quá khỏe, mặc dù bị ngài chủ tịch vô tình kéo đi khắp hội trường nhưng vẫn kiên cường không gục ngã.

Bữa ăn gần xong, hai người dẫn chương trình tuyên bố, bốc thăm trúng thưởng bắt đầu.

Bắt đầu từ giải thưởng thấp nhất.

Tất cả những giải thưởng thấp nhấtđều không có phần của Sam Sam

Những giải thưởng thấp tiếp theovẫn không có.

.....

.....

Cuối cùng, giải nhất.....cũng bị một người luôn cười ngây ngô nhận lấy từ tay ngài chủ tịch.....

Sam Sam không hề cảm thấy chút tiếc nuối nào, trong đầu cô chỉ còn nghĩ được đến cái giải thưởng người phụ nữ duyên dáng nhất, làm ơn đừng có mà chọn cô đấy, đàn ông các anh chắc sẽ không mất phong độ đến mức khuất phục uy quyền của ngài chủ tịch chứ.....

Giải nhất đã trao xong, hai người dẫn chương trình bắt đầu kê hát người múa phụ họa:

“Tiếp theo đây sẽ là công bố giải thưởng được mong đợi nhất trong đêm nay.”

”Chính xác, đối với tất cả các chị em có mặt trong hội trường này, đây có lẽ là giải thưởng còn được mong chờ hơn cả giải nhất lúc này.”

“Được rồi, không nói thêm nhiều lời nữa, mọi người đều đã sốt ruột rồi, hãy nhanh chóng thông báo giải thưởng người phụ nữ duyên dáng nhất đêm nay thôi.”

”Người được số phiếu nhiều nhất đêm nay là”

Sam Sam nín thở.

“Chu Hiểu Vi, phòng nhân sự!”

Quy Quy: Hôm nay có vẻ hơi ít, kèm thêm một chuyện ngoài lề vậy~~

Rất lâu sau này, khi Sam Sam đã chính thức trở thành bạn gái của Boss, một hôm, Boss phát hiện ra trong điện thoại của Sam Sam, nhạc chuông cho số điện thoại của mình cũng giống những gã khác!

Boss nổi giận, ra lệnh cho Sam Sam phải đổi lại cho khác mọi người.

Sam Sam nhìn thấy anh nổi giận, dè dặt nói: ”Trong điện thoại của em chỉ có hai loại nhạc chuông, một cho đàn ông, một cho phụ nữ, chẳng lẽ Boss lại muốn là loại người thứ ba sao?

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Ads Ha ha ha ha! Không phải cô, không phải cô!

Sam Sam thiếu chút nữa thì lệ tràn khóe mi, hạnh phúc quá, thế gian này quả là vẫn còn chính nghĩa.

Sam Sam bỗng nhiên thấy tràn ngập lòng tin với thế giới này, cùng mọi người vỗ tay nhiệt liệt.

Trong tiếng vỗ tay, Chu Hiểu Vi mặt đỏ bừng đứng yên tại chỗ, ngượng ngùng nhìn sang Phong Đăng.

Phong Đăng mặt lại không chút biểu cảm Sam Sam nghĩ trong bụng Boss đầu tư thất bại rồi nên chắc chắn trong lòng không thoải mái, chưa biết chừng lại còn “giận chó đánh mèo” trút giận vào “phía đối tác” là cô cũng nên, đang nghĩ là phải nhanh chóng chuồn khỏi nơi này, thì bị Phong Đăng lườm cho một cái rồi nói: “Cô đứng yên đây, đừng có chạy lung tung đấy.”

>_

Quả nhiên là bị trút giận rồi.

Mình thì đi khiêu vũ với người đẹp, thế mà bắt cô đứng ngốc ở đây.

Những giai điệu đầu tiên của vũ khúc đã nổi lên.

Phong Đăng đi về phía Chu Hiểu Vi ở giữa phòng, lịch thiệp làm động tác mời nhảy với cô, Chu Hiểu Vi e thẹn đặt tay mình vào tay anh.

Hai người lướt đi trên sàn nhảy.

Chu Hiểu Vi hôm nay thật nổi bật, chắc chắn tốn không ít công sức để trang điểm. Cô mặc một chiếc váy vải sa trắng tinh bông bênh để hở vai, trước ngực là một lớp ren trắng trong suốt, vừa trong sáng vừa hấp dẫn. Trên mái tóc cô là một chiếc vương miện nhỏ dát phalê cài lệch, sáng lấp lánh, càng làm tăng thêm vẻ mềm mại thướt tha.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, ánh mắt trong sáng e thẹn.

Sam Sam đứng bên ngoài nhìn hai người nhảy, rồi ánh mắt dần dần chuyển xuống chú ý vào eo của Chu Hiểu Vi, bàn tay của Boss đang để ở đó.

Không trong sáng! Rất không trong sáng!

Cái vụ khiêu vũ này là do kẻ háo sắc nào phát minh ra chứ, rõ ràng là để cho nam nữ đường đường chính chính vụng trộm với nhau mà.

Trên sàn nhảy, Phong Đăng và Chu Hiểu Vi liên tục quay mấy vòng một cách duyên dáng, bọn họ không chóng mặt, nhưng Sam Sam nhìn mãi nhìn mãi lại cảm thấy chóng mặt.

Ủ., chắc chắn là do uống nhiều rồi, thôi cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đã.

Sam Sam đến bàn lấy một ít thức ăn còn lại rồi bắt đầu ngồi xuống ăn, bổ sung năng lượng mới là nhiệm vụ hàng đầu. Vừa nãy ngốc thật, lại đi nghe lời boss mà đứng đần ra ở đó.

Đang ăn, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng nói.

”Tiết tiểu thư!”

.....Cái người này làm cô ghen hai lần rồi.

Sam Sam ngẩng đầu lên mỉm cười chào: “Anh Ngôn.”

Ngôn Thanh nói rất gallant*: “Không biết tôi có thể vinh dự mời Tiết tiểu thư nhảy một điệu được không.”

Sam Sam bối rối: ”Cái đây. tôi không biết nhảy.”

Ngôn Thanh cười rất quan tâm: ”Thế thì cùng nói chuyện cũng được.”

Anh ta nói rồi liền ngồi ngay đối diện với Sam Sam, Sam Sam hỏi một cách quan tâm: “Phong tiểu thư đã ổn chưa ạ?”

Ngôn Thanh nghe cô nhắc đến Phong Nguyệt, khuôn mặt rất cảm kích: ”May có cô giúp đỡ, cô ấy đã không còn nguy hiểm nữa, bây giờ chỉ cần từ từ bồi dưỡng, không thể vội vàng được.”

Chết rồi.nghe anh ta nói đến chuyện này, Sam Sam chột dạ, nhưng ngài Chủ tịch lại không cho phép cô phủ nhận, Sam Sam cuống lên tìm vội một chủ đề để nói: ”Nghe nói đợt trước Phong tiểu thư ở châu Âu, cô ấy về nước lúc nào ạ?”

”Châu Âu?” Ngôn Thanh ngạc nhiên nói: ”Chúng tôi qua đó hưởng tuần trăng mật, hai năm rồi vẫn chưa quay lại, cô thích đi du lịch à? Trước kia Nguyệt Nguyệt cũng có dự định đi nghỉ, hay là đợi cô ấy khoẻ lại chúng ta cùng đi luôn.”

Sam Sam lạng cả người.

Điệu nhảy đầu tiên đã sắp đến lúc kết thúc.

A May và Linda không nhảy mà ngồi bên cạnh sàn nhảy tán gẫu. A May ngưỡng mộ cái phần thưởng một vạn đồng, trong giọng nói có chút gì đó không cam lòng. Linda nghe thấy thế liền cười nói: ”Cậu không cam lòng cái gì, số tiền mà người ta bỏ ra còn gấp mười lần của cậu đấy.”

A May kinh ngạc: ”Linda, đồ của mình cũng không rẻ đâu.”

Linda cười to rồi nhìn về phía sàn nhảy, lần lượt đọc tên nhãn hiệu của từng món đồ trên người Chu Hiểu Vi, rồi hỏi A May: “Thế nào, phục chưa?”

A May đến nước này thì hoàn toàn cam lòng, than thở: ”Cô ta cũng chỉ là một nhân viên bình thường, thật là dám tiêu tiền.”

Linda nói đầy hàm ý: ”Đàn ông say không chỉ bởi vì rượu đâu.”

A May cười hiểu ý. ”Nhưng tớ dám cá, cô ta mà có bỏ thêm ra mười lần số tiền đấy cũng chẳng ăn thua gì, điệu nhảy tiếp theo chắc chắn chủ tịch sẽ mời Sam Sam.”

Trên sàn nhảy, nốt nhạc cuối cùng của vũ điệu đầu tiên kết thúc, Phong Đăng buông tay, lịch sự gật đầu chào rồi chuẩn bị bước ra, Chu Hiểu Vi vội vàng gọi với theo: ”Chủ tịch.”

Phong Đăng dừng bước nhìn cô.

Giai điệu của điệu nhảy thứ hai đã nổi lên.

A May kinh ngạc phát hiện ra ngài chủ tịch không nhảy với Sam Sam như dự đoán của cô, mà là tiếp tục nhảy điệu thứ hai với Chu Hiểu Vi.

Những người khác cũng vô cùng kinh ngạc, suy nghĩ: Chẳng lẽ hôm nay vẻ đẹp của Chu Hiểu Vi đã thực sự làm ngài chủ tịch động lòng sao?

Ánh mắt đồng tình của mọi người đều không hẹn mà gặp hướng về phía Tiết Sam Sam, người được coi là “Bạn gái chính thức” đang bị bỏ rơi sang một bên, chỉ thấy cô ngồi ngo ngắc, bộ dáng như mất hồn, hiển nhiên là đã bị giáng cho một đòn rồi.

Nhưng trên thực tế, Sam Sam không hề chú ý tới không khí khác thường trên sàn nhảy, cũng như ánh mắt của mọi người, cô thậm chí còn không biết là điệu nhảy thứ hai đã bắt đầu. Từ khi Ngôn Thanh đi ra ngoài nghe điện thoại, cô ngồi nguyên một tư thế, ngây người ra.

Ngài chủ tịchrõ ràng là lừa cô? Phong tiểu thư hoàn toàn không đi châu âu! Thế mấy tháng sau này cơm trưa là do ai tặng?

.....Chẳng lẽ lại là ngài chủ tịch?

Thế nhưng vì cái gì?

Là tìm lý do để bóc lột cô, nô dịch cô? Hay là....hay là.....

Sam Sam đột nhiên cảm thấy bất an, tim đập thình thịch, dường như có một cái gì đó sắp thoát ra khỏi kén.

A a a! Không được, không được, Sam Sam vội vàng nhét cái đó trở lại. Chắc chắn là do cô uống nhiều nên mới ngửi ngửi lung tung như thế! Rượu quả là một thứ tồi tệ, lại còn làm cho cô nảy sinh ra những suy nghĩ kỳ quặc như vậy.....

Bất giác cô nhìn về phía sàn nhảy, Phong Đăng và Chu Hiểu Vi vẫn đang tiếp tục nhảy, vừa đúng lúc Phong Đăng quay lưng về phía cô, Chu Hiểu Vi nhìn thấy cô, mỉm cười dịu dàng.

Sam Sam hoàn toàn không chú ý đến cô ta, cô ngắm nhìn tấm lưng rắn rỏi của Phong Đăng, cảm giác đầu ngày càng nặng, Sam Sam nghĩ tốt nhất là đi ra ngoài cho tỉnh táo một chút, cứ tiếp tục ở trong này thì sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.

Thế là, những người từng giờ từng phút chăm chú theo dõi ở xung quanh đã nhìn thấy rõ ràng, Tiết Sam Sam nhìn ngài Chủ tịch và Chu Hiểu Vi trên sàn nhảy một lúc với ánh mắt “ghen tị”, rồi sau đó ”giận dữ” đứng dậy, một mình ”như người mất hồn” rời khỏi hội trường.

*gallant: Hào hoa phong nhã!

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ads Sam Sam đẩy cánh cửa lớn của khách sạn.

Bên ngoài gió tây bắc lạnh thấu xương, Sam Sam bị gió thổi lạnh co ro một lúc, liền vội vàng quay trở vào bên trong.

Lạnh quá! Cô làm sao mà lại đi xuống tầng dưới thế này nhỉ? Sam Sam ôm lấy cánh tay trần run cầm cập.

Dù sao về sớm một chút cũng tốt, cũng muộn rồi.....

Đang nghĩ ngợi, chuông điện thoại trong ví reo lên, Sam Sam lấy điện thoại ra, nhìn số điện thoại đang nhấp nháy trên màn hình, lạng cả người, rõ ràng trong đầu đã nghĩ là không nghe, nhưng tay thì chẳng biết tại sao lại ấn vào nút nhận cuộc gọi.

Giọng nói của Phong Đăng vọng tới với vẻ không vui : “Cô đang ở đâu đấy?”

“.....Ồ dưới sảnh.”

”Đã bảo cô đừng có chạy lung tung cơ mà?” Phong Đăng càng có vẻ không vui, ”Đứng đấy chờ, tôi xuống ngay đây.”

”Chờ đã.” Cảm giác Phong Đăng sắp sửa đập điện thoại, Sam Sam vội vàng gọi với. Dù sao thì cũng chẳng chạy thoát, chỉ bằng chết cho thoải mái, Sam Sam mặt dày nói: ” Chủ tịch,.....Anh có thể lấy giúp tôi cái áo lông xuống đây không = =”

Một lúc sau, Sam Sam nhìn thấy Phong Đăng từ thang máy đi ra, trên tay cầm chiếc áo lông của cô, đôi mắt sắc bén chỉ đảo lướt qua là tìm ngay được cô. Sam Sam vội vàng chạy tới, vừa cảm ơn vừa giật lấy áo của mình từ trong tay anh.

“Cô xuống dưới này làm gì?”

” À, tôi nhức đầu, muốn đi về.” Sam Sam chột dạ nói.

Phong Đăng nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, sắc mặt dịu xuống ” Để tôi đưa cô về”.

Sau đó đi thẳng ra ngoài không cho cô từ chối.

Sam Sam sững sốt trong giây lát rồi mới theo kịp. Ngài chủ tịch thật là quá khách khí.Như thế này thì cô sẽ suy nghĩ lung tung mất thôi.

Sam Sam vẫn nghĩ lung tung khi bước lên xe.

Chiếc xe đưa màu trắng chạy êm ru trong đêm, cả hai người ngồi trong xe đều không nói gì.

Một lúc sau, cuối cùng Sam Sam nhìn không được liền đem sự nghi ngờ của mình ra hỏi: ” Chủ tịch, anh Ngôn nói, mấy tháng gần đây Phong tiểu thư không đi Châu Âu.”

” Ừ.” Phong Đăng lạnh nhạt trả lời, “Rồi sao nữa?”

Anh ta lại còn hỏi cô rồi sao nữa? Sam Sam tròn to mắt lên nhìn anh, có người bị phát hiện ra nói dối mà vẫn còn thần nhiên thế cơ à?

Boss chắc chắn là lão yêu nghìn năm!

” Thế, vậy tại sao anh lại nói với tôi là cô ấy đi Châu Âu?”

Phong Đăng lạnh lùng nói: ” Tiết Sam Sam, cô có thể ngốc hơn nữa đi.”

`= =

Lại còn nói cô là ngốc! Thái độ của tên nghi phạm này thật là quá hung hăng!

Hơn nữa, cô không ngốc mà, chỉ là, chỉ là nếu như điều cô nghĩ là sự thật, thế thì đáng sợ quá. Người ta là ngài chủ tịch, cảm giác giống như là ngăn cách cả một vũ trụ, ai lại có thể nghi ngờ một người ngoài hành tinh.Thích mình chứ?

Sam Sam nghĩ ngợi lung tung, trong xe yên tĩnh trở lại, Phong Đăng ra vẻ buột miệng hỏi: ” Chuyện khiêu vũ lúc nãy cô đừng hiểu lầm ”

Trước đây, Chu Hiểu Vi đã không nhận chi phiếu, sau khi điệu nhảy thứ nhất kết thúc đã đề nghị anh nhảy thêm với cô một điệu nữa. Thái độ e thẹn của Chu Hiểu Vi có hàm chứa ý tứ gì làm sao Phong Đăng lại không nhận ra, nhưng nhảy thêm một điệu nữa thì có thể thay đổi được gì đâu? Hơn nữa trong những sự kiện như cuộc liên hoan cuối năm này, anh khó có thể khiến cô – người đã từng hiến máu cho Phong Nguyệt mất mặt, bắt đắc dĩ nhảy với cô điệu thứ hai.

Sau đó lại thấy Tiết Sam Sam đi ra ngoài.

Kinh nghiệm cho Phong Đăng biết, Tiết Sam Sam chắc chắn sẽ không bỏ ra ngoài bởi vì một lý do thông thường nào đó, nhưng anh vẫn quyết định giải thích một chút. Tuy rằng sự giải thích của anh thực sự là quá hàm súc, chỉ nhắc đến rồi thôi luôn.

Sam Sam cảm động sự sai sót ngẫu nhiên này. Cô hoàn toàn không biết Phong Đăng và Chu Hiểu Vi nhảy điệu nhảy thứ hai, cho rằng Phong Đăng giải thích với cô về điệu nhảy thứ nhất cơ.

Đến chuyện phải nhảy với người con gái khác theo thông lệ mà Boss cũng đều giải thích với cô, nói cô đừng có hiểu lầm.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ, thực sự.....thực sự.....

Sam Sam xúc động, men rượu bốc lên, cả ý nghĩ cũng tỏa nhiệt hỏi: ” Chủ tịch, tôi có hiểu nhầm anh không, anh thích tôi à?”

Bàn tay nắm vô lăng của Phong Đăng khẽ động, mắt vẫn hướng thẳng về phía trước nhìn đường, nói rất nghiêm trang: “Thỉnh thoảng hiểu nhầm một chút cũng không sao.”

Á.....Tuy rằng lời nói của ngài chủ tịch có hơi ngoắt ngoéo, nhưng ý của anh ta làAnh thật sự thích cô?

A a a!!!!!!

Đột nhiên Sam Sam cảm thấy vô cùng lóng ngóng, dường như không biết phải để chân tay vào chỗ nào, không gian trong xe bỗng trở nên quá nhỏ, tiếng tim đập to đến nỗi mình cũng nghe thấy, mặt nóng rần lên, trong ngực tựa như có cả một đàn chim đang hót.

Sam SamXấu hổ rồi!

Yên lặng một chút, Sam Sam nói: ” Chủ tịch, anh lái chậm một chút được không?”

” Say xe à?”

” Không >_

Tim đập nhanh quá.

Thế nên, chiếc xe đua có vận tốc tối đa là 400km/h đưa Sam Sam về đến khu nhà thuê với tốc độ chậm như rùa.

Xe dừng lại, không khí trong xe đột nhiên được hâm nóng trở lại, trái tim nhỏ bé của Sam Sam vừa mới bình tĩnh một chút lại bắt đầu đập thình thịch. Đúng vào lúc này, ngài chủ tịch đột nhiên cúi người vào cô

Á! Anh ta định làm gì thế! Sam Sam căng thẳng nhìn anh chằm chằm.

” Căng thẳng như thế làm gì?” Trong mắt Phong Đăng ánh lên một tia cười, ” Tôi giúp cô tháo dây bảo hiểm”.

“Cách” một tiếng, dây bảo hiểm đã được tháo ra, có một cái dây đàn nào đó trong đầu Sam Sam cũng đứt luôn.

Dây bảo hiểm.

Ngài chủ tịch phục vụ thật là chu đáo.

Ha..ha, cười với vẻ ngượng ngịu, Sam Sam ấp úng nói: ” Anh, à, tôi, sao trước đây anh không nói?”

Thật là! Anh thích tôi thì cứ nói ra, anh không nói thì làm sao tôi biết là anh thích tôi chứ.

Nụ cười trong mắt Phong Đăng càng lấp lánh, anh ung dung nói: ” Cái này, chẳng phải là sẽ do người có ý đồ trước nói ra sao?”

Có ý gì? Sam Sam ngăn người ra. Ý của Boss là cô có ý đồ với anh ta trước à?

” Tôi?” Sam Sam ngờ ngác chỉ tay vào mình, đàn chim nhỏ lúc nãy vẫn đang ca hát trong tim Sam Sam giờ đây đã vẫy cánh bay đi mà không thèm ngoảnh đầu nhìn lại.

” Chẳng lẽ không phải sao?” Phong Đăng lại giờ cái vẻ dọa dẫm mà Sam Sam đã quen thuộc ra, nhìn cô thúc giục.

Anh có ý định tranh thủ lúc cô uống say trên chộc cô, ai bảo trước kia cô chẳng nhận ra. Nhưng anh quên mất một điều, con chuột nhút nhát bình thường nhìn thấy mèo là chạy mất, nhưng khi uống say rồi thì có thể dám đánh lại cả mèo đấy!

” Tôi, tôi, tôi.....”

Đúng vào giây phút Sam Sam sắp sửa phục tùng sự dọa dẫm của Phong Đăng như thường lệ, cô nghĩ ra một vấn đề mấu chốt!

Bây giờ ngài chủ tịch thăm yêu(?) cô!

Thế thì cô là to nhất mới đúng chứ! Anh ta định làm gì nào!

Sam Sam đột nhiên vui sướng trở lại, cái vui sướng này không giống cái vui sướng của cô gái nhỏ e thẹn lúc nãy, nó giống như giai cấp công nhân được giữ bom nguyên tử vậy!

Lòng dũng cảm đột ngột dâng lên! Đàn chim nhỏ lại bay về rồi, đồng đặc cất tiếng ca vang trong đầu Sam Sam. Vâng lên! Những người dân không chịu làm nô lệ!

Không thể không thừa nhận, quốc ca đúng là quốc ca, có tác dụng cổ vũ lòng người vô cùng lớn lao, Sam Sam được cổ vũ rồi, nhìn thẳng vào Phong Đăng, nói một cách dũng cảm phi thường: ” Tôi, tôi mới không thích anh!”

Trong khi Phong Đăng còn đang kinh ngạc, Sam Sam nói luôn một hơi:” Bởi vì ngài chủ tịch, anh quá ngây thơ!”

Cả thế giới chợt yên ắng.

Không còn từ nào có thể dùng để miêu tả vẻ mặt của Phong Đăng, anh nghiêng răng thốt ra ba từ: ” Tiết Sam Sam!”

Sam Sam dường như nhìn thấy ngọn lửa đang cháy ngùn ngụt trên đỉnh đầu Boss.

Tôi, tôi sợ anh chắc!

Giỏi thì anh đuổi việc tôi!

Sam Sam lấp bắp tuyên bố tiếp: "Nếu vì chuyện này mà anh đuổi việc tôi, anh lại càng ấu trĩ."

Ban đầu Phong Đăng còn căng cả người, rồi sau đó từ từ thoái mái trở lại, nghe đến đây thì mỉm cười.

"Tôi không đuổi việc em đâu."

Sam Sam bị nụ cười của anh làm cho rùng mình, "Tôi, tôi phải về đây."

"Ừ." Phong Đăng dễ tính đột xuất, mở chốt cửa xe.

Sam Sam vội vàng xuống xe chạy trốn, khi đến cầu thang, đột nhiên Phong Đăng gọi cô lại.

"Sam Sam."

Cái gì thế? Sam Sam ngập ngừng quay đầu lại. Còn nữa, đừng có gọi thân mật như thế, tôi vừa mới từ chối anh đấy.

Phong Đăng mở cửa xe, bước xuống, trên tay cầm chiếc áo lông của cô.

"Em quên không cầm áo lông."

Rồi anh mở chiếc áo khoác, vô cùng cẩn thận chu đáo giúp cô khoác lên người.

"Sam Sam, chúng ta còn nhiều thời gian mà." Anh mỉm cười và nói khẽ bên tai cô. "Ngủ ngon."

".....ngủ ngon."

Sam Sam run rẩy nhìn theo chiếc xe màu trắng chạy khuất trong bóng đêm, một phần vì lạnh, một phần là, nụ cười của chủ tịch sao mà đáng sợ thế.....

Nhưng, bây giờ cô chẳng sợ anh ta nữa! Sam Sam lại tràn đầy hào khí ngất trời.

Ngài chủ tịch, anh cứ đợi đấy! Ngày mai sẽ cho anh biết thế nào là tiểu nhân đắc chí, a, không được, cô không phải là tiểu nhân, nên gọi là cái gì nông nô vùng lên.....

Cũng không đúng!

Ôi trời, mặc kệ, mặc kệ! Tóm lại là tâm trạng cô đang vô cùng sung sướng.

Sung sướng chạy lên gác.

Sung sướng mở máy tính đánh boss.

Sung sướng đi ngủ.

Lại đến cõi mộng mơ.

Vẫn là đồng cỏ xanh ngút tầm mắt.

Con hổ nhè con thỏ trắng từ trong mồm ra, nói rất đắc chí: "Thì ra cậu thích tớ."

Con thỏ trắng ngạc nhiên nói: "Làm sao mà cậu biết?"

Con hổ đắc chí vung vẩy cái đuôi: "Bởi vì tớ vừa mới ăn cậu vào trong tim rồi."

Cái con hổ này chẳng có tí văn hoá nào, con thỏ trắng khinh khinh nhìn nó. Đồ ăn nuốt vào thì đi xuống dạ dày chứ, không phải là vào tim.

Nhưng.....cũng không chắc, suy cho cùng hổ vẫn là hổ, không phải là thỏ trắng, nói không chừng hổ hơi kỳ quái một chút?

Thế thì, cái chỗ thành thịch kêu lên "thỏ trắng""thỏ trắng" chính là tim của hổ à?

Con hổ phe phẩy đuôi, mời con thỏ trắng: "Cậu có muốn đến vườn hoa của tớ không, vườn hoa của tớ rất rộng rất đẹp, rất thích hợp cho thỏ trắng sống đấy, lại còn có rất nhiều cỏ ngon nữa."

Có rất nhiều cỏ ngon à? Con thỏ trắng động lòng, nhưng vẫn còn do dự: "Nhưng mà, nhưng mà....."

” Nhưng mà cái gì? Nói nhanh lên!” Con hổ sốt ruột dậm chân.

” Nhưng cậu không được bắt nạt tớ.” Con thỏ trắng nói một cách dũng cảm: ” Cậu phải nghe lời tớ, không được bắt tớ làm cái nọ cái kia, hơn nữa, cậu phải ăn cỏ cùng tớ.”

” Ăn cỏ?” Con hổ có vẻ rất không thoải mái.

” Đúng! Ăn cỏ.” Nếu không ngày nào đó cậu ta ăn thịt mình thì sao?

Con thỏ trắng nói: ” Không được kén chọn, không được cỏ này thì ăn, cỏ kia không ăn.”

” Được rồi, được rồi, nghe cậu tất!” Con hổ xua xua chân nhanh chóng đồng ý. “Thế thì cậu có thể cùng mình đi đến vườn hoa của mình rồi?”

” Được.” Con thỏ trắng gật đầu, ngượng ngùng cụp tai xuống.

” Cậu cười lên lưng tớ, tớ đưa cậu đi.”

” Thế thì cậu quỳ xuống, cậu cao thế này, tớ không với được.”

Con hổ to lớn ngoan ngoãn quỳ xuống bãi cỏ, thỏ trắng nhảy lên, túm lấy lông trên lưng con hổ, rất oai phong nói: ” Hổ, đi thôi, chạy nhanh lên.”

Con hổ cõng thỏ trắng phóng như bay qua đồng cỏ, vượt qua sông hồ, xuyên qua rừng sâu, ra khỏi rừng là đến vườn hoa tươi đẹp của hổ.

Con hổ nghĩ, đợi khi đến khu vườn, nhất định phải nói với thỏ trắng —

Nếu một con hổ đối xử với thỏ trắng rất hung dữ, có nghĩa là nó sẽ ăn một miếng hết con thỏ.

Nếu một con hổ đối xử với thỏ trắng rất dịu dàng, có nghĩa là nó sẽ vỗ béo con thỏ, rồi ăn thịt nó từ từ.

Còn nữa, nhất định sẽ dần dần làm cho con thỏ thích ăn thịt.

Ánh trăng trong thành phố nghiêng nghiêng rơi vào mỗi căn phòng ngủ không kéo rèm.

Sam Sam ôm gối, ngủ say dưới ánh trăng dịu dàng, trên môi vương vấn một nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ads Sam Sam sau khi ngủ thẳng giấc đến ngày hôm sau, mở to mắt, mơ mơ màng màng mang khoác áo đi dép lê theo quán tính đi vào toilet, nửa tỉnh nửa mê bóp kem bắt đầu đánh răng...

Đánh a đánh... đánh a đánh... đánh a đánh...

Đột nhiên Sam Sam cắn phải bàn chải đánh răng.

Sam Sam ngẩng đầu, mở to 2 mắt nhìn chính mình trong gương. Không, không thể nào... Có phải cô còn chưa tỉnh ngủ, bằng không chắc do uống rượu mà bị ảo giác. Cô nhớ rất rõ, rất rõ tối qua Đại Boss tỏ tình với cô. Hơn nữa, cô còn dứt khoát cự tuyệt __ __!!!

Cự tuyệt Sam sam thiếu chút nữa là cắn gãy bàn chải đánh răng.

Vội vàng đánh răng rửa mặt, đến nỗi vẫn chưa thay áo ngủ, Sam Sam liền chạy vọt xuống dưới lầu. Kỳ thật cô cũng không biết mình chạy xuống làm cái gì, cô chỉ biết là phải chạy xuống lầu xác minh lại những gì xảy ra ngày hôm qua có phải là sự thật hay không.

Không có người nào dưới lầu cả, trong ngõ nhỏ cũng chẳng có ai, chỉ duy nhất một mùa đông hiu quạnh. Sam Sam mơ hồ nhìn nơi tối qua Phong Đăng dừng xe rồi ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời... Tuy rằng mỗi câu cô nói với Phong Đăng cô đều nhớ rất rõ ràng nhưng trong lòng cô vẫn khẳng khái những điều xảy ra tối qua chỉ là ảo giác... Cô làm sao có lá gan lớn đến nỗi cự tuyệt Đại Boss ==.

Không không, trọng điểm là, Đại Boss làm sao có thể thổ lộ tình cảm với cô chứ. Sam sam cứ thế vừa đi lên lầu vừa thôi miên bản thân, vừa vịn gập bác

gái nhà bên đang xuống lầu.

Bác gái nhìn nàng và cười hỏi: “Cô gái, đi đâu đấy?”

Tuy nói thành phố lớn ít ai qua lại với nhau, không tình cảm như ở dưới quê, nhưng Sam Sam là người tử tế, mỗi lần gặp ai cũng đều lễ phép chào hỏi và thường xuyên qua lại với hàng xóm nên họ và Sam Sam dần trở nên thân thiết.

“Ha ha, bác đi ra ngoài à? Cháu chỉ đi dạo quanh thôi.” Sam Sam biết bộ dạng mình giờ rất kỳ quái nên chỉ cười giả là rồi đi lên lầu.

Không ngờ bác gái rất nhiệt tình hỏi chuyện Sam Sam.

“Đêm hôm qua, người đưa cháu về nhà là bạn trai cháu phải không?”

“A?” Đêm hôm qua? Bạn trai? Sam Sam cả người run lên.

“Người đó tướng tá cao ráo, đẹp trai, lại có xe, chắc là giàu lắm nhỉ?”

“.....”

Sam Sam sững người, chẳng thể nào cười được nữa.

A a a!

Sam Sam mang một bụng rối rắm như tơ mòng trở về phòng, nằm gục trên giường. Thì ra không phải ảo giác..... Xong đời! Xong đời rồi @__@, cô dám cự tuyệt lời tỏ tình của Đại Boss. Lời tỏ tình đó nha!

Lòng Sam Sam nhất thời rối loạn. Nhưng mà cô cũng không thể phủ nhận rằng tự đáy lòng cô cũng có chút vui mừng.

Cô có thích Phong Đăng không?

Sam Sam chưa từng nghĩ tới vấn đề này, thậm chí ngay cả một ý niệm trong đầu cũng chưa hề có. Nhưng là nếu một ý niệm cũng không từng có, thế thì sao hiện tại trong lòng lại cảm thấy vui mừng chứ?

Chết rồi! Chuyện gì thế này? Rõ ràng trước kia cô đối với tổng tài đại nhân không hề có tí ảo tưởng nào cả nhưng giờ những lời Phong Đăng ngày hôm qua cứ văng vẳng trong đầu cô. Trong đầu không khỏi hiện lên những lời Phong Đăng nói.

“Vi sao em mỗi ngày đều đến văn phòng của tôi, bởi vì tôi yêu cầu em?”

Vi sao em cùng tôi ăn cơm, bởi vì tôi bắt ép em?”

Đương nhiên là vì bảo toàn tính mạng rồi!”

Sam Sam ở trong lòng chính nghĩa trả lời.

Nhưng đầu đó trong lại có 1 câu trả lời khác: Hình như không hẳn là vậy.....

Chẳng lẽ chỉ là do cô tự mình gạt mình?

A a a !

Sam Sam như muốn phát điên, cô không hiểu nổi bản thân mình nữa !

Thôi thì cứ mặc kệ thế nào. Điều quan trọng bây giờ chính là Đại Boss đã tỏ tình với cô ?>

Sam Sam khur khur ôm mặt, cảm thấy hai má nóng lên, trong lòng vui sướng khôn siết. Vì thế mà cô nằm không được, nhanh nhẩu đứng lên mặc quần áo và mang giày. Cô muốn đi dạo khắp nơi: đi ăn cơm, đi dạo phố, đi siêu thị, làm cái gì cũng được bằng không cô sẽ bị cảm giác khó tả này làm chết mất.

Cứ ở nhà suy nghĩ mãi sẽ làm cô phát điên, nhất định phải đi ra ngoài để đầu óc thư thả.

Lúc đi ở trên đường, bước chân dường như so với bình thường nhẹ nhàng phiêu bồng hơn rất nhiều. Rõ ràng là người còn đi bộ trên đường mà đầu óc lại cảm như đã bắt đầu bay lên.

Cô tho thẩn đi theo dòng người ra trạm xe điện ngầm, đứng trong đám đông ở quảng trường trung tâm, Sam Sam cảm thấy kỳ quái, cô sao lại đi đến chỗ này chứ?

Nhưng điều này không quan trọng. Đứng ở đây lúc này làm cô cảm thấy rất thoải mái: trời trong xanh, gió Tây Bắc hiu hiu thổi, trong mắt cô giờ nhìn đâu đâu cũng đều là cảnh đẹp.

Sam Sam đi một vòng rồi lại một vòng quanh trung tâm, cuối cùng mệt mỏi ngồi ở ghế dài ven đường thở ngắn thở dài.

“Tiết sam sam ơi là Tiết sam sam, mày xong đời , Đại Boss chẳng qua tùy tiện thả lộ 1 tí thôi mà mày lại vui mừng thế này!”

Cô cứ như vậy mà ngồi trên ghế dài ở quảng trường dưới trời đông giá rét, thế nhưng cô lại chẳng cảm thấy lạnh tí nào, hơn nữa khuôn mặt thậm chí còn hồng hào đỏ ửng. Ngây ngốc ngồi 1 lúc lâu, Sam Sam lấy di động ra, bấm vô phần danh bạ, cúi đầu nhìn 2 chữ “Phong Đăng” trên màn hình đến gần người.

Bất chợt di động vang lên inh ỏi. Trong lòng Sam Sam run lên, tim đập mạnh, đầu ngón tay cái ấn nút “tra lời”. Nhưng khi nhìn lại người gọi điện thoại là Lục Song Nghi thì tim cô mới đập chậm rãi.

“Alo, Song Nghi.”

“Sam sam, thức rồi hả?”

“... Bạn nghĩ rằng mình là bạn sao =.=” Mỗi ngày đều lười nhác làm bạn với giường, thật không nói nổi.

“Hắc hắc, mình hỏi bạn, năm nay khi nào bạn về nhà?”

“Mình đặt vé tàu đêm 30.”

“Này này này, mình sẽ về sớm hơn bạn đó, hắc hắc, bảo trọng nhé Sam Sam.”

Song Nghi cảm thấy vui sướng khi người khác gặp họa, nhưng tâm tư Sam Sam hoàn toàn không chú tâm vào cuộc nói chuyện, cũng không nghe kỹ Song Nghi nói cái gì, cô bất giác nói: “Song nghi, mình có việc muốn hỏi bạn.”

“Chuyện gì? Nói mau, mình lập tức giải quyết cho bạn .”

Sam Sam mở miệng định nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, ấp úng nửa ngày rồi mới nói: “Không có gì cả”

“Nói mau lên!” Song Nghi quát lên 1 cách hung tợn, “Ghét nhất ai nói chuyện một nửa mà không chịu nói tiếp. Thật bực mình >,”

“.....” Sam sam chần chừ một chút, “Song nghi, nếu có 1 người đàn ông vừa đẹp trai vừa giàu có tỏ tình với 1 người con gái thì người con gái đó phải làm gì bây giờ?”

“À, nếu như trong tiểu thuyết thì người con gái đó sẽ chấp nhận liền, sau đó tác giả có thể kết thúc câu chuyện, hắc hắc hắc hắc.”

“..... Nếu như không phải trong tiểu thuyết thì sao?”

“A? Thì là thẻ tín dụng trời cho, phải nắm bắt cơ hội chứ sao!” Song Nghi cười bí ối, sau đó nghiêm túc nói “Bất quá thì hưởng thụ một chút, sờ một chút là được rồi. sờ xong rồi thì vứt đi ngay.”

“Vì sao?”

“Trời! Cái thẻ tín dụng cho bạn cũng có ích lợi gì, bạn có biết mật mã đâu :-

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Ads Sam Sam giật mình nắm di động. Cô chưa từng có mối tình nào vất vả, dù học đại học thì cũng chỉ nhìn đám bạn cùng phòng yêu đương mà thôi. Một vài cô bạn trong ký túc xá đã từng nói, quen bạn trai nhất định phải tìm hiểu thật kỹ, nếu không thì cho dù bắt đầu cũng chẳng đi đến đâu.

Ngay cả mật mã cái thẻ tín dụng cô còn không biết hướng chi rút tiền chỗ nào cô càng không biết... Sam Sam cảm xúc mới vừa dâng trào đột nhiên lại bị 1 gáo nước lạnh đập tắt hết.

Song Nghi nghĩ ngợi gì đó, hoài nghi nói: “Sam Sam, cô gái đó không phải là bạn chứ?”

“...Không phải.” Sam Sam ừ ừ phủ nhận.

“Ha ha ha, mình biết chắc không phải là bạn mà. Chúng ta đều giống nhau, cho dù nhặt được thẻ tín dụng, nói không chừng còn mắc nợ tiền thẻ nữa...”

“.....”

Tắt điện thoại, Sam Sam chẳng còn hứng mà đi dạo phố nữa, giờ cô chỉ muốn về nhà. Trên đường về nhà cô ghé ăn mì thịt bò, dù rất đói nhưng cô ăn chẳng ngon lành gì cả cho nên chẳng ăn được bao nhiêu.

Những ngày kế tiếp Sam Sam liên tục vui đầu vào công việc để không phải nghĩ đến những chuyện đã xảy ra.

Cô không đi lên lầu ăn cơm, Phong Đăng cũng không gọi cô lên. Linda cũng bật vô âm tín, chỉ A May tức giận nhắn cho cô một tin, nói đi tiếp đoàn thanh tra mệt muốn chết.

Mọi thứ trở nên rất đổi bình thường, bình thường như trước đây, nhưng Sam Sam lại đột nhiên phát giác mọi thứ quá bình thường lại không làm cho cô vui mừng, mà lại làm cô cảm thấy trống trải.

May mắn lúc này cô lại có 1 chuyện khác để lo.

Chủ thuê nhà của cô muốn bán nhà, hình như là cần tiền gấp nên không đợi được qua tới năm sau, muốn Sam Sam cuối năm phải dọn đi. Nhưng chuyện quá vội lại thêm cuối năm cô phải kiểm kê sổ sách, công việc bẽ bộn, chẳng có thời gian đi tìm phòng trọ mới. Cuối cùng cô phải liên lạc với người bạn thời đại học. Bạn cô chỉ có thể cho cô ở nhờ trong thời gian này nhưng qua tết âm lịch thì phải dọn đi.

Chủ thuê nhà vì hủy hợp đồng nên bồi thường cho Sam Sam 2 tháng tiền nhà, cũng được vài ngàn. Tự nhiên có tiền từ trên trời rớt xuống, đáng lẽ Sam Sam sẽ rất vui về nhưng là cảm số tiền này trong tay, ngay cả một chút cảm giác cũng không có. Ngay cả vui mừng cũng đều là pha lẫn vẻ mệt mỏi u sầu.

Sau khi kết toán xong sổ sách cuối năm thì Tết âm lịch cũng đã đến, mọi người trong văn phòng rớt cuộc cũng được nghỉ xả hơi, tùm năm tùm bảy bàn kế hoạch ăn chơi dịp tân niên. Sam Sam hoàn thành xong mọi việc, bắt tri bắt giác lên Internet.

“Tiết sam sam.”

A! Nghe được có người kêu cô, Sam Sam nhanh tay đóng trang web.

“Này, Sam Sam, bạn còn ở công ty làm gì thế?”

Cô bạn đồng nghiệp nhìn vào trang web mà Sam Sam vừa đóng. Trên web chính là ảnh chụp Đại Boss tiếp đãi khách.

“Ồ...” Kỳ thật cô biết phải làm sao, liền đánh trống lảng: “Có chuyện gì sao?”

Nghe cô hỏi như vậy, cô bạn đồng nghiệp cười nịnh: “Sam Sam, bạn khi nào thì về nhà?”

“Mình đã mua vé đêm 30 về”

Sam Sam sống ở tỉnh, mỗi lần trở về nhà thì phải đi mười mấy tiếng xe lửa, rồi lại đi thêm 1 chuyến xe lửa nữa mới về tới nhà. Có khi về tới nhà cũng ngay lúc ăn cơm tất niên.

“Là như thế này, tụi mình tính về nhà vào buổi sáng 30, nhưng bây giờ quyết định đi Hải Nam đón năm mới. Bạn có thể ra nhà ga hỏi vé cho chúng tôi được không?”

“Được, không thành vấn đề”. Dù sao cô cũng đang muốn đi nhà ga, tiện thể hỏi lại mấy vé này giúp họ.

Cô bạn đồng nghiệp liên tục cảm ơn: “Ha ha, Sam Sam cảm ơn bạn, nhất định mình sẽ mời bạn ăn cơm”.

Sau khi cô bạn đồng nghiệp đi, Sam Sam lại chìm trong thế giới của riêng mình.

Ngày mai sẽ về nhà, không biết Đại Boss hiện giờ đang làm gì ? Có phải anh chỉ đùa giỡn với cô thôi?

Cô lấy điện thoại ra, soạn 1 tin nhắn “Năm mới vui về” và thiết lập hẹn giờ gửi tin nhắn vào lúc giao thừa cho Phong Đăng.

Sau đó, cô ngồi tư lự thờ dài. Cô đang làm cái gì thế này? Có gì đâu phải sợ, Tiết Sam Sam, cùng lắm thì Đại Boss chỉ nói giỡn thôi, nhưng nếu không làm rõ ràng thì chỉ sợ cô cứ suy nghĩ mông lung mãi.

Cô không biết làm vậy là đúng hay không, nhưng cô muốn làm rõ mọi chuyện để bản thân cảm thấy thoải mái một chút.

Cuối cùng cũng đến ngày nghỉ. Đêm 30, Sam Sam dọn dẹp, sửa sang lại nhà cửa rồi thu dọn hành lý đi tới nhà ga. Năm nay là năm đầu Sam Sam làm việc, cũng là lần đầu tiên thực sự biết thế nào là cảnh về nhà cuối năm. Năm vừa rồi tuy là cũng từ trường về, nhưng dù sao sinh viên cũng được nghỉ sớm, làm sao giống như bây giờ. Đứng xếp hàng chung với 1 đoàn người dài thệt dài trước phòng bán vé, Sam sam cảm thấy hối hận tại sao lúc trước cô không tiết kiệm tiền để mua vé máy bay T__T

Ồ đằng kia có vài người luôn miệng hỏi người khác có vé xe không, chắc hẳn là đang kiếm ai đó muốn trả vé rồi mua lại. Sam Sam ngoác mắt nhìn

người đàn ông đang liên tục hỏi người khác có vé xe bán lại không. Dường như người đó cảm nhận được sự nghi ngờ của Sam Sam liền chạy tới hỏi: “Xin chào, cô có phải muốn hỏi lại vé xe không?”

Sam Sam gật đầu. Người đàn ông tỏ ra vui mừng: “Vậy cô có mấy vé?”

“3 vé”

“Tốt quá. Tôi đang cần 3 vé”. Người đàn ông mừng rỡ, vội vàng hỏi: “Cô có thể bán lại cho tôi bằng giá gốc không? Cả gia đình chúng tôi chờ từ sáng tới giờ mà không mua được vé”

Sam Sam nghiêng người nhìn gia đình của người đàn ông đó. Họ ăn bận rất đơn giản, không có vẻ gì là giàu có cả.

“Tôi giúp bạn trả lại vé, nếu ông đang cần thì tôi sẽ bán lại cho ông”

Người đàn ông do dự, nhìn cô một cách nghi ngờ: “Cái này là vé thật hả?”

Sam Sam bức bối vì mình đã có ý tốt giúp họ, thế mà họ lại nghi ngờ cô bán vé giả. Cô tức giận nói: “Ông không cần thì thôi.”

“Cần chứ, cần chứ.” Người đàn ông sợ cô sẽ đổi ý liền móc tiền ra đưa cô.

Sam Sam nhận tiền và đếm rất cẩn thận rồi mới giao vé cho người đàn ông đó. Thấy người đàn ông cầm vé đi rồi Sam Sam mới kéo hành lý đi vào phòng chờ tiện thể mua thức ăn đem theo. Chuyển xe lửa cô của còn tới mấy tiếng nữa mới khởi hành nên cô cũng chẳng vội vàng gì, chậm rãi chọn thức ăn. Ai ngờ mới đi tới cửa siêu thị thì thấy người đàn ông mua phiếu lúc nãy cùng 2 cảnh sát đang đi về phía cô, tức giận chỉ vào cô: “Là cô ta ! Cô ta bán vé giả đó!”

Sam Sam nghe mà choáng váng cả mặt mày.

@_____@

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ads Sam Sam bị bắt đến đồn cảnh sát, lúc sau cô mới biết thì ra cô bị bắt vì 3 vé cô bán cho người đàn ông đó đều là giả. Cô thành thật khai báo, định lấy di động gọi điện thoại cho cô bạn đồng nghiệp, nhưng mò mãi trong túi áo cũng không thấy di động đâu. Cô hoảng loạn tìm kiếm, nhưng chẳng thể nào tìm được, mà ngay cả ví tiền cũng không thấy đâu.

Cô nhớ rõ lúc ở siêu thị mua đồ cô còn cầm ví tiền, nhưng sao giờ chẳng thấy đâu ? Chẳng lẽ lúc nãy vội vội vàng vàng nên đã làm rớt? (OMG... A men)

Tiền rồi! Toàn bộ tiền, vé xe, thẻ tín dụng đều nằm trong ví cả. Không có vé xe lửa thì không ai tin cô nói thật. Tuy rằng chứng minh thư để trong hành lý không bị trộm, nhưng nhieu nhất thì chỉ có thể chứng minh cô không phải dân nhập cư.

Sam sam hoảng hốt luôn miệng giải thích: “Tôi thật sự không biết đó là vé giả. Tôi chỉ trả vé giúp bạn đồng nghiệp. Cô ấy vốn định về nhà, nhưng cuối cùng lại quyết định đi Hải Nam đón năm mới nên nhờ tôi trả vé giữ”

“..... Tôi không cần biết cô làm sao có được vé này, hiện tại lại không có cách nào liên lạc với bạn cô, kể cả số di động của cô ấy cũng không nhớ”

“Tôi có công ăn việc làm đáng hoàng. Tôi đang là nhân viên của công ty Phong Đăng, có gì phải đi bán vé lậu chứ.” Sam Sam cuối cùng cũng tìm được 1 lý do biện hộ chính đáng

Công ty Phong Đăng ở thành phố S này rất có danh tiếng, hai gã cảnh sát liếc mắt nhìn nhau và hỏi cô: “Có gì chứng minh là cô nói thật?”

PHONG ĐĂNG !

Cô lập tức nhớ tới Đại Boss, càng nhớ rất rõ số điện của anh ta, nhưng là... Nếu Đại Boss biết được chuyện này thì cô sẽ mất mặt lắm !

A a a a a (_____”)

Đầu óc Sam Sam trở nên hỗn loạn, cô suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Tôi chợt nhớ ra số điện thoại của một đồng nghiệp khác.”

Thật may là số điện thoại của A May rất dễ nhớ. Sam Sam dùng điện thoại ở đồn cảnh sát để gọi cho A May.

“Alo”

“A May, mình là Sam Sam nè. Bạn bây giờ còn đang ở thành phố S không?”

“Sam Sam? Mình còn đang ở thành phố. Số điện thoại này ở đâu ra thế? Bạn đang trên đường về nhà hả?”

“Không, mình gặp chuyện rồi.”

Bên kia điện thoại phát ra vài âm thanh hỗn tạp, dường như là đang tiệc tùng gì đó. Sam Sam mặc kệ, cô vội đem mọi chuyện nói cho A May nghe, rồi lại ngưng ngưng nói: “A May, hiện giờ bạn rảnh chứ? Bạn có thể giúp mình được không? Bạn đến đồn cảnh sát XXX được không?”

“Bạn đợi chút.” A May hình như thương lượng với ai đó, rất nhanh quay lại nói: “Sam Sam, bạn đừng lo lắng, chuyện nhỏ thôi mà, mình lập tức tới ngay.”

Cảnh sát thấy cô đã liên lạc được với bạn đồng nghiệp, nên cũng để cô ngồi đó mà đi xử lý việc khác. Sam Sam cuối cùng cũng an tâm, buông lỏng người liền cảm thấy vừa đói vừa mệt, vốn là phần khởi trở về nhà nhưng rồi cuộc lại ở đồn cảnh sát. May mắn có 1 nữ cảnh sát có lòng tốt đem cho cô nước và đồ ăn, làm cô cảm thấy thoải mái hơn.

Cô ăn xong xuôi thì chợt nhớ tới cái gì đó liên mượn điện thoại của cảnh sát gọi vào di động mình. Quả nhiên là tắt máy ! Sam Sam biết chắc sẽ không tìm lại được điện thoại nên cô càng thêm buồn bực.

Ngồi đợi suốt 1 tiếng đồng hồ rồi cuộc cũng có người đến, nhưng là không phải A May, mà là trợ lý Phương.

Trợ lý Phương mỉm cười giải thích: “Lúc cô gọi điện thoại cho A May, chúng tôi đều đang dự tiệc. A May tối nay uống hơi nhiều nên không đến đây được.”

“Àh, thật ngại, làm phiền 2 người quá.” Sam Sam xấu hổ nói.

Trợ lý Phương trấn an cô: “Không sao cả, cô yên tâm đi.”

Sam Sam gật đầu.

Không biết trợ lý Phương nói gì với người đàn ông đó mà ông ta không truy cứu nữa và đồng ý nhận tiền bồi thường. Cảnh sát thấy Sam Sam vô tội nên cũng cho cô về.

Sam sam do dự nói: “Tôi có thể đi rồi?”

Trợ lý Phương mỉm cười gật đầu.

Sam sam theo trợ lý Phương đi ra ngoài, cảm động đến rơi nước mắt: “Cám ơn anh, tôi nhất định sẽ mời anh dùng cơm.”

Trợ lý Phương cười tủm tỉm nhưng sau đó lại nói 1 câu làm Sam Sam điêu đứng: “Tiết tiểu thư không cần cảm ơn tôi, Phong Tổng đang ở trên xe.”

Sam Sam cảm thấy chân mình mềm nhũn, đứng bất động: “Đại, Đại, Đại Boss?”

Xong đời rồi > ,

Trợ lý Phương dường như hiểu được suy nghĩ của Sam Sam liền giải thích: “Hôm nay chúng tôi cùng Phong Tổng tham gia tiệc rượu ở lãnh sự quán. Tiết tiểu thư không biết sao?”

Trợ lý Phương vừa nói vừa đẩy cửa ra ngoài, Sam Sam theo quán tính cũng đi theo. Dưới ánh đèn đường loe loét, tuyết rơi là tả, thân ảnh Phong Đăng cao ráo thông dong đứng dựa vào xe.

Sam Sam trong nháy mắt cảm thấy Đại Boss còn đáng sợ hơn mấy gã cảnh sát hồi nãy. Cô từng bước đi đến bên Phong Đăng, theo bản năng liền cúi đầu, tỏ vẻ cực kỳ sấm hối.

Tầm mắt vừa vận nhìn những bông tuyết rơi trên áo khoác đen của Đại Boss, Sam Sam không biết tại sao trong lòng lại rối loạn, rõ ràng 1 giây trước đây còn lo sợ, nhưng hiện tại lại nóng lòng chờ mong.

Nhưng Phong Đăng 1 chữ cũng không nói, chỉ nhìn cô một lúc, sau đó tao nhã phất đi lớp bông tuyết trên người và quay đầu lên xe.

Trợ lý Phương đem hành lý của Sam Sam bỏ vào cốp xe, thấy cô còn đứng tần ngần trước xe, anh ho “khụ” 1 tiếng và nói: “Tiết tiểu thư, mời lên xe.”

“Vâng.” Sam sam đứng ngoài xe do dự vài giây, dứt khoát ngồi ở ghế phụ.

Trợ lý Phương lại ho “khụ khụ” vài tiếng nữa, “Tiết tiểu thư?”

Sam Sam về mặt khăn cầu nhìn trợ lý Phương— cùng là nhân viên, trợ lý Phương, chắc anh hiểu được ! Có nhân viên nào mới bị bắt về đồn cảnh sát mà còn dám đi chung xe với ông chủ mình chứ.

Trong xe trở nên rất im ắng, cuối cùng Phong Đăng ngắt gọn lên tiếng: “Lái xe.”

Trợ lý Phương hiểu chuyện, cố ý nói gì đó để phá vỡ bầu không khí đáng sợ này: “Phong tổng, Tiết tiểu thư không đón được xe lửa, chúng ta có phải hay không trực tiếp đưa Tiết tiểu thư về nhà?”

Sam Sam miễn cưỡng trả lời: “Có thể đưa tôi đến khách sạn gần đây không?”

Cô vội vàng đem sự tình từ đầu đến cuối giải thích cho 2 người nghe, chủ thuê đã lấy lại nhà, bạn thời đại học thì cũng rời khỏi thành phố S về nhà rồi. Rồi lại nhớ tới ví tiền của mình bị trộm.

A ! Làm sao cô có thể quên việc này chứ?

Điều quan trọng trước mắt chính là – vay tiền ! Còn chuyện với Đại Boss thì khoan hẵng tính, vay tiền quan trọng hơn !

Mượn tiền của Đại Boss?... Hay là thôi đi... Tiền của nhà tư bản không phải ai cũng mượn được. Sam Sam sau 1 hồi đắn đo định mở miệng hỏi thì chợt nghe Phong Đăng nói với trợ lý Phương: “Anh xuống xe về nhà đi. Tôi sẽ tự lái.”

“Được”

Cái gì? Trợ lý Phương phải đi? Sam Sam còn chưa kịp suy nghĩ ra cách ứng phó thì trợ lý Phương đã xuống xe, nho nhã lễ độ chào tạm biệt Phong Đăng và Sam Sam. Chỉ còn mình Sam Sam với Đại Boss ngồi trong xe.

Sam Sam trở mặt nhìn trợ lý Phương rời khỏi, trong lòng càng thêm tuyệt vọng, chẳng lẽ ông trời thật sự muốn cô mượn tiền Đại Boss?

Cửa xe mở ra, một thân hình nam tính cao lớn lẳng lẳng ngồi bên cạnh cô. Hơi thở nam tính vây quanh làm tim cô bất chợt đập liên hồi. Đầu óc Sam Sam rối tung rối mù, cô nhanh chóng mở cửa xe để gió lạnh lùa vào.

Phong Đăng cũng không lập tức lái xe, tay anh để trên tay lái, ánh mắt dừng lại ở 1 điểm hư vô: “Tiết Sam Sam, em không có gì nói với tôi sao?”

Đương nhiên là có, chính là mượn anh 1 ngàn đồng ! Không, một ngàn rưỡi mới đúng ! Nhưng vay tiền thì cũng tùy trường hợp mà mượn, Sam Sam ngượng ngùng nói: “Đại Boss, anh thật sự có thể lái xe sao? Anh mới tham gia tiệc rượu mà ! Uống rượu thì làm sao lái xe được chứ”

Phong Đăng nhìn về phía cô, khóe miệng nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu (cười như k cười): “Em yên tâm, lúc này tôi không có uống rượu.”

“..... Ồ.....”

Sam Sam cứ nghĩ mãi số tiền 1 ngàn rưỡi trong đầu.

“Lúc này em nói với cảnh sát em là nhân viên của Phong Đăng?”

Xong rồi xong rồi, cuối cùng cũng truy tới rồi __ !

“Vâng, đúng vậy.”

Phong Đăng hừ lạnh 1 tiếng: “Thì ra lúc đó em cũng còn nhớ mình là nhân viên của Phong Đăng”

Sam Sam nắm bắt cơ hội biểu lộ: “Tôi, tôi vẫn nhớ rõ mình là nhân viên của công ty....”

“Thế à? Vậy sao mấy ngày nay chẳng thấy bóng dáng em đâu?”

Đại Boss, cái này gọi là vừa ăn cướp vừa la làng, mấy hôm nay rõ ràng là chính anh tự biến mất không phải sao? Cô không có liên quan gì nha!

“Mấy ngày nay tôi vẫn làm việc rất chăm chỉ, khụ, cho nên, anh có thể vì tôi cất lực làm việc mà cho tôi ứng trước tiền tăng ca == qua năm tôi sẽ trả lại anh.”

Rốt cuộc cũng nói ra rồi ! Sam Sam cảm thấy nhẹ cả lòng.

Phong Đăng liếc mắt nhìn cô 1 cái: “Ví tiền và di động đều mất?”

Sam sam vội vàng gật gật đầu.

“Muốn vay tiền? Tiết Sam Sam, tiền của tôi không dễ dàng cho mượn được.” thanh âm đột nhiên trở nên nguy hiểm, “Em cần thận suy nghĩ, rốt cuộc em có gì muốn nói với tôi không?”

Sam Sam cảm thấy lời nói của Đại Boss có vẻ mơ hồ, câu “Cẩn thận suy nghĩ” làm Sam Sam nhớ tới 1 việc trước kia. Lời nói của Đại Boss lúc đó cũng làm nàng suy nghĩ một chút.

== “Vì sao em mỗi ngày đều đến văn phòng của tôi, bởi vì tôi yêu cầu em? Vì sao em cùng tôi ăn cơm, bởi vì tôi bắt ép em? Suy nghĩ cho kỹ đi Sam Sam” ==

(èo... lúc Đại Boss tỏ tình với Sam Sam, mà Sam Sam cự tuyệt, rồi Đại Boss mới hỏi Sam Sam 2 câu này, mún cô trả lời rằng có thích anh hay k... ghi cho mọi người dễ hiểu vì sao có 2 câu này... cái Sam Sam cần nói với Boss chính là cái này)

Có phải Đại Boss ám chỉ cái này không?

Mấy câu nói đó đương nhiên cô có suy nghĩ tới, nhưng thực sự cô cảm thấy chính bởi vì anh ta ra lệnh cho cô... Cô sao lại ngốc như vậy, trước hết phải kiếm 1 đáp án ứng phó với Đại Boss, nếu không thì sẽ không mượn được tiền... Sao mượn tiền mà lại khó khăn vậy chứ?

Chiếc xe từ từ lăn bánh.

“Cái kia, tôi nghĩ...” Mắt thấy xe chạy qua một khách sạn, Sam Sam bắt đầu quẩn trí.

“Vì sao tôi mỗi ngày đều lên văn phòng anh, vì sao mỗi ngày đều cùng anh ăn cơm, không phải bởi vì anh ra lệnh cho tôi. Mà bởi vì...bởi vì...”

Sam Sam một bên kéo dài thời gian, một bên vắt óc si nghĩ, cuối cùng cái khó cũng ló cái khôn. Cô mạnh dạn trả lời:

“Bởi vì tôi mê anh đẹp trai”

Lời vừa ra khỏi miệng, không khí trong xe càng trở nên căng thẳng. Cô không dám nhìn thẳng Đại Boss, trong nháy mắt cô cảm thấy mình có tí rung động.

Bởi vì mê anh đẹp trai? Có lẽ đây mới là sự thật ?

Phòng Đăng nhất thời không nói được gì, cả nửa ngày anh mới lên tiếng, giọng nói âm trầm khó lường: “Sao? Tốt lắm. Nếu vì mê tôi đẹp trai, thế thì em sao lại như thế?”

Sam Sam tự hỏi bản thân một chút mới lý giải được câu anh nói “Thế thì em sao lại như thế” là chi chuyện cô cự tuyệt lời tỏ tình của anh. Đại Boss nói chuyện không thể trực tiếp một chút sao :”

Quả nhiên nói dối cũng là một nghệ thuật !

(mí bạn đọc cái này thì sẽ hiểu đoạn sau chị Mạn nói vụ uống say là gì

Á.....Tuy rằng lời nói của ngài chủ tịch có hơi ngoắt ngoéo, nhưng ý của anh ta làAnh thật sự thích cô?

A a a!!!!!!

Đột nhiên Sam Sam cảm thấy vô cùng lông ngóng, dường như không biết phải để chân tay vào chỗ nào, không gian trong xe bỗng trở nên quá nhỏ, tiếng tim đập to đến nỗi mình cũng nghe thấy, mặt nóng rần lên, trong ngực tựa như có cả một đàn chim đang hót.

Sam SamXấu hổ rồi!

Yên lặng một chút, Sam Sam nói: ” Chủ tịch, anh lái chậm một chút được không?”

” Say xe à?”

” Không >_

Tim đập nhanh quá

Thế nên, chiếc xe đua có vận tốc tối đa là 400km/h đưa Sam Sam về đến khu nhà thuê với tốc độ chậm như rùa.)

Chẳng lẽ cô nói lúc đó là do mình uống say hay sao == nếu nói ra thì Đại Boss cũng sẽ không tin #__# Sam Sam đều muốn khóc.

Mượn tiền mà khó tới vậy sao? Chỉ có 1 ngàn rưỡi thôi mà.

Có ai nói cho cô biết đáp án nào vừa hợp lý vừa làm Đại boss vui lòng không? Sam Sam ra sức suy nghĩ, rớt cuộc linh quang chợt lóe, mếu máo như khóc mà nói: “ Thật ra, Đại Boss, tôi muốn... muốn lạt mềm buộc chặt

Chương 22

Ads Trong xe lại im lặng như tờ.

Chiếc xe vẫn lăn bánh trên đường lớn, những cây đèn dọc đường lóe vào xe làm cho khuôn mặt Phong Đăng lúc tối lúc sáng.

Thật lâu sau...

“Chúc mừng em, Tiết Sam Sam, đáp án của em làm tôi rất hài lòng.”

Giọng nói của anh trầm bổng làm cô không biết anh nói thật hay giả. Đại Boss thực hài lòng sao?

“Cho nên... tôi nói em nghe 1 tin tốt lành.”

“Tin gì?”

“Tôi vốn tính đưa em đến khách sạn nhưng nếu vậy thì em sẽ phải lấy tiền tăng ca ra trả. Tôi có chủ ý khác...”

Sam Sam chờ mong nhìn anh, chẳng lẽ bởi vì thấy cô tội nghiệp, vừa mắt ví vừa mắt điện thoại nên anh muốn giúp cô, trả tiền thay cô?

“Mấy ngày tới em đến chỗ tôi ở.”

Sam Sam ngây người nửa ngày mới run rẩy hỏi: “Đại Boss, ở... ở... ở nhà anh?”

Phong Đăng cũng chẳng để tâm cô nói gì mà trả lời. Anh dừng xe, suy nghĩ gì đó rồi đột nhiên vòng xe đi về hướng ngược lại.

Sam Sam ngồi đó ngẩn người, chẳng nói được gì cả.

Đi qua khỏi 2 đoạn đường thì mọi thứ xung quanh dần trở nên tối tăm. Hai bên đường đều là cây cối, chỉ lác đác vài ngôi nhà, âm thanh ồn ào huyền ảo của thành phố cũng không còn. Đi 1 lúc chiếc xe lại quẹo vào 1 con đường nhỏ, 2 bên là bờ tường dài. Sam Sam nhìn thấy cửa sắt khắc hoa, cô vội hoàn hồn: “Tôi... tôi vẫn chưa đồng ý mà!”

Phong Đăng ngồi yên bất động nói: “Em muốn xuống xe ở chỗ này sao?”

Sam Sam nhìn chung quanh chẳng có lấy 1 căn nhà nào nữa, cũng chẳng có ai quanh đây... Cô nuốt nước miếng, thầm nghĩ đến cái gan lớn khi cự tuyệt Đại Boss đã bay đi đâu mất rồi? Cô buồn bực nói: “Đại Boss, anh ngày nào cũng đi làm xa vậy sao?”

“Đây là nhà cũ, bình thường tôi không ở đây.”

Nhà cũ?

Sam Sam chợt nhớ đồng nghiệp từng kể cho cô nghe rằng ba mẹ Đại Boss đã mất mười mấy năm trước do tai nạn xe hơi. Sau đó Đại Boss và em gái sống cùng ông nội, nhưng vài năm trước đây ông ấy cũng đã qua đời. Bởi vì như thế, nên anh cũng ít khi trở về đây.

Sam Sam bỗng nhiên không biết phải nói gì.

Bên trong xe không khí trở nên tĩnh lặng. Xe từ từ đi qua cửa sắt khắc hoa, bên trong nhà đèn đuốc sáng trưng. Sam Sam bị hấp dẫn bởi ngôi nhà tráng lệ trước mặt, cô hết nhìn đông lại nhìn tây.

Phong Đăng ngừng xe: “Xuống xe đi.”

Sam Sam xuống xe cùng Đại Boss, lon ton đi theo anh trên 1 con đường nhỏ, tuy rằng 2 bên con đường nhỏ xây theo lối cổ xưa này đều có đèn chiếu sáng nhưng vẫn khó để nhìn được toàn cảnh. Trong nhất thời Sam Sam cảm thấy rất hồi hộp... Nhìn thấy quần gia đứng ở cửa lớn nghênh đón thì tim Sam Sam như muốn rớt ra ngoài.

Sam Sam nhìn quần gia của Đại boss và liên tưởng tới những quần gia nhà giàu mà cô xem trên TV thật không khác gì, ăn bận sang trọng hơn quần gia bình thường, Nhà to, quần gia, xe xịn, thật là trang bị tiêu chuẩn của nhà tư bản mà!

Vào đến bên trong, ngay lập tức có người đến giúp Sam Sam thay dép rất chu đáo. Cô tiến đến hỏi Phong Đăng: “Tôi có dùng điện thoại được không? Tôi muốn gọi cho mẹ.”

Phong Đăng gật đầu, đem điện thoại của anh đưa cho cô.

Ách... Cô muốn mượn điện thoại bàn mà... Sam Sam đành nhận lấy, ngồi xuống và gọi. Điện thoại reo được 1 lúc liền có người bắt máy... Người đó là mẹ Tiết...

“Alo, mẹ hả !”

“Sam sam?” Mẹ Tiết thấy có gì đó là lạ nên hỏi, “Con sao lại gọi về nhà, đang trên xe lửa hả?”

“Không...”

Sam Sam buồn bực đem mọi chuyện kể lại 1 lần cho mẹ Tiết, đương nhiên cô cũng không ngạc nhiên đến nỗi kể chuyện mình bị bắt đến đồn cảnh sát, cô chỉ kể chuyện mình bị mất ví tiền và điện thoại. Mẹ Tiết nghe xong liền mắng, Sam Sam chỉ biết ngoan ngoãn mà nghe.

Mẹ Tiết mắng xong liền hỏi: “Vậy hiện giờ con đang ở đâu?”

“Con đang ở nhờ nhà của đồng nghiệp.”

Nhà của đồng nghiệp? Đang cùng Vương quân gia nói chuyện, Phong Đăng đột nhiên lặng người, Vương quân gia lập tức dừng lại. Vài giây sau, Phong Đăng định thần, nói: “Ông nói tiếp đi.”

Sam Sam gọi điện thoại xong, nhớ tới chuyện phải về nhà, cô nắm di động bối rối. Hiện tại nếu về xe lửa mất rồi thì chỉ còn cách mua vé máy bay thôi, nhưng làm sao mua được vé chứ? Cô có biết số điện thoại đâu mà gọi tới chỗ bán vé L

Cô ngồi chờ Phong Đăng nói chuyện với Vương quân gia xong, đi đến bên anh câu nệ nói: “Đại Boss, anh có biết đặt vé máy bay sao không?”

Phong Đăng từ trước tới giờ không cần quan tâm những chuyện nhỏ nhặt thế này, đều là có người làm cho anh. Anh nhìn Tiết Sam Sam đầy vẻ mệt mỏi, nói, “Đi nghỉ ngơi đi. Chuyện đặt vé em không cần quan tâm.”

Anh xoay qua phân phó Vương quân gia: “Ngày mai ông đi mua vé máy bay đi.”

Sam Sam ngượng ngùng nhìn Vương quân gia: “Làm phiền ông.”

Quân gia tỏ vẻ nghiêm túc như đây là việc ông phải làm, ông lấy giấy ghi lại cẩn thận số chứng minh thư của cô rồi gọi 1 cô gái còn trẻ: “Tiểu Chu, dẫn Tiết tiểu thư lên phòng dành cho khách trên lầu 2 đi.”

“Gian phòng phía đông.” Phong Đăng chêm thêm 1 câu.

Cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh đi đến bên cô, vừa nghe được lời nói của Phong Đăng liền tỏ vẻ kinh ngạc, khách sáo nói với Sam Sam: “Tiết tiểu thư, xin mời theo tôi.”

Tiểu Chu kéo hành lý của Sam Sam lên lầu 2, đẩy cửa phòng ra và cười nói: “Đến rồi”

Cô gái bật đèn, căn phòng hào nhoáng hiện lên trước mắt làm Sam Sam thốt lên: “Đẹp quá !”

Tiểu Chu mỉm cười: “Phòng này đối diện với phòng của cậu chủ.”

Sam Sam sững sốt một chút: “Thật sao?”

“Đúng vậy, phòng cậu chủ ở lầu 3, đối diện với phòng này.” Tiểu Chu chỉ lên trần nhà, “Phòng này có quang cảnh tốt nhất, buổi sáng Tiết tiểu thư có thể mở cửa sổ nhìn thử xem. Đáng tiếc giờ đang là mùa đông, tuyết vẫn còn rơi rất nhiều nếu không sáng mai mà nhìn ra từ cửa sổ phong cảnh tuyệt đẹp.”

Tiểu Chu vừa nói vừa nhanh nhẹn thu dọn hành lý, sau đó lại đi xuống dưới lầu đem cho Sam Sam một ly sữa nóng.

“Tiết tiểu thư, cô còn cần gì nữa không?”

Sam Sam vội vàng lắc đầu: “Không, cảm ơn cô.”

Tiểu Chu cười nói: “Tiết tiểu thư đừng khách sáo như vậy. Tôi xin phép ra ngoài, có chuyện gì cô cứ dùng điện thoại trong nhà gọi tôi.”

Chờ cô gái đi rồi, Sam Sam mới đi loạng quanh nhìn căn phòng. Đúng là một căn phòng rộng rãi đầy đủ tiện nghi, bàn đọc sách, tủ đựng quần áo đều có đủ, còn có ban công rất lớn, ngay đó có để 1 cái ghế sofa. Nhìn cái ghế sofa màu trắng to to bự bự ở ban công làm Sam Sam chỉ muốn nhào lại mà nằm.

Sam Sam đi ra ban công, ngồi lên sofa, giương mắt nhìn xung quanh, trong lòng đột nhiên thấy phiền não.

Aizzzz, ban công của nhà Đại Boss so với nhà cô bự hơn rất nhiều... Thực làm cho người ta tủi thân...

Trong vài giây, cô có chút buồn phiền vì sự chênh lệch giữa 2 người. Nhưng cấu tạo sinh lý từ trước tới nay của Tiết Sam Sam làm cô rất khó buồn bực

vì chuyện gì quá lâu. Đầu óc cô giờ cũng chẳng nghĩ tới chuyện đó nữa bởi con buồn ngủ bắt đầu ập đến. Sam Sam ngáp dài ngáp ngắn, đứng lên đi về phía giường ngủ.

Nháy mắt cô đã chìm vào giấc ngủ.

Phòng khách dưới lầu vẫn sáng trưng như lúc này.

Phong Đăng cũng không thường ở chỗ này, nhưng lúc này lại là Tết, nên không ít chuyện phải xử lý. Xử lý mọi thứ xong, anh bước lên lầu, đột nhiên dừng lại, xoay qua nói với Vương quân gia: “Đặt vé máy bay của Tiết tiểu thư vào mừng một.”

Vương quân gia ngáy người một lúc, lập tức gật đầu tỏ vẻ hiểu được ý tứ của Phong Đăng: “Vâng, cậu chủ.”

Phong Đăng nói xong thân nhiên đi lên lầu, lúc đi ngang qua lầu 2, khỏe miệng anh cong lên đầy ngụ ý.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Ads Sam Sam ngủ một giấc đã đòi, lại nhớ đến chuyện xui xẻo xảy ra hôm qua, cô liền bưng bưng tức giận. Cô đánh răng rửa mặt xong xuôi rồi mở cửa định xuống lầu, thì đã thấy Tiểu Chu đứng bên ngoài chờ cô từ bao giờ. Tiểu Chu lập tức tươi cười chào đón: “Tiết tiểu thư, chào buổi sáng.”

Sam Sam vội vàng đáp lại: “Chào buổi sáng, Tiểu Chu.”

“Mời Tiết tiểu thư xuống lầu dùng bữa sáng.”

“Ách...” Sam Sam do dự vài giây, đã làm khách nhà người ta mà còn dùng luôn cả bữa sáng thì không tốt lắm.

Tiểu Chu quan sát biểu tình trên mặt Sam Sam, lập tức nói: “Cậu chủ đã phân phó, nếu Tiết tiểu thư dậy thì mời cô xuống dùng bữa sáng. Phong tiểu thư cũng đến đây.”

“Phong tiểu thư?” Sam Sam hơi hơi kinh ngạc.

Tiểu Chu gật đầu: “Đúng vậy, cô ấy đã đến đây từ sớm.”

Phong Nguyệt nhìn bát cháo mà chẳng muốn ăn bởi lẽ sáng sớm cô tới đây cũng có phải để ăn sáng đâu. Khuấy hai vòng trong bát cháo, cô cuối cùng cũng không nhịn được.

“Anh, năm nay Sam Sam sẽ ở nhà chúng ta ăn Tết hả?”

Phong Đăng liếc nhìn cô một cái, “Tin tức của em nhạy thật!”

Phong Nguyệt trên mặt có tí ngượng ngùng, kêu một tiếng: “Anh”

“Sao?”

“..... Anh thích Sam Sam?”

Hỏi tới vấn đề này, cô cảm thấy là lạ. Anh hai cô là như thế, nếu thích cái gì thì nhất định phải có cái đó bên cạnh. Nhưng với tình huống này, cô không tài nào giải thích được.

Anh hai tự nhiên mang một cô gái về nhà mừng năm mới... Tuy rằng cô biết họ cũng quen biết được vài tháng, nhưng Phong Nguyệt vẫn cảm thấy so với mấy chuyện nhà giàu gặp các minh tinh sau vài ngày liền kết hôn còn ngạc nhiên hơn.

Phong Đăng từ chối cho ý kiến, hiển nhiên cũng không trả lời.

“Anh, em quan tâm anh mà.”

Phong Nguyệt nhìn anh và nói: “Em biết anh không thích em nhiều chuyện, nhưng em chỉ muốn biết anh nghĩ thế nào thôi. Anh nhất định phải làm em yên tâm. Giống như khi em cùng Ngôn Thanh kết hôn, em không ngăn cản anh điều tra về Ngôn Thanh, vì em cũng muốn anh yên tâm, vì chúng ta là người thân duy nhất của nhau.”

Phong Đăng thờ dài, “Anh không ghét cô ấy.”

“Vậy anh thích Sam Sam và sẽ kết hôn cùng cô ấy?”

Phong Đăng dừng một chút, “Em suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Phong Nguyệt chần chờ nói: “Anh không phải đùa giỡn với người ta đó chứ?”

Phong Đăng mặt không vui cũng không giận nói: “Anh cũng không phải người rảnh rỗi.”

“Được rồi.” Phong Nguyệt không nói tiếp nữa, một khi anh trai cô tỏ thái độ này thì cô có hỏi thêm cũng vô dụng. Cô vòng vo: “Em tưởng anh sẽ chọn cho em chị dâu môn đăng hộ đối.”

Phong Đăng thân nhiên nói: “Đám cưới cùng người khác vì tiền tài, môn đăng hộ đối thì Phong Đăng này không cần.”

Phong Nguyệt lắc đầu nói: “Em không phải có ý này, em không đề ý chuyện môn đăng hộ đối, nếu không em lấy Ngôn Thanh làm gì chứ. Em nghĩ như vậy vì trước kia bạn gái của anh toàn những người có gia thế... cho nên em nghĩ...”

“Trùng hợp mà thôi.”

Trước giờ tính ra anh cũng quen có 2 người bạn gái, cũng chưa tính tới chuyện kết hôn. Nhưng từ khi ông nội qua đời đến nay, anh hai cũng chưa từng quen ai nữa. Phong Nguyệt thử hỏi: “Nếu không, sao anh không chấp nhận Lệ Trữ?”

Lệ Trữ?

Phong Đăng kinh ngạc hỏi: “Sao em lại nhắc đến cô ấy?”

“Lệ Trữ cùng chúng ta lớn lên, anh đừng nói là anh không biết cô ấy thích anh.” Phong Nguyệt oán giận nói. Lệ Trữ là cháu gái của người giúp việc trong nhà, bằng tuổi với Phong Nguyệt, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, học cùng trường và là bạn tốt của nhau.

“Phong Nguyệt, cô ấy cùng em lớn lên, chứ không phải cùng anh.”

“Nhưng lúc học trung học, cô ấy vẫn còn ở đây.”

Phong Đăng chẳng có tí nào hờn giận nói: “Anh nghĩ đáng lẽ chúng ta đang nói về chuyện của Sam Sam chứ không phải Lệ Trữ.”

Phong Nguyệt biết anh không nghĩ đến sẽ có cuộc nói chuyện này, nhưng đã nhịn bấy lâu nay, cô muốn có đáp án.

“Em chỉ muốn biết anh không hài lòng điều gì ở Lệ Trữ.”

Phong Đăng nhìn cô, “Phong Nguyệt, anh đối với Sam Sam có thể có nhiều điều chưa hài lòng, nhưng đối với Lệ Trữ thì không có gì không hài lòng. Em hiểu không?”

Phong Nguyệt im lặng, sau đó thờ dài. Bởi vì không thích, nên không có gì là không hài lòng. Nhưng với Sam Sam, bởi vì anh thích cô ấy, để mắt đến cô ấy, anh tự nhiên luôn soi mói, cho nên chứa nhiều bất mãn.

Kì thật đối với Sam Sam cô cũng rất có cảm tình, nhưng còn Lệ Trữ thì sao, làm sao giải thích với cô ấy? Phong Nguyệt đảo mắt, “Anh, em hỏi một chút, tiêu chuẩn bạn gái của anh là gì?”

“Nếu như người đó không đáng ghét thì có thể.” Phong Đăng thuận miệng nói.

Phong Nguyệt bất mãn nói: “Con gái như mì không phải có rất nhiều sao? Anh hai, anh chia tay bạn gái cũng lâu lắm rồi, sao tới bây giờ mới lựa chọn Sam Sam chứ?”

“Vi cô ấy rất đặc biệt.”

Phong Nguyệt lập tức truy vấn: “Cô ấy đặc biệt chỗ nào?”

Phong Đăng cũng không lập tức trả lời cô, anh tao nhã cầm lấy cái chén trong tay, sau đó khoan thai nói: “Cô ấy đặc biệt khi ăn cơm.”

“A?” Phong đại tiểu thư hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, ngay người 1 lúc rồi trừng mắt nhìn anh.

Phong Nguyệt định hỏi thêm gì nữa nhưng khi thấy nhân vật chính bước vào phòng ăn thì im lặng, xem như nãy giờ hai người chẳng nói gì.

Cô tươi cười chào hỏi Sam Sam: “Sam Sam, mau tới ăn điểm tâm.”

“Phong tiểu thư.”

“Ai nha, tôi gọi cô là Sam Sam, cô lại gọi tôi là Phong tiểu thư, thật là buồn.”

“A?” Sam Sam hiển nhiên sững người, không ứng phó kịp cái không khí vô cùng thân thiết này. Cô nhìn về phía Phong Đăng.

Phong Đăng nói: “Ngồi xuống ăn cơm, thời gian ăn sáng là lúc 7 giờ, về sau không được đến muộn.”

“Vâng.”

Sam Sam ngồi xuống ăn cơm, nhất thời không chú ý đến 2 từ “về sau” mà Phong Đăng nói. Nhưng Phong Nguyệt lại hiểu sâu sắc 2 chữ đó có ý gì, cô lập tức ái muội nhìn anh tìm tòi cười.

Phong Đăng coi như không nhìn thấy gì.

Lúc này Vương quản gia cùng người hầu đưa cơm lên, nhìn Phong Đăng và nói: “Cậu chủ, vé máy bay hôm nay đã hết, chỉ còn vé vào sáng ngày mai lúc 10h rưỡi.”

Phong Đăng nhìn về phía Sam Sam. Sam Sam tuy rằng thất vọng nhưng chuyện này cũng có thể đoán được, bởi hiện tại vé hầu như đã bán hết, cô vội vàng gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

Phong Đăng nhìn Vương quản gia rồi gật đầu.

“Đợi chút...” Phong Nguyệt định nói sẽ giúp Sam Sam đặt vé máy bay, nhưng mới mở miệng liền bắt gặp ánh mắt của Phong Đăng, cô lập tức á khẩu, trong lòng thầm mắng mình sao ngốc quá! Chẳng lẽ cô đặt được vé, anh cô không đặt được sao, anh cô rõ ràng là cố ý thôi. Phong tiểu thư không khỏi oán thầm. Anh cô muốn Sam Sam ở đây mừng năm mới nên mới dùng cách này. Trong tất cả đàn ông vô sỉ, thì anh cô lại là nhân tài kiệt xuất. Quan hệ gì cũng không có lại có thể rước người ta về nhà đón năm mới.

Dùng cơm xong, Sam Sam quả thực không được tự nhiên, đương nhiên không phải vì cùng Đại Boss ăn cơm. Nói thật, cùng Đại Boss ăn cơm cũng đã trở thành thói quen của cô. Mà là bởi vì Phong tiểu thư cứ khư khư nhìn cô.

Ánh mắt rất kì lạ, giống như là đang nhìn đồ ăn ngon vậy... Ách, không phải vậy chứ _ _____ ***

Hay là Phong tiểu thư trong đầu nghĩ đến món ăn gì đó, trùng hợp nhìn cô thôi. Quả nhiên, Sam Sam lập tức nghe Phong tiểu thư nói: “Sam Sam, chúng ta cùng đi nông trại chọn đồ ăn đi.”

A? Sam Sam sững sốt, đối với 3 chữ “chọn đồ ăn” cô có phản xạ có điều kiện, trong nháy mắt nhớ tới Đại Boss hắc ám... Chẳng lẽ Phong tiểu thư cũng có thói quen như vậy?!!! (thói quen kén cá chọn canh của anh í ấy)

Nhưng vì sao lại đi nông trại? Sam Sam nom nớp lo sợ hỏi Phong Nguyệt: “Chọn đồ ăn gì?”

Phong Nguyệt cười nói: “Nhà chúng ta có truyền thống, giao thừa phải đãi một bàn tiệc. Tất cả đồ ăn đều phải chọn từ nông trại nhà chúng tôi. Nào, cùng đi với tôi và anh hai đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ads “Trong nhà ngoài tôi ra thì ai cũng ăn uống rất kén chọn. Nông trại này là do ông nội chúng tôi xây. Bởi nhiều đồ ăn hiện giờ không được an toàn lắm, nên ông quyết định tự mình xây nông trại này, tự làm ra đồ ăn và thuê những người này đến giúp đỡ.”

Chờ Ngọn Thanh đến, đoàn người cùng nhau đi đến nông trại. Phong tiểu thư kéo Sam Sam ngồi chung xe với mình, nói là muốn trò chuyện cùng cô.

Cô vừa lái xe, vừa cười nói với Sam Sam về lai lịch của nông trại. “Ông nội lúc còn sống thường nói nếu chúng tôi đã có nông trại rồi thì phải đem 4 chữ “thổ nông công thương” làm tiêu chí hàng đầu” (Thổ : địa chủ ,người làm quan, nông: nông nghiệp, công : công nghiệp, thương : buôn bán)

Sam Sam tò mò “A” một tiếng, làm nông với làm kinh doanh thì còn lý giải được. Công ty Phong Đăng sở hữu rất nhiều công trình, đất đai và những dự án kinh doanh lớn nhỏ, coi như đã được “nông-công-thương” rồi. Còn “thổ” thì thế nào?

Phong tiểu thư nhìn ra sự nghi hoặc của cô, chủ động giải thích: “Tổ tiên nhà chúng tôi là học sĩ, có rất nhiều nhân tài xuất sắc vào thời Minh, nhưng đến đời chúng tôi thì lại chuyển qua kinh doanh.”

Sam Sam nghe có điểm ngây ngốc, vốn nghĩ gia đình Đại Boss có tiền thời, không nghĩ tới lại có gốc gác sâu xa như vậy. Suy nghĩ một hồi, Sam Sam mới nhớ đến 1 chuyện.

“À, Nguyệt, có chuyện này tôi cần nói với cô, thực ra người truyền máu cho cô vào lần thứ 2 không phải là tôi, mà là một đồng nghiệp khác trong công ty.”

Phong tiểu thư có chút kinh ngạc, hồi tưởng lại: “Ai nha, việc này anh tôi cũng không muốn gạt tôi, lúc tôi hỏi có phải cô truyền máu cho tôi không thì anh lại không trả lời. Tôi cứ nghĩ người đó là cô chứ. Chắc là sợ tôi sẽ đưa cơm cho người khác ăn”

Nói xong Phong Nguyệt liếc nhìn Sam Sam một cái, trong mắt hiện lên tia bốn cột: “Xem ra cơm nhà tôi không phải ai cũng có thể tùy tiện ăn nha.”

Sam Sam giải thích xong liền an tâm, không suy nghĩ đến động cơ của Đại Boss, dù sao thì cũng không thể hiểu được. Làm bộ không nghe Phong tiểu thư tru tráo, Sam Sam quan tâm hỏi: “Cô không phải vừa mới bị hạ huyết áp sao, hiện tại có thể lái xe được không?”

“Không có việc gì, đừng sợ bóng sợ gió. Hơn nữa, nông trại rất gần, đi cũng không quá nửa tiếng.”

Quả nhiên không bao lâu thì đã đến nơi. Phong Nguyệt nói: “Đến rồi.”

Sam Sam nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mặt là 1 cánh rừng, xa xa là đồng ruộng và hồ, ven đường có vài căn nhà 2 tầng, vài người đang đứng chờ ở đó.

Phong Nguyệt “A” một tiếng, nói: “Lệ Trữ, tại sao cậu lại đến đây?”

Nguyên Lệ Trữ cười nói: “Nguyệt này, đồ ăn tất niên năm nào ở nhà mình không phải đều lấy từ nông trại sao, chẳng lẽ năm nay lại tiếc hả?”

Phong Nguyệt oán trách nói: “Mình chỉ thuận miệng hỏi, chứ không có ý gì. Năm rồi do người trong nông trại mang đến nhà bạn mà, sao năm nay họ không mang đến?”

Lệ trữ cười nói: “Không phải nói mình đã ăn rồi lại đến lấy nữa chứ? Mình chỉ muốn ghé thăm anh bạn thôi.”

Nông trại của Phong gia hằng ngày đều cung ứng đồ ăn cho những người khác trong gia đình, vào thời điểm Tết như hiện nay cũng cung cấp thức ăn như mọi khi.

Ánh mắt Lệ Trữ nhìn về phía Phong Đằng không chớp mắt khi thấy anh xuống xe, tự nhiên nói: “Anh Phong, đã lâu không gặp.”

Phong Đằng gật gật đầu, “Lệ Trữ.”

Sam Sam đứng ở một bên khó trách được cảm nhận sâu sắc: Oa, thì ra Đại Boss thật đáng ngưỡng mộ.

Nguyên Lệ Trữ hiển nhiên không dấu vẻ vui mừng, cứ tấm tắc khen Phong Đằng, nào là đầu tư kinh doanh ở phía tây lớn thế nào, người làm nhìn cô nói mà khẽ cười một chút.

Tiết Sam Sam nghe mà tự nghĩ lại thân mình. Xem đi, xem đi, đây mới là cao thủ, thật có tài nói ngọt làm cho Đại Boss vui, còn cô thì 1 lời cũng chẳng nói được.

Phong Nguyệt nhìn thấy Sam Sam bộ dáng thờ thẫn, nghĩ cô đang mất hứng. Nếu cô đã biết anh hai đối với Lệ Trữ hoàn toàn vô tình, đương nhiên phải giúp anh giải thích với Sam Sam, cô khẽ nói với Sam Sam “Lệ Trữ là cháu gái của bà Lý, bà Lý theo hầu bà nội chúng tôi, ở nhà chúng tôi cả đời rồi, sau khi bà nội qua đời, bà Lý mới theo hầu ba tôi, Lệ Trữ cùng chúng tôi lớn lên, anh hai coi cô ấy như là 1 đứa em gái mà thôi.”

Phong Nguyệt nhấn mạnh ở câu cuối, nói xong, cô cũng không biết Sam Sam có hiểu hay không, quay sang nói với Lệ Trữ: “Các người ôn chuyện cũ xong chưa, định ôn tới trời tối luôn sao.”

Nguyên Lệ Trữ trách yêu: “Nguyệt, bạn thật là, mình thật vất vả mới có cơ hội nói chuyện với anh Phong.”

Nói xong Lệ Trữ vòng tay ôm tay Phong Đằng, mừng rỡ nói: “Anh Phong, hôm nay chúng ta đi câu cá đi. Lần trước đi câu em không câu được gì cả, hôm nay không ngại dạy em câu cá nữa chứ?”

Phong Nguyệt thờ dài, biết bạn của mình nếu gặp anh thì sẽ không buông tha. Cô ấy đã thích anh từ lâu, chỉ là trước kia thấy mình xuất thân bình thường, không dám lộ liễu biểu lộ tình cảm, nay lại loáng thoáng nghe chuyện của Sam Sam, thấy Sam Sam gia thế bình thường như mình lại được anh hai để mắt đến, Lệ Trữ tự nhiên không cam lòng.

Phong Nguyệt đảo mắt lại có ý tưởng, anh hai chưa từng gặp trường hợp như vậy, trước kia Lệ Trữ không biểu lộ tình cảm, muốn cự tuyệt cũng không thể nào cự tuyệt được. Hiện tại cô ấy đã biểu lộ trực tiếp, nên nhân cơ hội này để anh hai cô nói rõ ràng với Lệ Trữ, để không làm chậm trễ thanh xuân của Lệ Trữ.

Vì thế cô cũng không ngăn cản gì. Cô nhìn Sam Sam và nói: “Sam Sam, nếu không chúng ta đi chọn đồ ăn đi.”

Tuy nói là tự mình chọn đồ ăn, nhưng là Phong tiểu thư chỉ đạo, người hầu mới là người chọn đồ ăn.

Phong Đăng nói: “Em nhàn hạ thì được rồi, đừng làm hư Sam Sam.” Tiếp theo anh quay sang chỗ Sam Sam nói: “Tiết Sam Sam, em cũng lại đây.”

Anh nói xong liền cùng Ngôn Thanh cầm cần câu đi về phía hồ. Sam Sam nhìn Phong Nguyệt, Phong Nguyệt đầu đầu nói: “Quên đi, chúng ta cùng qua đó.”

Đi sau 2 người đàn ông đó, Nguyên Lệ Trữ tựa hồ mới phát hiện Sam Sam, mỉm cười nói: “Vị tiểu thư này là?”

Sam Sam lễ phép trả lời: “Xin chào. Tôi là Tiết Sam Sam.”

Lệ Trữ cũng lễ phép mỉm cười: “Tôi là Lệ Trữ.”

Lệ Trữ không trực tiếp đem họ mình nói ra, hàm ý rằng cô cùng Phong gia vô cùng thân thiết, ngay sau đó vừa cười vừa ngậm ngậm nói: “Tiết tiểu thư chẳng lẽ cũng giống tôi đến đây lấy đồ ăn?”

“Không phải, tôi chỉ đến đây chơi thôi.”

“Không biết Tiết tiểu thư làm ở ngành nào?”

“Ách, tôi làm về tài vụ.”

“Ồ Phong Đăng?”

“Đúng vậy.”

Nguyên Lệ Trữ cười rộ lên, “Nói như vậy, chúng ta coi như làm cùng ngành rồi, nhưng mà tôi không tốt số như cô, được làm nhân viên của anh Phong.”

Phong Nguyệt chen vào nói: “Lệ Trữ làm về đầu tư tài chính, vừa là người cố vấn quản lý tài sản cá nhân của tôi.”

Nguyên Lệ Trữ sẵn giọng: “Nguyệt đừng trêu mình chứ, gì mà cố vấn quản lý tài sản, chính bạn lười làm, nên mình mới quản lý giúp thôi.”

Nói xong, cô liền cùng Phong Nguyệt bàn về kế hoạch đầu tư trước mắt, giá cả thị trường, hàn huyên 1 hồi, cô quay đầu cười hỏi Tiết Sam Sam: “Tiết tiểu thư, về sự biến động thị trường, cô có ý kiến gì không?”

Sam Sam căn bản không chú ý 2 người đang nói cái gì, chỉ hiểu ngụ ý là về đầu tư gì đó. Cô nhìn phía trước thấy bóng dáng Phong Đăng cùng Ngôn Thanh, cuộc nói chuyện này giờ chắc hẳn anh nghe rất rõ. Vị Lệ Trữ tiểu thư này muốn thể hiện bản thân thì thôi, làm gì mà kéo luôn cả cô vào.

Sam Sam lắc đầu nói: “Tài vụ và tài chính thật ra khác nhau rất xa, tôi chỉ ăn uống qua ngày, lại chẳng có tiền dành dụm, cho nên cũng không quan tâm mấy chuyện đầu tư. Nếu có ý định đầu tư mà lại chẳng có tiền thì sẽ rất khó chịu, nói không chừng còn bí quá hóa liều được ăn cả ngã về không mà đi tham ô của công.”

Nguyên Lệ Trữ bị nghẹn lại. Cái gì “Nếu có ý định đầu tư mà lại chẳng có tiền thì sẽ rất khó chịu”, đây chẳng phải châm chọc cô sao? “Được ăn cả ngã về không” chẳng phải nói trước mất thâm tình sao. Thì ra Tiết Sam Sam nói về bản thân là giả, thực tế là dùng những lời này bỡn cợt cô. (được ăn cả ngã về không: ở đây Lệ Trữ nghĩ Sam Sam nói vậy vì thấy cô có cảm tình với Phong Đăng, học làm sang đi đầu tư này nọ, mà gia thế lại bình thường, nên muốn câu dẫn Phong Đăng để có tiền mà đầu tư)

Phong Nguyệt không khỏi nhìn Sam Sam, xem ra cô chỉ là muốn giải thích, nhưng ngôn giả vô tình, người nghe có tâm (ý nói là Sam Sam không có ý gì, nhưng Lệ Trữ lấy bụng ta suy ra bụng người)

Đang cùng Ngôn Thanh nói nói cười cười, Phong Đăng xoay người ra vẻ uy nghiêm: “Tiết Sam Sam, em trước mặt tôi mà dám tham ô của công?”

Phong Nguyệt yên lặng quay đầu nhìn Sam Sam... rồi lại quay sang nhìn Lệ Trữ và lắc đầu...

Lúc đến bên hồ câu cá, Phong Đăng buông cần câu, hỏi Sam Sam: “Em không muốn câu cá sao?”

Sam Sam lắc đầu: “Sẽ không.”

Nghe Phong Đăng hỏi như vậy, mọi người đều nghĩ anh muốn dạy Sam Sam câu cá. Nguyên Lệ Trữ cứng đờ. Ai ngờ Phong Đăng chỉ gặt gặt đầu, sau đó chỉ vườn rau bên cạnh hồ và nói: “Vậy em đi lấy củ cải đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Ads Sam Sam yên lặng ngồi xổm bên cạnh vườn củ cải xem xét nửa ngày mới bắt đầu hái, sau đó quay đầu nhìn về phía đám người đang câu cá bên hồ, cô đột nhiên cảm thấy không công bằng. Nhà tư bản đúng thật là hủ bại, nói câu cá là đi câu cá, còn có căn nhà gỗ nhỏ để trú, một đám người ngồi đó vừa uống trà vừa câu cá vừa cười nói với nhau, trong khi cô ngồi hái củ cải trong trời gió lạnh thế này !

Người hầu còn có bị như vậy đâu !

Sam Sam còn tính bãi công không thêm hái nữa... Nhưng lại nhớ tới chuyện mình đang ở nhờ nhà Đại Boss, lại nhờ người ta mua vé máy bay dùm, tinh thần khỏi nghĩa vũ trang giành lại công bằng của Sam Sam tắt ngấm... Quên đi, quên đi, hái củ cải cũng chẳng có gì phí cả... Sam Sam dù ngồi hái củ cải nhưng lâu lâu lại liếc nhìn về phía bên hồ, đến lần thứ n nhìn lên thì vừa vận bất gặp ánh mắt của Đại Boss.

Ánh mắt Phong Đằng chợt lóe, đứng dậy đi đến vườn rau.

Sam Sam liền cúi đầu ra vẻ chuyên tâm hái củ cải.

“Tiết Sam Sam, đây là thành quả nửa ngày hái củ cải của em sao?”

Dù đã quen với giọng nói trầm bổng, đôi mắt dài đen huyền nhưng Sam Sam vẫn cảm thấy tủi thân, cũng chẳng để ý đến anh, ngón tay lay bùn đất, rầu rĩ trả lời: “Đất cứng quá, hái không được.”

“Tiết sam sam” Phong đằng hơi hơi cúi người, quan sát biểu tình của cô: “Em nói sẽ không câu cá.”

“.....Tôi có thể học.”

“Phải không?” Phong Đằng lên giọng cuối câu, tràn ngập hoài nghi: “Vậy là em không có hứng thú thả dây dài câu cá lớn à?”

Sam Sam sùng sốt, những lời này nghe rất quen tai... Bên tai văng vẳng câu nói của anh: “Tiết Sam Sam, em sẽ không có hứng thú thả dây dài câu cá lớn à?”

Lúc này còn mơ hồ không hiểu gì, nhưng giờ phút này đầu óc chậm chạp của Sam Sam đã được khai sáng.

Sao anh ta lại nhắc đến chuyện này chứ? Sam Sam chân tay luống cuống, nhìn chằm chằm vào đồng củ cải, cô lấy dũng khí lấp bấp trả lời: “Hiện tại, hiện tại có hứng thú rồi.” (^o^)

Nhưng nghĩ đến Lệ Trữ thì trong lòng cô lại buồn bực: “Nhưng bên câu này đã có người tới trước rồi...”

Đây là ghen tị sao? Phong Đằng ánh mắt nheo lại, mỉm cười gian xảo, anh đột nhiên hỏi: “Tiết Sam Sam, em có muốn cảnh báo những người câu cá khác?”

Sam Sam nghi hoặc, "Cảnh báo gì?"

"Nói cho người khác biết, bên câu này đã có người nhận thầu."

A?

Sam Sam khó hiểu ngửa đầu nhìn anh, sau đó tầm mắt bị che khuất, môi cô bị cái gì đó ầm ập chạm vào....

Cô cô cô... giống như.... Bị hôn ???!!!!

Đại Boss cuối xuống, vòng tay ôm bả vai Sam Sam, hôn phớt qua môi cô như chuồn chuồn lướt nước, sau đó nhìn bộ dáng cô ngơ ngơ ngác ngác, anh nhẹ giọng cười: “Đây là bản ký kết hợp đồng nhận thầu.”

..... Sam Sam làm rơi củ cải đang nắm trong tay.... Cô cuối cùng cũng không đi câu cá, mà ngồi xổm như tượng bên vườn củ cải...

Nguyên Lệ Trữ câu được vài con cá nên rất cao hứng, còn Sam Sam chỉ miễn cưỡng cười lấy lệ. Đến lúc trở về, Nguyên Lệ Trữ đi nhờ xe họ, lúc này cô còn vui mừng vì câu được cá nhưng giờ lại ngồi thất thần. So với Lệ Trữ thì Sam Sam lại càng thất thần hơn.

Trong đầu Sam Sam cứ nghĩ tới chuyện xảy ra ở vườn củ cải... Đến nỗi dù ăn cơm tất niên món ăn rất phong phú, nhưng cô chỉ luôn nghĩ đến củ cải... Thật ra cũng không thể trách cô, bị đánh cắp nụ hôn đầu của người con gái ở vườn củ cải, thì làm sao mà hoàn hồn nhanh như vậy được !

Khi nghe Phong Nguyệt nói muốn về nhà, Sam Sam mới hồi phục lại tinh thần, theo bản năng mà giữ chặt Phong Nguyệt: “Cô không ở lại đây ngủ sao?”

Phong Nguyệt nghĩ trước kia đương nhiên sẽ ở đây, nhưng năm nay anh cô đã có người bầu bạn rồi. Phong Nguyệt tùm tùm cười: “Đúng vậy, ngày mai 7h chúng tôi phải đáp máy bay đến nhà Ngõn Thanh, đồ đạc còn chưa sắp xếp xong nữa.”

“Kia... kia...” Sam Sam không biết nói gì, đột nhiên muốn gói gém hành lý ra sân bay qua đêm

Phong Nguyệt nháy mắt mấy cái: “Tốt quá rồi còn gì.”

Tốt cái gì mà tốt chứ ! Cô đang khản trương muốn chết đây nè.

Người hầu dọn dẹp bàn ăn xong đều về nhà, trong nhà to như vậy chỉ còn 2 người bọn họ, trong lòng Sam Sam cảm thấy chua xót. Giao thừa đương nhiên phải ở bên cạnh người thân, nhưng giờ chẳng ai bên cạnh cô cả. Cho dù có Đại Boss bên cạnh nhưng cô vẫn thấy buồn và cô đơn.

Giọng nói Sam Sam hơi khản trương, cô lấp bắp hỏi: “Buổi tối chúng ta làm gì?”

Phong Đằng hỏi lại: “Em muốn làm gì?”

Sam Sam suy nghĩ nửa ngày: “Xem chương trình đón xuân?”

Phong Đằng không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn cô, hai người cùng đi vào phòng khách, mở TV và chờ xem pháo bông.

Sam Sam nhìn đồng hồ treo tường, đã 7h45’, chỉ còn 15’ nữa chương trình đón xuân bắt đầu, chỉ cần thuận lợi vượt qua 15 phút này thôi, đến lúc đó cô sẽ không phải xấu hổ vì bộ dạng ngây ngốc của mình.

Đấy đấy ! Cuộc đời thật tươi đẹp vì có chương trình đón xuân.

Sam Sam nhìn về nhà bếp, “Tôi đi làm ít trái cây ăn.”

Lục đục nửa ngày trong nhà bếp, Sam Sam mới đi ra, trên tay bung 2 đĩa đầy trái cây.

“Trái cây đến đây !”

Phong Đằng ngồi yên lặng trên sofa, ánh mắt nhìn di động trên tay.

“Tiết Sam Sam, anh mới nhận được 1 tin nhắn.”

“Sao?” Sam Sam không hiểu sao anh lại nói điều này với mình.

“Có người chúc anh năm mới vui vẻ.”

Sam Sam vẫn mờ mịt. Điều này rất bình thường mà, ai mà chẳng muốn nịnh Đại Boss chứ, đợi chút... Cô giống như quên mất cái gì...

Phong Đằng bật ra 2 chữ: “Là em.”

Sam Sam rút cuộc cũng hiểu ra... Đặt đĩa trái cây lên bàn trà, Sam Sam ử rữ nghe Đại Boss hỏi: “Không phải di động em mất rồi sao?”

“Là tin nhắn hẹn giờ thôi.” Sam Sam nhỏ giọng trả lời.

“Gửi đi khi nào?”

“Mấy ngày hôm trước.”

Phong Đằng dừng một chút. “Em gửi cho tất cả mọi người sao?”

“Không có.” Sam Sam càng nhỏ giọng: “Chỉ gửi cho mình anh.”

Phong Đằng gật gật đầu, không nói gì nữa. Chương trình đón xuân đã bắt đầu, Sam Sam cứ thế mà nhìn chăm chăm TV, trong lòng rất rối loạn, y như tội phạm bị phát giác.

Bỗng nhiên “Phụt” một tiếng, Phong Đằng tắt TV. Trong phòng khách nhất thời tĩnh lặng, ngay cả một cây kim rơi xuống cũng còn nghe được.

“Tiết Sam Sam, cái này cũng là lạt mềm buộc chặt?”

“Vậy còn anh?” Sam Sam không biết lấy dũng khí ở đâu mà hỏi lại, “Anh lúc ở vườn củ cải, như vậy.... cũng là lạt mềm buộc chặt sao?”

Phong Đằng không ngờ cô sẽ hỏi lại, cười cười, giọng nói có chút ý vị: “Không, chỉ là dụ địch xâm nhập.” (giống câu dụ rắn vào hang ầy)

Cô đã ở nhà anh, chẳng lẽ còn chưa đủ xâm nhập hay sao, nếu đối phương còn cảm thấy chưa đủ xâm nhập, như vậy....

“Phong... Phong Đằng”

Lần đầu tiên cô gọi thẳng tên anh, Sam Sam không được tự nhiên cho lắm, nhưng vào lúc này, không thể nào kêu Đại Boss được cả.

“Tôi chưa từng thích ai, cho nên không biết cảm giác thích là như thế nào. Lúc cuối năm, do bận rộn kiểm kê sổ sách nên tôi không nghĩ đến chuyện này, nhưng sau đó thì....”

Cô ngẩng đầu lên, dừng cảm nhìn thẳng anh.

“Mấy ngày trước không nhìn thấy anh, trong lòng tôi có chút mất mát, nhìn anh ở ngoài đồn cảnh sát chờ tôi, tôi cảm thấy thực mất mát, nhưng cũng rất vui. Anh dẫn tôi tới đây, tôi tuy rằng cảm thấy không nên, nhưng cũng muốn ở gần anh. Lúc nãy cùng anh ăn cơm tất niên, tôi còn... rất vui vẻ. Tôi không biết mật mã thẻ tín dụng của anh, nhưng tôi có thể đem mật mã thẻ của tôi nói anh biết. Tôi nghĩ hình như tôi đã thích anh, như vậy, còn chưa rõ ràng sao?”

Cô cái gì cũng đều không hiểu, cho nên đối mặt với người thông minh thì chỉ có biện pháp này.

Sam Sam ôm đầu gối, dịch qua dịch lại trên sofa, chớp chớp mắt nhìn anh. Cô thoát nhìn nhát gan mà lại dừng cảm, ánh mắt chờ mong nhìn anh. Tiết Sam Sam cho tới bây giờ đều làm những việc khiến người ta dở khóc dở cười. Nhưng Phong Đăng chưa bao giờ thấy Sam Sam như vậy cả, bỗng đứng trong lòng xao động.

“Tiết Sam Sam.” Anh vòng tay qua vai cô, chậm rãi cuối đầu hôn lên trán cô một cái, nói: “Chúng ta thử xem đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ẩn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ads Khi nào Phong Đăng nói câu “thử xem đi”, nhưng một lúc sau lại tỏ vẻ không có gì chân thật.

Đôi môi ẩm áp của anh rời khỏi trán cô, Sam Sam cả người như đang trong mộng. Phong Đăng tưởng chừng sẽ tiếp tục hôn cô, nhưng nhìn về mặt ngây ngốc của cô, anh lại bật cười, xích ra một tí: “Quên đi.”

Trong lòng anh thầm nghĩ cứ từ từ thôi. Anh cầm điện thoại, hỏi cô: “Chỉ có 1 tin nhắn thôi?”

Cô gật gật đầu.

Phong Đăng để điện thoại trên bàn trà. Sau đó dẫn cô vào phòng sách, bắt đầu chơi cờ cùng cô. Nhưng lòng cô thực sự rối loạn, không hề có hứng chơi, thế nên cô kiểm vài cuốn sách mà đọc. Nói kiểm sách đọc, nhưng cô chỉ lật qua lật lại vài trang.

Đồng hồ điểm đúng 12h, bầu trời ngập tràn ánh sáng sắc sỡ của pháo bông.

Bởi vì xung quanh không có nhà cao tầng nào, nên từ cửa sổ phòng sách có thể xem rõ pháo bông. Sam Sam buông cuốn sách, chạy ngay tới cửa sổ để xem.

Phong Đăng cũng đi tới, đứng bên cạnh cô.

“Em chưa từng xem bắn pháo bông?”

“Phong Nguyệt nói hai người chưa bao giờ coi.”

“Ừ.” Phong Đăng gật đầu, sau đó nhìn về phía cô, bất ngờ cuối đầu hôn cô.

Đây là lần thứ 3 hôm nay anh hôn cô.

Cô cảm thấy hình như hơi nhiều nhưng tuyệt nhiên lại không chán ghét.

Sau đó.... Cả người Sam Sam mềm nhũn trở về phòng ngủ.

Đầu năm đã đến, Sam Sam nhẹ nhàng đi xuống dưới lầu ăn điểm tâm.

Vừa xuống lầu thì gặp Tiểu Chu bộ dạng mừng rỡ: “Tiết tiểu thư, năm mới vui vẻ.”

“Năm mới vui vẻ.” Sam Sam liền đáp lại.

Tiểu Chu vui sướng nói: “Tiết tiểu thư nhanh đến ăn điểm tâm đi, cậu chủ đang đó, tiện thể lấy lì xì luôn.”

“Lì xì?” Sam Sam sung sướng, “Tôi cũng có sao?”

“Đương nhiên.” Tiểu Chu nói, “Cậu chủ năm nào cũng đều lì xì cả. Tiết tiểu thư làm sao không có chứ.”

Ý của Tiểu Chu là, cậu chủ và Sam Sam có quan hệ thế nào thì không cần bàn cãi, đương nhiên tiền lì xì sẽ rất nhiều.

Nhưng đồng chí Tiết Sam Sam lại suy nghĩ khác – có tiền ! Cô cũng là nhân viên của Đại Boss, chắc phải có lì xì rồi.

Sam Sam vui vẻ chạy nhanh về phòng ăn. Phòng ăn chỉ có Đại Boss và Vương quản gia, Phong Đăng tựa hồ đang cùng quản gia nói chuyện, vừa thấy cô đi vào, vuốt cằm nói: “Sam Sam lại đây.”

Sam Sam vội vàng đi qua, ánh mắt khát đói như con chó nhỏ nhìn thấy xương vậy. Phong Đăng nhìn thấy ánh mắt cô, anh đột nhiên ghen một chút, hỏi: “Nhà em có bao nhiêu người?”

“Ách?” Điều tra nhân khẩu sao? Sam Sam một hơi đem trực hệ nói ra 1 lần: “Ba, mẹ, ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, còn có chú, cậu, 2 người dì, mỗi gia đình có 1 đứa con.”

“Được.” Phong Đăng gật đầu, nhìn quản gia nói, “Chuẩn bị một chút.”

Quản gia gật đầu.

Sam Sam tò mò hỏi: “Chuẩn bị cái gì?”

Phong Đăng tùy ý nói: “Em không cần phải xen vào.”

“.....” Sam Sam cảm thấy chuyện này cũng không liên quan mình nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Phong Đăng ngồi xuống dùng bữa sáng: “Vé máy bay đã mua rồi, lát nữa tôi có việc, Tiểu Trương sẽ đưa em ra sân bay.”

Đến sân bay, lái xe Tiểu Trương lấy từ sau cốp xe ra 2 hộp lớn, Sam Sam mới hiểu được, Phong Đăng hỏi gia đình cô có mấy người thì ra để chuẩn bị quà.

“Cậu chủ phân phó, Tiết tiểu thư về nhà nên mang theo quà đầu năm.”

Quà đầu năm cái gì... Đại Boss cũng chu đáo quá.

Nghĩ đến việc Đại Boss chuẩn bị quà cho mình, lòng cô vừa cảm thấy rối rắm lại vừa nhộn nhạo, nhưng nhìn đến kích thước của 2 hộp quà đó, cô bắt đầu rầu rĩ làm sao mà cầm về nhà được, quà của Đại Boss chắc hẳn là mắc lắm, làm sao cô giải thích với gia đình việc quà này ở đâu mà có?!

Tiểu Trương nhiệt tình giúp cô check-in, gửi hành lý, Sam Sam đành không làm gì, chỉ đi theo sau Tiểu Trương. Cuối cùng đến cửa hải quan, Tiểu Trương đưa cho cô 1 cái hộp nhỏ.

“Tiết tiểu thư, cậu chủ nói, trong khoảng thời gian này, cô dùng tạm điện thoại cũ của cậu chủ.”

Sam Sam ngây người một chút, mở hộp ra xem, quả nhiên là kiểu điện thoại của phái nam

Chờ vào bên trong sân bay rồi, Sam Sam mới lấy điện thoại ra và chăm chú nhìn kỹ. Di động còn rất mới, chưa hề có dấu vết gì đã sử dụng. Cô mở danh bạ ra, bên trong chỉ duy nhất số của Đại Boss. Cô nhìn chăm chăm một hồi, nhin không được cảm di động gọi cho Phong Đăng.

Bên kia rất nhanh tiếp máy: “Đến sân bay rồi sao?”

“Vâng. Tôi thấy anh đã chuẩn bị quà dùm tôi, còn cho tôi mượn di động nữa.”

Phong Đăng lên tiếng, “Không cần phải cảm ơn.”

“..... Ai nói tôi muốn cảm ơn..... Quà nhiều như vậy làm sao mà xách nổi chứ !”

Bên kia cười, “Tiểu Trương không nói với em sẽ có người đón hay sao?”

Sam Sam sùng sốt, bỗng nhiên cảm thấy không được tự nhiên, “Anh không cần như vậy... Tôi không quen....”

“Vậy tập làm quen đi. Sam Sam, năm mới vui vẻ.”

Chuyến bay hạ cánh là vào buổi chiều, vừa xuống ra khỏi sân bay, quả nhiên cô nhìn thấy có người chờ sẵn, một người đàn ông trẻ họ Lý, tự giới thiệu là nhân viên Phong Đăng chi nhánh ở đây. Thấy cô, anh liền chào “Tiết tiểu thư”.

Sam Sam thực không quen, không biết ở đây cũng có chi nhánh của Phong Đăng, lại càng không biết Phong Đăng dặn người đón cô.

Nhà Sam Sam ở gần thành phố B, từ sân bay đi khoảng 2 tiếng. Về nhà cũng đã là buổi tối. Người đàn ông đó đưa cô đến dưới lầu, muốn giúp cô mang hành lý lên lầu, nhưng cô khéo léo từ chối.

Khi người đàn ông đó đi rồi, Sam Sam mới gọi điện thoại cho nhà, ba mẹ cô chạy xuống đón cô và phụ xách hành lý.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Ads Ba Tiết mẹ Tiết xuống lầu đón cô, đương nhiên cũng trách mắng cô để xảy ra nhiều chuyện phiền toái như vậy, còn tốn tiền đi máy bay về nữa, nhìn 2 hộp lớn bên cạnh Sam Sam, đầu tiên là hoảng sợ, khi biết được là quà đầu năm, họ lại thầm trách cô mua này mua nọ. Sam Sam biết những lời trách cứ này chỉ là lời quan tâm của ba mẹ nên chỉ cười hi hi.

Hôm nay vừa vặn mọi người trong gia đình đều tụ họp ở nhà ba Tiết, cô lại về trễ nên mọi người cũng chẳng chờ cô mà đã bắt đầu ăn. Ông nội bà nội, gia đình cậu, gia đình chú đều đã đến đây, một bàn 10 người vừa đủ.

Thấy Sam Sam trở về, mọi người đều dừng đũa, ông nội thấy nàng, cười đến híp mắt, “Tiểu Sam về rồi à.”

Sam Sam đã lâu không gặp họ, liền chạy tới ôm, “Ông nội, bà nội.”

Nghe Sam Sam kêu, bà nội đau lòng nói: “Mau ngồi xuống ăn cơm, đi đường mệt lắm không? Tên trộm đó chẳng ra gì, canh ngay lúc Tết mà lại trộm.”

Sam Sam hắc hắc cười một chút.

Mẹ Tiết nắm tay Sam Sam ngồi xuống: “Mọi người đều ngồi xuống ăn đi.”

Mọi người lần nữa ngồi xuống ăn, hỏi chuyện Sam Sam, đầu tiên là hỏi chuyện công việc, sau lại hỏi tiền lương, tiền thưởng. Sam Sam cũng không để ý, có bao nhiêu nói bấy nhiêu, vì thế mọi người đều trầm trồ khen. Sau đó lại hỏi cuộc sống thành phố thế nào, có giống ở dưới quê không, tất cả hỏi xong, bác gái của cô bắt đầu nói đùa: “Sam Sam, Liễu Liễu cũng có bạn trai rồi, đến khi nào thì cháu có tin vui đây?”

Liễu Liễu là con gái của cậu Sam Sam, cả nhà Tiết gia có tổng cộng 3 đứa cháu, đều là nữ: Liễu Liễu, Sam Sam, còn có con của chú là Tiết Đồng Đồng.

“Dì, Liễu Liễu cũng.....”

Định nói tiếp gì đó nhưng Sam Sam lại nhỏ giọng, gian nan nói: “Liễu Liễu cũng có bạn trai?” Cũng may mọi người không ai nghe thấy, dì cô đặc ý nói: “Àh, Sam Sam, Liễu Liễu nhà dì sang năm cũng đến thành phố S làm việc.. Gia đình chúng ta 2 cô cháu gái lớn đều đi làm ở thành phố lớn, ông nội thực sự rất mừng.”

Dì cô luôn cảm thấy trong 3 đứa cháu gái của Tiết Gia thì Tiết Liễu Liễu là ưu tú nhất, kết quả Tiết Sam Sam đi thành phố lớn làm việc, người thân trong nhà đều bảo cô chắc sẽ thăng quan tiến chức, đại bá mẫu chỉ biết nhịn, chờ thời cơ như bây giờ mà khoe.

Sam Sam nhanh mồm nhanh miệng nói: “Thật tốt, cháu vừa mới trả nhà trọ, sau này tìm nhà để Liễu Liễu ở cùng cháu.”

Cô vừa mới dứt lời đã bị mẹ lấy đũa gõ vào đầu, “Đồ ngốc, Liễu Liễu còn đi thuê chung phòng với con sao?”

Dì sung sướng nói thêm: “Đúng vậy, Liễu Liễu cùng đi với Tiểu Tuấn, Tiểu Tuấn ở thành phố S có căn phòng lớn, nghe đâu rộng hơn 150 mét vuông.”

Liễu Liễu không lên tiếng, cô chỉ đưa cho dì đĩa rau.

Sam Sam nhìn Liễu Liễu, yên lặng đồng tình. Liễu Liễu rất xinh đẹp, lại thông minh, bởi vậy từ nhỏ đến lớn đi đến đâu đi đều đem cô ấy khoe với mọi người, còn có tình nói bóng nói gió với cô, khiến cô thống khổ vô cùng. Nhưng cũng không thể trách được, dù gì cô cũng có phải con gái của dì đâu, đương nhiên trong mắt dì, cô không thể nào bằng Liễu Liễu được. Mà Liễu Liễu cũng chẳng thể nói gì, vì cô ấy không phải con ruột của dì, dì chỉ là nhận nuôi mà thôi.

Người khác khi nhận con nuôi, đều sợ đứa nhỏ biết họ không phải cha mẹ ruột nên đều che giấu. Nhưng dì thì lại không như vậy, sợ con gái sau này sẽ không hiếu thảo với mình, nên từ nhỏ đã nói rằng bà ấy nhận nuôi Liễu Liễu do cha mẹ Liễu Liễu nghèo, Tiết Liễu Liễu vốn tính hiền dịu nên luôn xem dì cô như mẹ ruột.

Em họ Tiết Đồng Đồng ngồi bên cạnh Sam Sam, kề tai cô nói nhỏ: “Chị Sam Sam, chị có biết bạn trai của chị Liễu Liễu là ai không?”

“À?”

“Chính là con trai của tổng giám đốc công ty chị ấy, chính là công ty trước đây chị làm đó. Chị nói nếu như chị vẫn còn làm ở đó, thì chắc giờ bạn gái anh ta đã là chị rồi phải không?”

Sam Sam tốt nghiệp xong thì ở quê tìm công ty làm việc, đó là 1 công ty có chút danh tiếng ở đây, vốn là chuyện tốt, nhưng lại bị đi biết được công việc đó là cho ông nội tìm dùm Sam Sam, vì giám đốc nhân sự công ty đó là con của bạn ông nội.

Đi làm lớn chuyện, nói rằng ông nội bắt công, chỉ lo cho Sam Sam mà không lo cho Liễu Liễu, khiến cho lúc đó nhà cửa không yên. Sam Sam phải đem công việc này nhường lại cho Liễu Liễu, nhưng được làm việc tại 1 công ty lớn vậy đương nhiên mẹ Tiết không chịu để Sam Sam nhường lại. Trùng hợp lúc đó Sam Sam tìm được công việc ở thành phố S, nên ông nội phải đến gặp người bạn và giới thiệu công việc đó cho Liễu Liễu. Sau đó đi mới cho qua chuyện.

Sam Sam nghe Đồng Đồng nói mà 囧: “Em nói tầm bậy gì thế!”

Đồng Đồng ngượng ngùng, hắc hắc nói: “Mẹ em ở nhà hay nói vậy mà.” Lại bữu môi nói: “Chị Liễu Liễu thì chẳng có nói gì, nhưng đi thì cứ oang oang đem khoe khắp phố, làm em điếc cả lỗ tai.”

Sam Sam nheo lỗ tai Đồng Đồng: “Vậy để chị bồi bổ lại cái lỗ tai của em cho!”

Tiết Đồng Đồng “phốc” 1 tiếng, nhìn Sam Sam: “Chị, trong 2 cái hộp đó là gì thế? Có quà cho em không đó?”

“A, còn đòi quà nữa hả !”

Sam Sam nhớ tới quà Phong Đằng chuẩn bị, cơm cũng chưa ăn xong liền buột chén đũa vội mang 2 cái hộp đến. Mọi người hiếu kì không biết là gì.

Sau đó Sam Sam mở 2 cái hộp mà lòng đầy chờ mong, nhưng nhất thời đầu óc lại choáng váng.... Ách... Cái gì đây?

1 túi củ cải ?

Khụ! Mọi người đều im lặng nhìn nhau.

Đi tùm tùm cười: “Ồi, củ cải ở thành phố S ngon lắm sao mà con phải nhọc công mang về thế.”

Mọi người đều cười không ngừng, Sam Sam mắc cỡ vô cùng, đành phải nói: “Củ cải này ngon lắm, đặc biệt ngọt, con đặc biệt mang về cho mọi người = =”

Đại Boss làm cái gì vậy, tự nhiên lại gỏi cho cô toàn củ cải? Vẫn là bởi vì.... Sam Sam thập phần xác định Đại Boss là cố ý.

= = phía dưới túi củ cải toàn là những thứ rất “đổi bình thường” (ta ngoặc kép nhá). Bất quá, quà này đối với nhà Đại Boss mà nói là bình thường. Nhưng với nhà Sam Sam thì..... Sam Sam đưa túi củ cải cho người lớn trong nhà mà nói không nên lời, còn về mấy đứa em thì mỗi đứa là 1 cái Ipad 2 mới công. Sam Sam biết rõ nó “giá trị liên thành” @__@ Vì thế mọi người nhìn quà mà có chút hoảng sợ.

Đi đột nhiên chết lặng. Mẹ Tiết trên mặt tuy cười, nhưng trong lòng bà biết rõ Sam Sam kiếm được bao nhiêu tiền, mua nhiều như thế thì chắc cô đã phải dành dụm mấy tháng tiền lương. Chỉ có ông bà nội là không biết rõ giá trị những món đồ này, trong lòng vui sướng, còn Tiết Đồng Đồng thiếu chút nữa nhảy cẫng lên khi thấy Ipad 2.

Đồng Đồng vội mở quà ra, nói: “Chị Sam Sam, chị cướp ngân hàng hả ?”

Sam Sam nhanh nhẩu nói: “Ha ha, là như vậy, cái Ipad này... là hàng nhái thôi, đừng nhìn vậy mà tưởng thật, hàng nhái mà thôi... Nhưng xài rất tốt... chỉ có 1 ngàn... Hơn nữa năm nay công ty có doanh thu cao, nên cuối năm được thưởng rất nhiều.”

Sam Sam muốn khóc, Đại Boss vừa đưa cho cô củ cải, lại cho mượn đi động, hoàn toàn không cho cô quyền từ chối, lại còn tặng quà đắt tiền cho nhà cô nữa !

“Sam Sam chúng ta đi làm kiếm được bộn tiền.” Bà nội vui mừng nói, “Nhưng mà lần sau đừng mua nhiều như vậy, đồ ăn dinh dưỡng đó thực quý (ý nói củ cải và vài món đồ ăn khác trong hộp ấy), dù cuối năm được thưởng nhiều nhưng cũng không nên mua nhiều vậy.”

Sam Sam có tật giật mình nói: “Kỳ thật là con cùng đồng nghiệp mua, đều mua giá sỉ đấy, ha ha.”

Vừa nói vừa nghĩ trong lòng, Đại Boss cũng coi như là đồng nghiệp của cô, nên nói là “cùng đồng nghiệp” mua cũng không ngoa.

Đi lập tức lên tiếng: “Thì ra là mua sỉ, Sam Sam, mấy cái này ăn vào không bị gì chứ, con đừng mua lắm đó nha.”

Lời này tưởng chừng như quan tâm, nhưng lại ám chỉ nói Sam Sam mua hàng giả.

Sam Sam sớm đã quen cách nói này của dì, cũng không tức giận: “Dì, dì yên tâm đi, con cùng đồng nghiệp ngày nào cũng ăn, chắc chắn không có vấn

đề gì.”

“Ai nha, dù sao cũng là quà từ thành phố lớn, vẫn là Sam Sam khôn khéo, Liễu Liễu nhà đi cùng chỉ dám mua đồ bình thường thôi, nhưng cũng rất là quý!”

Mọi người hai mươi mấy năm nay đều nhịn được, đương nhiên cũng sẽ không vì mẹ Liễu Liễu mà ăn không ngon. Ăn xong, mẹ Tiết cùng đi dọn dẹp bàn ăn, chuẩn bị chơi mạt chược, Sam Sam và Liễu Liễu ở trong bếp chuẩn bị ít trái cây.

“Sam Sam, em đừng giận mẹ chị.” Chờ mọi người lên trên hết rồi, Tiết Liễu Liễu nhẹ giọng xin lỗi cô.

Sam Sam nói: “Em đâu có giận.”

Liễu Liễu cười cười, vẻ mặt có tí giãn ra. Sam Sam biết cô vừa có bạn trai nên đặc biệt quan tâm: “Chị, sao chị lại đi thành phố S thế?”

Liễu Liễu nhỏ giọng nói: “Anh ấy nói muốn đi thành phố S phát triển, không muốn dựa dẫm gia đình.”

“Người ấy thế nào hả chị? Chị thực thích anh ta?”

Sam Sam hỏi như vậy vì từ đầu đến cuối không thấy Liễu Liễu có chỗ nào vui vẻ, không giống như là đang yêu.

Liễu Liễu cuối đầu gọt trái cây, một lát sau nói: “Dù thích hay không thích cũng được, miễn sao mẹ vui là được.”

Trái cây đem ra đúng lúc mọi người đang chơi mạt chược, Sam Sam ngồi nhìn mọi người chơi 1 lúc, sau đó thì đi đến nhà của Song Nghi. Trời mùa đông ban đêm giá rét thấu xương, bông tuyết bay trên bầu trời. Đi ở ngã tư đường, nhìn thấy ngôi trường tiểu học, nghe dự báo thời tiết, thấy mọi người qua lại, Sam Sam bỗng nhiên muốn gọi điện thoại cho Phong Đăng.

Nhưng... Cô mới về nhà có vài tiếng thôi mà?

Kiểm chế kiểm chế... Nhất định phải kiểm chế! Trên đường đi cô cứ nói mãi 2 từ này, rất nhanh Sam Sam đã đi đến nhà Song Nghi. Nhà Song Nghi và nhà cô rất gần, chỉ cách một con phố, họ sống ở trên lầu, còn ở dưới thì ba Song Nghi mở một cửa hàng bánh ngọt, buôn bán rất tốt.

Sam Sam vào nhà của Song Nghi, mới vừa đưa quà xong liền bị Song Nghi kéo vào phòng. Đóng cửa lại, Song Nghi nắm 2 bả vai Sam Sam, nghiêm túc hỏi: “Tiết Sam Sam, bạn phải nói thật cho mình biết, lần trước bạn nói có 1 người đàn ông tỏ tình là thật phải không?”

“Hả ???”

Sam Sam nhất thời chột dạ.

Song Nghi quan sát sắc mặt cô, kích động: “A a a, thật hả? A a a !!!!! Minh cứ tưởng bạn vẫn vợ hỏi mình vậy thôi, không ngờ là thật a a a, mau nói mình biết, người đàn ông đó rất giàu có phải không? Anh ta làm gì? Cao không? Đẹp trai lắm không? Có ảnh chụp không?.....”

Sam Sam vội vàng đưa tay đầu hàng, “Cả một rừng câu hỏi, làm sao mà mình trả lời được.”

“Được rồi, đầu tiên, có đẹp trai không?”

Sam Sam gật gật đầu. Song Nghi hớn hờ: “Di động có ảnh chụp không, cho mình xem đi.”

“....Không có....”

“Minh không tin, đưa di động đây, mình tự xem.” Cô nói xong liền móc túi Sam Sam lấy di động, vừa lấy ra Song Nghi cảm thấy ngờ ngợ.

“Bạn đổi di động rồi hả?”

“..... là của anh ta.”

“A a a” Song Nghi càng hưng phấn bội phần, “Đã tiến triển đến nỗi trao đổi di động sao?”

“Không phải, di động của mình bị mất, anh ta đưa mình dùng tạm cái này.”

“Đó đó, sẵn sóc chu đáo ghê!”

“Àh, đúng rồi. Bạn cho mình lại số điện thoại đi, mình làm mất điện thoại kia nên giờ không có số ai cả.”

“Đừng đánh trống lảng, anh ta làm nghề gì?”

“.... Anh ta là sếp của mình”

“Sao? Sếp của bạn à!”

“t__t so với sếp còn lớn hơn.”

“..... lớn thế nào?”

“t_____t”

Song Nghi rung rung, “Chẳng lẽ, chẳng lẽ là trong truyền thuyếtCEO?”

“Ừ = =”

“.....” Song Nghi thì thảo nói, “Sam Sam, bạn làm mình điên mất rồi.”

Một lát sau, Song Nghi lấy lại tinh thần, “Mặc kệ, thân phận là gì không quan trọng, mình sẽ không vì chức vị của anh ta mà kì thị ! Quan trọng là quá trình yêu nhau ! Hai người sao lại quen nhau ?”

Sam Sam mờ mịt nhìn Song Nghi, “Kỳ thật mình cũng không biết.....”

“Kể mình nghe đi! Là ai yêu ai trước, là ai tỏ tình trước ?”

“Ách, xem như anh ta đi.” Sam sam quyết định đem những lời cô thổ lộ đêm giao thừa coi như không có!

“Oa!” Song Nghi nắm hai tay, bộ dáng đầy vẻ mơ mộng, “Vây cảm giác bạn thế nào?”

“Cảm giác?” Sam sam nghĩ đến chuyện thẻ tín dụng lần trước Song Nghi nói, “Giống như đang đi trên đường, bỗng nhiên nhặt được một trăm đồng = =”

“Nhất định là rất sung sướng? Bay ngay đến nhặt tiền !”

“Chuyện đó..... Mình hoài nghi điều đó không thật lắm.....”

Gi?

Song Nghi nhảy cảm nhìn ra có gì đó không bình thường, “Bạn cảm thấy anh ta không thật lòng với bạn sao?”

“..... Đương nhiên không phải, anh ta sẽ không như vậy.” Sam sam rầu rĩ nói, “Mình chỉ là cảm thấy, mọi thứ như giấc mộng vậy.”

“Này, Tiết Sam Sam, mình biết nguyên cái thẻ tín dụng kim cương rơi từ trên trời xuống làm bạn choáng váng, nhưng trên thế gian này có rất ít rất ít đàn ông thập toàn đại mỹ, bạn biết không ?Cho nên tuyệt đối không được nghĩ đông nghĩ tây!”

Song Nghi nắm tay Sam Sam, “Sam sam, đừng có sợ, mình sẽ là quân sư tình yêu cho bạn !”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ấm Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ads Sam Sam ở nhà đến mừng 7 mới về, trong thời gian này, cô đã cùng Đại Boss trò chuyện 4 lần, cô chủ động gọi 2 lần, Đại Boss gọi 2 lần. Cô gọi anh chủ yếu để nói hỏi về việc ăn uống của anh, còn Đại Boss thì chủ yếu thông báo cho cô việc anh đi bàn thảo hợp đồng với khách hàng và đáp chuyến bay cùng ngày với cô.

"Bạn đi máy bay ? Không phải trước kia đều đi xe lửa sao ?" Song Nghi ngồi lên giường Sam Sam, nhìn cô thu dọn hành lý.

Sam Sam cũng không nói gì, lấy di động ra, cho Song Nghi xem tin nhắn mà cô nhận được. Song Nghi nhìn nhìn, "Đây là thông tin vé máy bay của bạn mà, đưa mình làm gì ?"

"Không phải mình đặt vé. ... Hôm kia anh ta nhắn cho mình như thế + . +"

"Thật là độc tài, kiểm soát chặt ghê nha." Song Nghi phụng phịu. Sam Sam không dám nói thêm gì nữa, cô quyết định không cho Song Nghi coi tin nhắn sau của người nào đó cường chế cô xuống máy bay không được đi đâu, phải chờ chuyến bay của anh đáp xuống.

Song Nghi háo sắc nói : "Sam Sam, bạn có tính toán gì không ?"

"Ách, thì trước tiên trả lại tiền vé chứ sao." Sam Sam thành thật nói ra suy nghĩ của mình.

Song Nghi la lên : "Trả tiền gì chứ ! Không được trả"

"Nhưng mình không thể lấy tiền của người khác được" Sam Sam kiên trì nói.

"Nhưng bạn không biết như vậy là rất sòng phẳng sao ? Bạn nghĩ nhà Đại Boss chẳng lẽ thiếu mấy tờ tiền lẻ này àh ? Dùng cách khác mà trả tiền đi."

"Cách gì chứ ?" Sam Sam há hốc mồm, nghe Song Nghi nói vậy, cô thầm nghĩ nếu cô cầm tiền trả lại Đại Boss thì chỉ bị Đại Boss cười cho.

"Qua năm mới không phải là lễ tình nhân sao? Thay gì lấy tiền trả lại, hay là bạn mua quà cho anh ta đi!" Song Nghi rít gào, cô là chuyên gia đọc tiểu thuyết tình yêu, nhưng sao lại có người bạn chả biết gì về tình yêu cả.

Song Nghi cứ mãi thúc giục, 2 người ăn mặc chỉnh tề cùng nhau đi đến trung tâm mua sắm.

Đi trên đường, Sam Sam luôn miệng hỏi phải mua cái gì, Song Nghi mặc cho Sam Sam suy nghĩ. Khi đến trung tâm mua sắm, Sam Sam nắm chặt tay Song Nghi, nghiêm túc nói: "Song Nghi, mình nghĩ rồi, chúng ta không thể mua quà trị giá 2000 tệ được, bạn nghĩ thử xem, mình nợ anh ta 2000, tính thêm quà cho ngày tình nhân nữa, thôi thì mua cái nào trị giá 2500 đi...."

Song Nghi liếc mắt nhìn Sam Sam, sau đó liền mở miệng kết thúc cuộc nói chuyện này: "Tiết Sam Sam, im miệng!"

Hai người đi dạo trong trung tâm, phát hiện thì ra mua quà cho đàn ông không dễ tí nào, nhất là cho đại gia Phong Đăng.

"Hay là chúng ta mua bút máy đi?" Sam Sam đề nghị.

"Bạn đừng cố tỏ si vậy chứ !"

"Hay là dây nịt ?"

"Cũng không được, rất dâm dăng."

"Sao lại dâm dăng ?"

"Người ta nói đàn ông mà mua quần áo cho phụ nữ ý là muốn coi đồ họ, bạn mà mua dây nịt cho Đại Boss thì ý là....", Song Nghi cười hắc hắc, "mình từng đọc cuốn truyện nói nhân vật nữ chính bất hạnh tặng dây nịt cho nhân vật nam chính, anh ta liền lấy có đó mà ở chương 1 ăn luôn."

"......Song Nghi, bạn đang sáng tác tiểu thuyết tình dục à ?"

Hai người ở trung tâm đi dạo suốt 2 tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng chọn được quà. Món quà này được hai người tỉ mỉ chọn lựa, trị giá 2580 tệ.

Hôm nay Sam Sam đáp máy bay trở lại thành phố S, máy bay đáp xuống vào khoảng 3h chiều, mà chuyến bay của Đại Boss 1 tiếng sau mới đáp xuống, cho nên Sam Sam xuống máy bay liền kéo hành lý đến sảnh sân bay, ngồi ở quán cafe 2 tầng chờ anh.

Đây là Đại Boss ra lệnh cô ở chỗ này chờ anh.

Gọi đồ uống, Sam Sam tìm chỗ ngồi thuận tiện thấy được lối ra của hành khách, sau đó cô gọi về nhà báo bình an. Sam Sam giương mắt nhìn về phía lối ra vào. Nhìn vài lần thì cô bắt đầu nhàm chán, nhấp vào ngụm nước rồi lấy quà đã mua cho Đại Boss ra xem.

Đây là 1 đôi cúc tay áo màu bạch kim, khảm một bảo thạch đen, trên mặt chạm rồng hoa văn tinh tế, trông rất tinh xảo.

Sam Sam cầm đôi cúc tay áo trong tay, vừa suy nghĩ không biết làm sao tặng Đại Boss ?

Phải chờ đến 14/2 hay là lát nữa tặng luôn ?

Đại Boss sẽ có phản ứng thế nào ?

Ngồi dựa vào bàn, vừa ngắm cúc tay áo vừa suy nghĩ mông lung, Sam Sam cảm thấy mệt mỏi rồi. Cô nắm chặt cúc tay áo, quyết định nhắm mắt nghỉ ngơi 1 lát.

Không biết qua bao lâu, nghe thấy phía đối diện có tiếng đồ sứ va chạm rất nhỏ, Sam Sam mở mắt tỉnh dậy, vừa ngẩng đầu lên, đập vào mắt là áo sơ mi phẳng phiu màu đen. Cô bật dậy, hai mắt tròn tròng thấy khuôn mặt anh tuấn của Đại Boss.

Anh một tay bưng chén trà uống, một bên xem tạp chí.

"Tỉnh rồi à?"

"......"

Sam Sam hoàn toàn tỉnh, cô nhìn anh đầy vẻ ngạc nhiên, "Anh xuống máy bay khi nào vậy?"

"Nửa giờ trước."

Àch, Sam Sam ngược ngược nói : "Sao anh không gọi điện thoại cho tôi?"

"Tôi nghĩ ra khỏi sân bay thì sẽ có người nghênh đón."

"....." Sam Sam xấu hổ, "Tôi, tôi chỉ ngủ quên thôi."

"Ngủ ngon lắm à?" Phong Đăng không chút để ý hỏi.

".....Ngon = ="

"Đi thôi, xe sắp đến rồi." Phong Đăng buông chén trà, cầm túi và hành lý của Sam Sam.

"A, đợi chút." Sam Sam dừng lại, sốt ruột tìm tới tìm lui dưới đất, cô vừa nãy khi đứng lên phát hiện đôi cúc tay áo chỉ còn lại 1 cái.

Phong Đăng nhìn cô tìm lung tung rồi mới vươn tay, "Tìm cái này sao?"

"....." Sam Sam nhìn cúc tay áo trong tay Phong Đăng, "Cái đó..... làm sao có thể....."

"Tôi nhặt được ở dưới chân em. Còn một cái đâu?"

Sam sam 囧 囧 đem cúc tay áo còn lại đang nắm trong tay đưa cho anh. Ai nha, vốn tính tìm dịp nào đưa cho anh, tự nhiên lại bị phát hiện = =

"Cái này hình như cho tôi thì phải."

".....Phải, là cho anh."

"Quà?"

"...Đúng vậy t__t"

Phong Đăng không nói thêm gì, cất bước ra khỏi quán cafe. Sam Sam yên lặng đi theo anh, vào trong thang máy, Phong Đăng bỗng nhiên nói : "Sao em lại tặng quà cho tôi?"

"Àch, vì sắp đến lễ....."

"Lễ tình nhân?" Phong đăng cười cười, "Nhà chúng tôi có truyền thống không theo lễ tiết phương Tây."

A ? Sam Sam ngạc nhiên.

"Ba mẹ tôi lúc còn trẻ rất thích những ngày lễ thế này, nhưng ông nội thì lại cực kỳ ghét ngày lễ Phương Tây, không chỉ một lần là ba mẹ tôi về chuyện này. Cho nên vào những dịp lễ tình nhân, ba mẹ thường giả bộ nói dẫn tôi và Phong Nguyệt đi chơi, nhưng thật ra sau đó đem chúng tôi đưa cho bảo mẫu giữ, 2 người họ lên lút đi chơi."

Sam Sam biết ba mẹ anh đã qua đời trong 1 tai nạn xe, tuy rằng lúc anh nói đến họ, anh không có biểu hiện gì cả, nhưng trong lòng cô biết rất rõ anh rất nhớ họ. Sam Sam bỗng nhiên muốn nắm tay anh, nhưng lại ngược ngược. Nhưng cuối cùng cũng chạm vào ngón tay anh, nhưng tay cô mới vừa chạm vào thì đã bị anh nắm chặt.

Tuy rằng họ đã từng thân thiết hơn so với bây giờ, nhưng nắm tay trước bàn dân thiên hạ như vậy vẫn làm Sam Sam cực kỳ khấn trương, lòng tràn đầy lo sợ, đành phải lãnh sang chuyện khác: "Chúng ta thì sao? Hay là lễ tình nhân này, chúng ta lên lút đi chơi đi!"

Phong Đăng quay đầu nhìn cô, nắm chặt bàn tay nhỏ bé như đang muốn chạy trốn của cô, môi dưới cong lên.

"Được."

***** Chính thức thay đổi xưng hô há há há há..... anh anh em em... em em anh anh....

Có lẽ do bàn tay anh rất ấm áp, có lẽ do anh nắm tay cô làm lòng cô rối loạn, Sam Sam đến bãi đỗ xe thấy lái xe mới sức tỉnh, hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

"Tôi nhà anh ở trong thành phố, em tắm rửa thay đồ, rồi chúng ta ra ngoài ăn cơm."

Tắm rửa thay đồ gì chứ.... Sam Sam có chút không được tự nhiên nói: "..... À, đúng rồi, chúng ta đi đến cửa hàng điện thoại đi, em muốn mua điện thoại."

“Được.” Phong Đăng cầm tay cô và nhẹ nhàng hôn lên môi cô, “Em thực phiền toái!”

Đến giờ cơm chiều, Sam Sam cảm thấy hơi tay anh vẫn còn lưu lại trên tay mình. Cô ngẩng đầu, lên nhìn người đàn ông đang ăn cơm ở đối diện. Về đến nhà thì anh thay quần áo, cài đôi cúc tay áo mà cô tặng anh. Cô vốn cảm thấy đôi cúc tay áo này rất tinh xảo nhưng khi anh cài vào thì về tinh xảo chẳng còn thấy đâu nữa, thay vào đó là 1 đôi cúc tay áo rất đỗi bình thường.

“Nhìn cái gì? Luyến tiếc đã tặng anh sao?”

“Không có.”

Sam Sam vội thu hồi ánh mắt, ngượng ngùng cúi đầu ăn. Sau đó cô bỗng nhiên ý thức được, 2 người đã chân chính ở cùng nhau sau lần đầu tiên tỏ tình.

Vô luận thế nào thì đây cũng được xem như buổi hẹn hò hoàn hảo đầu tiên.

Nhưng mà, còn bạn học của Tiết Sam Sam. = = cơm nước xong, Phong Đăng đưa cô đến nhà bạn học. Phong Đăng dừng xe, nói: “Ngày mai buổi sáng anh đến đón em.”

Sam Sam khoát tay, “Không cần, gần đây có xe điện ngầm, đi lại rất tiện. Từ nhà anh đến đây rất xa, rồi còn kẹt xe nữa.”

Nhà của Phong Đăng ở gần công ty, lại chạy qua đây đón cô thì quá bất tiện.

Phong Đăng gật gật đầu, không miễn cưỡng cô, “Vây mai trưa nhớ lên lầu ăn cơm.”

“Không được.” Sam Sam thốt ra.

“Vì sao?” Luân phiên bị cự tuyệt, giọng nói Phong Đăng có vẻ tức giận.

“Trước kia chúng ta ăn cơm khi chưa có quan hệ gì hết, nhưng hiện tại, chúng ta đang yêu nhau, vậy nên. anh phải làm gương tốt chứ !!!!!”

Phong Đăng nhú mày, “Cái gì làm gương tốt? Em nói rõ xem.”

“Ách, anh không biết sao?” Sam Sam giật mình nhìn anh, “Công ty chúng ta không cho phép nhân viên yêu đương trong công ty.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Ads Tiết tiểu thư vẫn không lên ăn cơm, tâm tình Phong tổng không được tốt lắm, chẳng lẽ mới có một kì nghỉ đông mà hai người họ chia tay rồi?

Nhưng nếu đúng vậy thì cũng không giống như phong cách hàng ngày của Phong Tổng.

Thứ hai đầu tuần tuần là ngày họp ban giám đốc, trợ lý Phuong duy trì hình tượng của một trợ lý tinh anh ngồi nghe các cổ đông hết nói hươu nói vượn đến cần nhẩn, nhưng tâm trí đã bay đi xa cả vạn dặm rồi... Quả nhiên, hội nghị kết thúc, Phong Đăng gọi trợ lý Phuong vào phòng. Ngồi sau chiếc bàn màu đen, Phong Đăng trầm ngâm 1 lúc, hỏi: “Công ty chúng ta không chép nhân viên yêu đương?”

Trợ lý Phuong bình tĩnh trả lời: “Hình như là vậy.”

“Vì sao tôi không hề biết cái quy định này?”

“Chỉ là tin đồn thôi.” Trợ lý Phuong hiểu mình nên làm gì, anh nói: “Tôi sẽ làm sáng tỏ chuyện này”

"Không cần." Gõ gõ mặt bàn, Phong Đăng mặt không chút thay đổi nói: "Tập trung vào lợi ích của công ty."

.....Kỳ thật Phong Tổng vì quy định này nên không thể cùng Tiết tiểu thư công khai yêu nhau trong công ty, vì vậy anh ta cũng chẳng muốn ai trong công ty "thuận buồm xuôi gió" cả. Trợ lý Phuong vẫn điềm tĩnh trả lời: "Được."

Đồng chí Tiết Sam Sam không ngờ rằng chỉ vì 1 câu nói của mình mà lại hại cả công ty không được công khai yêu đương, phải lén lút vụng trộm. Buổi tối lúc ăn cơm, Sam Sam không hề biết "chuyện nhỏ" mà cô đã gây ra ở công ty, nên vẫn ung dung kể cho Phong Đăng nghe chuyện phiền não của cô: "Em phải tìm phòng gấp, nếu không lúc bạn trai của bạn em về, thì không biết chỗ đâu mà ở."

Phong Đăng đang ăn thì đột nhiên dừng lại, "Bạn trai của bạn em?"

"Đúng vậy. Bạn em và bạn trai quen nhau được 3 năm rồi, hiện giờ anh ta đang đi thực tập nên em mới có thể ở nhờ."

Phong Đăng nghiêm mặt, "Tiết Sam Sam, hình như trước giờ em chưa từng nói với anh rằng bạn em sống cùng bạn trai?"

Sam Sam ngẩn ngơ. "Chưa nói sao? Nhưng cũng có gì đặc biệt đâu, anh ta hiện giờ cũng đâu có ở thành phố S."

"Tốt lắm. Tiết Sam Sam, anh muốn hỏi em cái này. Em nghĩ anh sẽ để em ngủ trên giường của đàn ông khác à?"

Tiết Sam Sam há hốc mồm. ... Gì gì chứ?... ngủ trên giường của đàn ông khác!

Đại Boss suy nghĩ gì vậy chứ!!!!

Sam Sam giải thích: "...Ồ cùng bạn học em có sao đâu, hơn nữa bạn trai của bạn ấy không có ở đây."

Phong Đăng chẳng thỏa hiệp với cô, anh nói ra quyết định của mình: "Em trong khoảng thời gian này ở lại nhà anh, đến khi kiếm được phòng thì mới được phép dọn đi."

Tiết Sam Sam theo bản năng phản đối: "Không được, em làm sao mà ở nhà anh được..."

Nói xong cô phát hiện vẻ mặt Đại Boss trở nên hung tợn, cô nuốt nước miếng lựa lời thương lượng với anh: "Vây, vậy em ở nhà bạn nhưng dùng giường của mình, chăn của mình ="

Về mặt Phong Đăng càng thêm thâm sâu khó lường, Sam Sam tiếp tục thương lượng: "... vậy em sẽ ngủ ở sofa?"

....."Nằm ngủ dưới đất?"

Phong Đăng cầm chén cơm lên ăn, không nhanh cũng không chậm, rồi bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Sam Sam, bạn em và bạn trai muốn kết hôn sao?"

"Không có."

"Bọn họ cứ như vậy mà sống chung với nhau?"

Phong Đăng nheo nheo mi mắt, trong giọng nói cô ý ra về điều đó không hợp tình hợp lý. Quả nhiên Sam Sam liền vì bạn học mà giải thích: "Không có gì đâu, bạn học em rất tốt, hơn nữa sống chung với bạn trai là chuyện bình thường, hiện tại có rất nhiều cặp nam nữ cũng sống chung với nhau vậy."

Phong Đăng gật gật đầu, "Thật vậy sao? Vậy thì trước khi tìm được nhà thì em sẽ ở nhà của bạn trai."

Sam Sam ngu ngốc, giờ mới biết mình bị lừa, mặt mày chùng ụ. ... Đại Boss, anh một ngày không chọc phá em thì không sống được sao! A a a a

"Là em sai, em cam đoan trong vòng 3 ngày sẽ tìm được phòng, không cần rắc rối như vậy." Sam Sam vỗ tay, ánh mắt cầu xin nhìn anh.

"Một ngày." Phong Đăng nghiêm mặt, "Ngày mai em mà không tìm thấy thì phải dọn qua đây."

Sam Sam vội vàng gật đầu, "Vây ngày mai!"

Ngày mai sẽ là một ngày dài đây. ... Sam Sam lau lau cái trán, phải dưỡng sức phải dưỡng sức T_____T

Cơm nước xong, Phong Đăng theo thường lệ chở cô về nhà bạn học, Sam Sam sợ anh sẽ đổi ý, nói tạm biệt xong liền chạy vọt lên lầu. Phong Đăng ngồi bên trong xe, nhìn bóng dáng cô lên lầu, anh lấy di động ra, gọi cho cố vấn quản lý tài sản của mình.

Sam Sam cảm thấy thực kì lạ.

Cô mới đăng ký tìm phòng với người môi giới kia, vậy mà mới đi có vài trăm mét thì liền nhận được điện thoại của chủ thuê nhà?

"Xin hỏi có phải là Tiết tiểu thư không?"

"Vâng, anh là...?"

"À à, xin chào Tiết tiểu thư, tôi họ Trương, cô cứ gọi tôi Tiểu Trương là được, cô muốn thuê phòng phải không? Tôi vừa vận có 1 căn phòng muốn cho thuê, phù hợp với yêu cầu của cô."

"Ách, làm sao anh biết số tôi mà gọi?"

"Tôi thấy trên mạng."

"Nhưng tôi không đăng tin thuê phòng trên mạng!"

“Có có.” Im lặng một lát, đôi phương khẩn trương nói.

“.....” Phải không? Sam Sam cũng chẳng biết có thật hay giả, chẳng lẽ người môi giới đó nhanh như vậy đã đem thông tin của cô đăng lên mạng?

“Nhưng mấy cái này không phải môi giới liên hệ sao?

“Ồ... Ha ha ha, kì thật lúc này tôi ở công ty địa ốc nhìn lên số điện thoại của cô.” Đầu dây bên kia không muốn dây dưa vấn đề này nữa nên liền lảng sang chuyện khác: “Khi nào cô rảnh tới xem phòng của tôi?”

Sam Sam do dự nói: “Hiện giờ tôi đang rảnh.” Vì cô chỉ có 1 ngày để tìm phòng thôi.

“Thật tốt quá, tôi cũng đang rảnh, tôi sẽ lái xe đến đón cô xem phòng nhé.”

..... Chắc là kẻ lừa đảo rồi ! Sam Sam không nói thêm gì nữa, quyết đoán ngắt điện thoại.

Một lúc sau, cô nhận được điện thoại của Phong Đăng hỏi chuyện tìm phòng. Sam Sam liền đem chuyện lúc này nói cho anh nghe, “Anh ta có phải là kẻ lừa đảo không?”

“Không phải,” Phong Đăng vừa coi văn kiện vừa nói, “VẬY ĐI, em đưa anh số điện thoại của người đó, hoặc anh cho tài xế đến đón em?”

“Được rồi, em đưa anh số điện thoại người đó, không cần phiền Tiểu Trương đâu, em chỉ nhất thời lo sợ thôi, có gì em sẽ gọi anh ngay. Đợt chút, em nhắn cho anh số người kia đã.”

Sau một lát, Phong Đăng nhận được tin nhắn của Sam Sam, bên trong tin nhắn là dãy số điện thoại rất quen thuộc, anh không khỏi lắc đầu cảm thấy buồn cười. Xem ra dù là nhà cổ vấn quản lý tài sản chuyên nghiệp cũng chưa chắc sẽ là môi giới bất động sản xuất sắc.

Cảnh cáo Trương tiên sinh một phen xong, Sam Sam mới yên tâm mà xem phòng. Căn phòng mà cô xem rất tốt, khoảng 30 mét vuông, có luôn cả bàn ăn và ban công, bày trí tao nhã, nhìn mà phát mê, hơn nữa lại rất gần công ty, Sam Sam cực kì vừa lòng.

“Phòng này thuê bao nhiêu 1 tháng?”

Chủ nhà tự xưng là Tiểu Trương suy nghĩ hồi lâu: “Bốn ngàn... ờ không, hai ngàn rưỡi !”

Giá này thực sự rất thấp, vì thế sự nghi ngờ anh là kẻ lừa đảo lại càng tăng thêm, chắc anh ta muốn lừa tiền cô đây này.... “Tôi có thể xem giấy tờ nhà chứ?”

Tiểu Trương khó xử, “Kỳ thật phòng này không phải của tôi, là của người bạn đang sống ở nước ngoài, phòng này chưa từng cho thuê bao giờ, nhưng hôm qua bạn tôi gọi điện thoại nhờ nên tôi mới kiếm người đến thuê, tôi không có giấy tờ nhà này, nếu cô không tin thì.....”

Tiểu Trương vẻ mặt bí tráng, “Như vậy đi, cô thử ở trước đi, nếu thấy được thì trả tiền thuê.”

Sam sam tròn mắt há hốc mồm.

Cuối cùng cô cũng ký hợp đồng thuê nhà, đưa trước 2 tháng tiền nhà. Chờ cho chủ thuê nhà đi rồi, Sam Sam đi qua đi lại trong phòng, càng xem càng hài lòng, lấy di động gọi cho Phong Đăng.

“Phong Đăng, Phong Đăng, em vừa mới ký hợp đồng thuê nhà nè, nhà đầy đủ tiện nghi nhưng giá thuê lại không mắc, ở gần công ty, anh tan ca thì tới giúp em chuyển nhà đi. !”

Dám sai anh chuyển nhà dùm cô, Phong Đăng ngắt điện thoại, sắc mặt hơi tối sầm. Nửa giờ sau, Phong Đăng kêu Linda vào phòng, đưa văn kiện vừa coi xong cho cô, hỏi: “Hôm nay còn chuyện gì nữa không?”

Linda lật xem nhậ ký và trình bày: “Đã không còn việc gì nữa.”

Phong Đăng vuốt cằm, tắt máy vì tính đứng dậy.

Linda ôm văn kiện hỏi anh: “Phong Tổng, hôm nay anh tan ca sớm à?”

“Ừh, chuyển nhà.”

Linda đi theo anh ra khỏi phòng, trong lòng có chút nghi ngờ, cô chưa từng nghe Phong Tổng nói muốn chuyển nhà, chẳng lẽ anh chuyển đến biệt thự cao cấp hơn? Nếu không sao mặt anh lại rạng rỡ như thế !

Chương 30

Ads Đồ đạc của Sam Sam cũng không nhiều lắm, hơn nữa năm ngoái cô cũng từng thu dọn qua 1 lần, cho nên lần dọn nhà này rất nhẹ nhàng. Căn phòng này còn rất mới, chẳng cần sơn sửa gì nhiều, dọn qua là có thể ở ngay.

Nhìn căn phòng sáng sủa, sạch sẽ, Sam Sam ngồi ở sofa cảm thấy rất hài lòng: “Có thể tìm được căn phòng như thế này thật không dễ nha.”

Phong Đằng cũng tỏ vẻ đồng ý, với danh nghĩa của anh mà tìm được 1 căn phòng nhỏ như thế này đúng thật không dễ gì ! Ngồi xuống cạnh cô, Phong Đằng nhắc nhở: “Có rảnh thì mời bạn học em dùng com.”

“Sao?”

“Em ở nhà người ta lâu vậy, anh muốn cảm ơn cô ấy.”

Vì sao anh là người cảm ơn chứ.... Sam Sam trong lòng nhộn nhạo một chút: “Em mời com cô ấy được rồi.”

“Trà tiền nhà xong em còn tiền sao?”

..... Ừ ha t_____t

“Vậy anh mời đi... Àh, đúng rồi, em chưa ăn com tối... anh tiện thể mời em ăn luôn đi :D”

Buổi tối, sau khi tiễn Đại Boss về, Sam Sam nằm trên giường gọi điện thoại cho Đại Hoa. Bạn học của Sam Sam tính vốn thích ăn uống, nghe Sam Sam mời com liền mừng rỡ.

“Được được.... vậy ngày một đi, Đại Tào nhà mình cũng đã về rồi, mọi người cùng nhau ăn, mà sao tự nhiên lại muốn mời mình dùng com vậy, bạn phát tài hả?”

“Ở nhà bạn lâu như vậy nên mình muốn mời bạn dùng com.”

“Ai nha, đều là bạn bè cả, cần gì phải khách sáo thế!”

“Ách, nhưng bạn trai mình nói....” Sam Sam không quen ở trước mặt người khác gọi Phong Đằng là bạn trai, dù giờ cô đang ở nhà mình gọi điện thoại, cũng chẳng có ai khác ngoài cô cả, nhưng không khỏi ôm gối ngượng ngập.

“Bạn trai bạn cũng đến hả?!” Tuy rằng chưa gặp Phong Đằng bao giờ, nhưng Sam Sam ở nhà cô lâu vậy, đương nhiên cũng đoán được cô ấy có bạn trai. Đại Hoa lập tức phản khởi nói, “Thật tốt quá, mình chưa gặp anh ta bao giờ, đừng nói cảm ơn khách sáo thế, lần này 2 người mời mình ăn, lần sau mình sẽ mời lại!”

“Được.” Sam Sam lên tiếng, “Vậy bạn muốn ăn gì?”

“Àh àh, để mình suy nghĩ, ăn cái gì ngon ngon đi, ví dụ như vi cá, tổ yến, thần mã tượng bạt trai ngọc (cái này mình bó tay L mình nghĩ là cá tai tượng ấy)....” Đại Hoa cứ hể nhắc đến ăn uống, miệng lưỡi liền thoắt.

“... Bạn đợi chút, để mình lấy giấy viết.”

“Ghi gì chứ? Mình nói giỡn thôi, tìm chỗ nào ăn ngon ngon là được rồi, chủ yếu là gặp bạn trai bạn thôi... Ừa, đâu rồi?”

Sam Sam đã xuống giường đi kiếm giấy viết, căn bản không nghe được Đại Hoa nói gì... Vì thế 3 ngày sau, Đại Hoa nhìn thấy 1 bàn mỹ thực, cô hoàn toàn chết lặng, không nói năng gì được. Sam Sam cầm tờ giấy nhỏ đối chiếu lại từng món, Phong Đằng thấy cô cầm tờ giấy trong tay, nheo nheo mắt.

“Em sao cả tượng bạt trai ngọc cũng ghi sai?”

Cái này không phải ghép vần sao? Sam Sam cảm thấy thực vô tội, “Em không biết 3 chữ đó viết sao cả... Nhưng Đại Hoa nói em nhớ kỹ lắm.”

"Mai một đừng nói em là nhân viên của anh."

"A, thì em sẽ nói là bạn gái... (chị này ngốc thật ! đang chê chị, mà chị cứ tưởng... =]]) Đây, Đại Hoa, ăn cái này đi, ngon lắm."

Nghe có người kêu mình, ánh mắt Đại Hoa đang nhìn mấy món ăn chuyển qua ánh sáng chói chang trên người đàn ông ngồi đối diện... Sau đó cô kiểm có kéo Sam Sam vào toilet.

"Đó là bạn trai bạn ?"

"Đúng vậy."

"Ông chủ của bạn ?"

"..... Phải."

Đại Hoa nhớ lại lúc đến công ty Sam Sam chơi, nhưng mà... Khóe miệng cô run rẩy, "Thành thật khai báo, bạn đang tham gia tổ chức tà giáo gì phải không?"

"Hả ?"

"Nếu không bạn vào tộc người Miêu rồi phải không ?"

"....."

Đại Hoa mới vừa đi ra khỏi toilet thì lại chạy vào nữa, "Chuyện mình nói sẽ mời bạn ăn cơm, bạn có nói với bạn trai không ?"

"Mình không có nói."

"Thế thì mình yên tâm." Đại Hoa thở phào nhẹ nhõm, ôm hai vai Sam Sam, hai mắt chăm chú nhìn cô : "Bạn quên chuyện đó đi nha ! Mình còn muốn đề dành tiền đám cưới nữa !"

☹ ☹ Hai người trở lại chỗ ngồi, Sam Sam kinh ngạc thấy Đại Boss đang cầm muỗng múc canh vô chén cô... Lấy ra rau thơm ?! Anh vừa nói chuyện với bạn trai Đại Hoa về thị trường kinh tế vừa tao nhã gấp rau thơm từ chén anh của cô ra, hành động rất tự nhiên, giống như đã làm trăm ngàn lần rồi... Đại Hoa kì lạ hỏi : "Rau thơm không ngon hả ?"

Phong Đằng cười, đem chén canh đã bỏ ra hết rau thơm đưa lại cho Sam Sam, nói : "Cô ấy không ăn."

Hả ? Anh đóng kịch giỏi ghê ! Rõ ràng bình thường đều là cô gấp ra cho anh mà!!!! Hơn nữa cô khi nào nói là không ăn rau thơm, người không ăn là anh mới đúng !

"Nhìn bạn thể mà kén ăn ghê đó !"

Nhìn ánh mắt chăm chọc của Đại Hoa, Sam Sam không khỏi ngượng ngùng... Nhưng mà ăn xong sẽ có tráng miệng, ánh mắt Sam Sam lóe sáng, lòng cảm thấy phấn khích, đem chén canh 1 hơi uống hết.

Buổi sáng hôm sau khi đi làm, Sam Sam ôm bụng quặn đau lần thứ 2 vô toilet. Lao công đang dọn dẹp toilet, Sam Sam ôm bụng chạy vội xuống dưới lầu.

Vào đến toilet, Sam Sam cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cảm giác này cũng không giống như tiêu chảy, chắc là do ngày hôm qua ăn quá nhiều... Đang suy nghĩ, ngoài cửa có tiếng giày cao gót vọng vào, 2 nữ nhân viên trò chuyện về đồ trang điểm.

"Bạn gần đây đang dùng phấn Chanel à ?"

"Chỉ dùng đại thôi à. À, XX mới ra sản phẩm mới đó."

Sam Sam trong bụng quặn đau, chợt nghe họ nói chuyện phiếm, cô gần đây cũng hứng thú với đồ trang điểm, chỉ tại không có tiền thôi. Đang muốn nghe ngóng để lấy kinh nghiệm, họ lại chuyển đề tài khác.

"Này, cái người kia chia tay với lâu 22 rồi hả?"

"Nghe nói dạo gần đây cô ta cũng chưa lên đó ăn cơm nữa." Cô gái mở hộp phấn, "Hơn nữa cũng không thể nói là chia tay, Phong Tổng có gì với cô ta đâu mà bắt đầu với chửi kết thúc."

"Cũng đúng, vẫn là nên biết người biết mình, đừng nên đeo bông mà treo cao."

"Đúng vậy, cô ta giờ chắc cũng chịu không ít khổ sở, mọi người trong công ty đều thấy cô ta muốn lấy lòng Phong Tổng mà, bữa tiệc năm ngoái, tưởng chừng người thắng là Chu Hiếu Vi, rốt cuộc lại chẳng được gì."

"Nếu là mình mình không còn mặt mũi nào ở công ty, từ chức luôn cho rồi."

Hơn mười phút sau, Sam Sam đi ra khỏi toilet, lên lầu, về đến bàn làm việc của mình, cô nhất thời không có tâm trí làm việc.

2 nữ đồng nghiệp tuy chưa nói gì quá đáng, bất kì người nào thấy cô đi cùng Đại Boss thì nếu sẽ nghĩ như vậy. Song Nghi tuy cũng cổ vũ và ủng hộ cô, nhưng đôi khi cô lại thấy lo lắng.

Không biết Đại Hoa nghĩ thế nào về cô và Phong Đăng? Bỗng nhiên Sam Sam vội vàng muốn biết cái nhìn của người khác, chắc sẽ cảm thấy họ xứng đôi và sẽ chúc phúc cô? Nhớ tới Đại Hoa hình như có làm 1 trang web để liên lạc với bạn ở đại học, Sam Sam kiểm chế không được vào web đó coi.

Vào được web, Đại Hoa quả nhiên đem chuyện hôm qua ra tám.

Đại Hoa: Hôm qua mình được ăn 1 bàn tiệc toàn món ăn ngon, siêu cấp đắt tiền, giống như nằm mơ vậy đó ! Mình ăn hết sạch sành sanh! Hắc hắc, nói cho mọi người biết, bạn trai của bạn học chúng ta siêu cấp giàu có, tuổi trẻ tài cao, còn có xe xịn nữa ! Đẹp trai lắm lắm luôn !

Phía dưới đã có vài người trả lời.

Cửu Thuộc: Ước gì mình được ăn 1 bàn tiệc như vậy !

Đại Hoa: Nhưng mà đối phương thực ra chỉ quá mạnh, cảm giác orz, sợ bạn học chúng ta mất mặt.

(Orz – các bạn có thấy giống hình gì không? Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất (chữ O là đầu người).

Trong tay ảnh ngược: Nhưng mà bạn học đó là ai chứ?

Tiểu Thôi: Ở cùng một thành phố với cậu, chính là thành phố S, có thể câu được đại gia, khẳng định thuộc hàng mỹ nữ, mọi người mọi người phong mình làm "trình thám Kha Nam" đi

Đại hoa: Đừng đoán bừa, giỏi thì nói là ai đi.

Tiểu Thôi: Đừng thừa nước đục mà thả câu, nói mau là ai.

Đại Hoa: Đó là chuyện riêng tư, không thể nói không thể nói, đến lúc kết hôn thì các bạn sẽ biết.

Sam Sam yên lặng tắt trang web.

Cô biết Đại Hoa “câu được đại gia” cũng không có ý gì xấu, cách nói này hiện nay thường xuyên dùng để trêu chọc hay nói giỡn, hơn nữa cô ấy cũng thật cẩn thận không nói ra là ai, nhưng ba chữ vô tình vẫn làm cho Sam Sam rầu rĩ không nói nên lời.

“Sam Sam, sao về mặt bạn hoảng hốt vậy? Chuyện về xe lửa bạn đừng suy nghĩ nhiều, mình quên rồi.” A Giai cảm ly trên tay, đi đến bên cô, hoài nghi nói: “Chẳng lẽ bạn và Phong Tổng xảy ra vấn đề gì hả? Nói mình nghe đi, mình tìm cách cho.”

“Mình với Đại Boss chẳng có yêu nhau gì hết.” Bị nói “câu được đại gia” khiến cô có chút mất cảm, Sam Sam phản xạ có điều kiện thốt ra.

Phía sau cách đó không xa, người đàn ông cao lớn mặc áo vest đang đi đột nhiên dừng lại, đám người phía sau cũng dừng lại. Anh dừng lại một lúc rồi rất nhanh đi tiếp, sắc mặt không thay đổi, nhân viên của phòng tài vụ liếc nhìn phía Sam Sam, sau đó vội vàng đuổi theo.

A Giai vốn đang cầm ly nước nhân nhả uống trà, ánh mắt đột nhiên lo sợ “Trời ạ” một tiếng, chạy nhanh về bàn làm việc của mình.

Sam Sam bị cô làm hết hồn, liếc mắt về phía mà A Giai vừa nhìn thấy, liền thấy thân ảnh cao lớn rất anh tuấn của Phong Đăng.

Trong lòng cô cũng “lộp bộp” một tiếng, phát hoảng đứng lên.

Anh ấy sao lại đến phòng tài vụ?

A Giai nhỏ giọng hỏi đồng nghiệp: “Phong Tổng xuống đây khi nào vậy, sao lại đến văn phòng chúng ta?”

Đồng nghiệp ngồi bên cạnh nói: “Đến đây 10 phút rồi, bạn không biết sao?”

“Mình đi pha trà mà”, cô quay đầu hỏi Sam Sam: “Bạn cũng không biết hả?”

Cô vừa mới đi toilet mà... Sam Sam nhìn thân ảnh thon dong anh tuấn, trong lòng bất an đứng lên, anh ấy có nghe được lời cô vừa nói không?

Buổi tối cùng ăn cơm, Phong Đăng tuy rằng có nói chuyện với cô, nhưng về mặt vẫn lạnh như băng, Sam Sam không ăn nữa, có tật giật mình đứng lên.

"Tuần sau anh đi Mỹ, khoảng 1 tuần. "

"A."

"Em có thể cùng đi với anh."

"Đi nước ngoài ? Nhưng em không có hộ chiếu."

Về mặt Phong Đăng vẫn lạnh tanh như trước : "Quên đi."

Ăn xong anh đưa cô về nhà, lúc lên lầu, Phong Đăng đột nhiên kêu cô : "Tiết Sam Sam."

"Sao ?"

Sam Sam quay đầu, thấy Phong Đăng chăm chú nhìn cô khoảng vài giây, sau đó nói : "Em lên lầu đi."

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ads Chóp mắt Phong Đăng đi nước ngoài được 2 ngày rồi, 1 cú điện thoại cũng không gọi về, Sam Sam cảm thấy rất khó chịu. Cuối tuần buổi tối, Sam Sam nằm trên giường, tròn tròn 2 mắt nhìn trần nhà, không tài nào chợp mắt được.... Chẳng lẽ hôm đó anh đã nghe hết ? Nhưng nếu đúng như vậy, thì Đại Boss không dễ gì tha cho cô cả, bình thường dù chẳng có việc gì thì cũng kiếm chuyện chọc phá cô.

Hay là anh bận quá ? Bên Mỹ không biết giờ này là mấy giờ, có nên gọi điện thoại qua đó không ?

Sam Sam ngồi tính toán giờ giấc, bỗng nhiên đi động vang lên.

Nghĩ rằng Đại Boss gọi, Sam Sam chưa mang dép đã chạy ngay đến bên điện thoại, đập vào mắt là dây số lạ hoắc. Sam Sam có chút mất mát, bấm nút trả lời, bên kia điện thoại truyền đến là giọng nói hưng phấn của mẹ Tiết : "Sam Sam, chúng ta đang ở nhà ga thành phố S nè !"

Tiết gia lần này tập thể đến bất ngờ, có tất cả 5 người, ba mẹ Sam Sam, ba mẹ Liễu Liễu và ông nội Tiết. Sam Sam đón họ ở nhà ga, thăm oán trách : "Các người đến sao không gọi điện thoại cho con trước ?"

Tiết mẹ hớn hờ nói : "Muốn con bất ngờ mà."

Sam Sam không nói gì, đúng thật rất bất ngờ !

"Đúng lúc Liễu Liễu cũng ở đây, chúng ta cũng muốn đến thăm. Vội lại, ông nội con gần đây bị bệnh, ở bệnh viện tỉnh lại không trị được gì, nên đưa ông con đến bệnh viện thành phố xem sao."

"Ông nội bị làm sao ?" Sam Sam bị dọa nhảy dựng, nghe mẹ Tiết nói không có vấn đề gì nghiêm trọng, cô mới trả lời, "Mẹ xem tính đưa ông vô bệnh viện nào, bệnh viện lớn rất khó lấy số, con đi xếp hàng lấy số cho."

"Không cần, bạn trai Liễu Liễu có thể lo liệu, di con nói sẽ kêu anh ta giúp đỡ."

.....Nhưng Liễu Liễu căn bản không có ở thành phố S.

Sam Sam liếc nhìn mẹ mắt 1 cái, cuối cùng cái gì cũng không nói, quyết định đi đăng ký trước đã. Sam Sam về nhà không bao lâu thì nhận được điện thoại của Liễu Liễu, cô ấy không có ở thành phố S, mà là đi Hàng Châu, muốn Sam Sam giúp cô che giấu bí mật.

Đang gọi điện thoại bỗng Liễu Liễu ở đâu xuất hiện, cùng đi nói vài câu, sau đó sốt ruột kéo Sam Sam qua 1 bên, "Sam Sam, em có nói chị tới Hàng Châu không ?"

"Không."

Sam Sam nhìn Liễu Liễu rồi hỏi : "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, chị nói em biết đi."

Liễu Liễu hé miệng : "Chị và anh ta chia tay lúc đầu năm mới."

Sam Sam lấp bắp kinh hãi : "Sao lại vậy?"

Liễu Liễu bình thường không có ai để nói chuyện, gặp ngay Sam Sam hỏi, thái độ khác thường nói rất nhiều, "Chị chán ghét mẹ cứ nịnh bợ anh ta, yêu cầu chị lấy lòng, không cho phép chị chọc anh ta giận. Sam Sam, chị thật chịu không nổi."

".....Vậy chị định thế nào ?"

"Chị đã dọn ra ngoài sống, cả đời này chị chưa từng sống vì mình. Dù sao công việc đó chị cũng không làm nổi nữa, may mắn chị trên mạng tìm được công việc ở Hàng Châu."

Sam Sam lo lắng : "Nhưng khẳng định không thể giấu chuyện này mãi được, mẹ chị nhất định sẽ gọi cho anh ta."

"Lúc anh ta đến thành phố S, anh ta đổi số điện thoại rồi." Liễu Liễu cắn môi, "Chị biết không giấu mãi được, nhưng giấu được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Người chị luôn luôn nhìn nhin giờ đây đã hạ quyết tâm, Sam Sam đương nhiên chỉ có thể ủng hộ, gật gật đầu, quyết tâm giúp chị giấu việc này.

Nhưng tục ngữ có câu "biết nữ chi bằng mẫu", trên thế giới này không ai hiểu con bằng mẹ, qua ngày hôm sau, chuyện này đã bị dì phát hiện.

Đi rất tức giận, trên đường cái lớn tiếng nặng nề Liễu Liễu, cái gì mà nuôi chị ấy lớn như bây giờ, cả đời mệnh khổ, cuối cùng lớn tiếng quát mắng ba Liễu Liễu, mắng ông không có tiền đồ, làm đi cả đời chưa có 1 ngày tốt đẹp.

Mọi người trên đường đều dừng lại xem, ba mẹ Sam Sam chạy lại can ngăn, nhưng làm sao cản được con thịnh nộ của dì, cuối cùng vẫn là ông nội Tiết lên tiếng : "Có việc trở về nói, đừng náo loạn !"

Con giận của dì lại cứ muốn trào ra, thấy ông nội Tiết về mặt đỏ bừng, thần thái khác lạ, ngay sau đó "Phanh" 1 tiếng ngã xuống.

***** Phần này, ta edit hơi rối tí, vì có nhữ từ Hán Việt ta không hiểu, ta phải si ngẫm từ hùn wa tới giờ, lại k có bản tiếng Hoa nên muốn hỏi mấy người bạn biết tiếng Hoa của ta lại không thể. Nhưng đọc phần sau có nhiều chỗ bỏ nghĩa cho phần trước, nên cuối cùng ta cũng edit được. nhưng nghĩa phần này ta chỉ có thể đảm bảo 85% mà thôi, ta sorry nhé. Nhất là từ "ý thức", ta vẫn để nguyên, vì ta thật sự k bik đó là gì, kiểm trên mạng cũng k thấy, ai bik thì nói ta, ta sửa lại. Phần này như đã nói chỉ edit 85% nghĩa, nên các bạn thấy chỗ nào chưa hay, chưa suông or câu chữ chưa đúng thì góp ý ta nha. Thanks mọi người đã ủng hộ.

Cả nhà bị ông làm cho hoảng sợ, chẳng còn tâm trí mà cãi nhau, nhanh chóng đưa ông đến bệnh viện, nhưng lại không khám được. Y tá trực phòng cấp cứu buồng điện thoại, lắc lắc đầu: "Hiện tại phòng cấp cứu quá tải rồi, giờ chỉ có thể truyền nước thôi."

Bệnh viện không còn giường bệnh, người đó cũng chẳng còn cách nào, thấy mọi người trong nhà đều hoảng loạn, an ủi: "Người bên kia cũng bị như thế, nhưng bệnh tình cũng chẳng có gì trầm trọng cả. Cứ truyền nước trước xem thế nào đã."

Ông nội Tiết đã tỉnh lại, nhưng vẫn còn mơ hồ, ý thức chưa tỉnh táo, lúc trên đường đến bệnh viện, cả nhà Tiết Sam Sam thấy người ông nóng lên, phần eo có khối u sưng đỏ, bộ phận địa phương thậm chí biến thành màu đen. Bệnh của ông do tích tụ lâu ngày, sợ cả nhà lo lắng nên không cho ai biết cả. Cuối cùng lại gặp dì gây chuyện, mới làm cho ông giận quá phát bệnh.

Bác sĩ nói ông không sao cả thì họ cũng chỉ biết như thế, bây giờ đã là buổi chiều, ông nội Tiết vừa mới đi kiểm tra, ông đứng còn không nổi thì làm sao mà chuyển viện được. Huống chi chắc gì bệnh viện khác sẽ tốt hơn chứ?

Sam Sam nghe người ta nói khám bệnh ở thành phố lớn rất khó khăn, giờ chính mình gặp phải chuyện này cô mới biết được "khó khăn" mà họ nói là như thế nào.

Nhưng bác sĩ phòng cấp cứu cũng rất thiện tâm, đến thăm bệnh vài lần, hết ca trực còn dặn dò gia đình cô. Buổi tối rồi cuộc cũng có giường bệnh, ông an ổn ngủ, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Qua ngày hôm sau ông lại đi kiểm tra lần nữa, bệnh tình vẫn như cũ, bác sĩ đảm bảo ông sẽ hết bệnh. Ngày mai là ngày thứ hai, mẹ Tiết bảo Sam Sam cứ đi làm, cô tuy rằng lo lắng nhưng trong nhà nhiều người vậy, cũng không cần tới cô. Cô gật gật đầu, quyết định ngày mai sẽ đi làm.

Nhưng ai ngờ ngày thứ 2 khi cô đang trên đường đi làm, Sam Sam nhận được điện thoại của mẹ Tiết giọng khẩn trương nói: "Sam Sam con tới đây mau, bác sĩ phòng cấp cứu không cho chúng ta ở lại."

Phòng cấp cứu hàng ngày có bác sĩ khác nhau trực ca. Hôm nay tới phiên ca trực của bác sĩ khác, buổi sáng ba Tiết dẫn ông đi kiểm tra, mọi thứ đều tốt cả, không lâu sau đó, vị bác sĩ trực ca sáng nay lấy lại giường bệnh, không cho ông nằm, còn kêu ông ngồi ngoài hành lang.

Ông nội bệnh tình chưa thuyên giảm, phần eo vẫn sưng đỏ, làm sao mà ngồi ngoài hành lang được, cả gia đình đi theo năn nỉ vị bác sĩ đó, nhưng hán ta chẳng thèm đoái hoài, còn nói phòng cấp cứu không phải để qua đêm, hôm qua cả nhà ở lại phòng cấp cứu là không đúng quy định.

Mẹ Tiết vừa tức vừa khóc, nước mắt đầm đìa nói với Sam Sam: "Tuồng là mọi chuyện đều ổn, không biết y tá nói với bác sĩ kia cái gì mà thành ra thế này."

Trong phòng cấp cứu có vài người đàn ông trung niên, Sam Sam cũng là hôm qua mới biết những người lúc này chính là y tá, ngày hôm qua có hán ta ở đây mà Tiết gia lại không dứt lốt gì cho hán, không ngờ hôm nay lại kiểm soát trả thù.

Dì kích động nói: "Chúng ta sẽ không đi, coi hán làm sao đuổi chúng ta!"

Sam Sam chậm rãi ngồi xuống bên cạnh mẹ Tiết, trong đầu hoang mang vô lực.

Cô biết thế giới này chỉ coi trọng thế lực, đó đến giờ cô sống rất an nhàn, chưa từng gặp qua trường hợp kỳ thị trắng trợn như vậy, chuyện này lại phát sinh đối với gia đình cô, cô vô cùng hoang mang, bọn họ đúng thật là vô lực!

Cô hận mình trước kia vì sao mình lại ngây thơ quá, vì sao lại sống vô ưu vô lự (không buồn không lo) ?

Mọi thứ đột nhiên rơi vào tuyệt vọng. Cô vốn nghĩ ông nội sẽ mau lành bệnh, ngày đầu tiên nằm viện, nghe bác sĩ nói ông sẽ không sao, cô rất tin tưởng. Nhưng giờ thì cô không dám chắc điều gì nữa. Làm sao bây giờ? Phải làm gì bây giờ? Hôm nay lúc bác sĩ xuống ca, bảo bọn họ nên lo lót, nhưng chắc gì ngày mai đám người đó sẽ không lấy lại giường bệnh chứ!

Nhìn mọi người trong nhà đều lo sợ, Sam Sam nắm chặt di động, rút cuộc bấm số gọi đi.

Điện thoại vang được vài giây liền có người bắt máy, theo đó là giọng nói quen thuộc.

“Phong Đăng.”

Chỉ kêu tên anh thôi mà Sam Sam lập tức bật khóc, lòng nghẹn ngào không nói được gì, đến cả thở cũng khó khăn.

“Tiết Sam Sam.” Phong Đăng kêu cả tên họ cô ra chỉ khi anh tức giận, nếu là bình thường chắc Sam Sam đã cả kinh, nhưng hiện tại nghe anh gọi mình, cô lại giống như được an ủi.

“Em.”

Lại nghẹn ngào.

Điện thoại bên kia yên lặng một lúc.

“Sam Sam, em đang ở đâu?”

“Em đang ở bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ads Điện thoại mới mới cúp chưa đến 1 giờ, trợ lý Phương lập tức xuất hiện trước mặt Sam Sam. Lúc này rút cuộc cũng có phòng bệnh, dù rằng gian phòng này dành cho 3 người.

Không phải trợ lý Phương không đủ năng lực, mà do Phong Đăng đã gọi điện thoại chỉ thị: “Tìm bác sĩ tốt nhất, ở phòng bệnh thường.”

Những lời này khiến trợ lý Phương đối với địa vị Tiết Sam Sam có đánh giá mới. Tiền có thể mua chuộc lòng người, nhưng với chỉ thị như vậy, Phong tổng đối với Tiết tiểu thư thật dụng tâm.

Sau khi biết chuyện, trợ lý Phương sắp xếp mọi việc rất ổn thỏa, không để người nhà họ Tiết lo lắng nữa, phòng bệnh, giường bệnh đều có, bác sĩ chuyên khoa cũng có, còn thân thiện dễ gần, giờ đây Tiết gia chỉ cần toàn tâm chăm sóc ông nội Tiết.

Không bao lâu sau, Phong tiểu thư biết được tin cũng đến thăm. Đầu tiên trách Sam Sam không gọi báo cô ấy biết, sau đó thân thiết an ủi gia đình, đáng tiếc Tiết gia lại nói tiếng địa phương, Phong tiểu thư cơ bản nghe không hiểu, vì thế chỉ có thể bắt đắc dĩ nói qua loa vài câu.

Sau khi nghe Sam Sam kể lại mọi chuyện, biết gia đình cô đang ở khách sạn, Phong tiểu thư lập tức nói: “Ồ khách sạn sao được chứ, nhà tôi có vài phòng trống.”

Nói xong cô ấy liền gọi Nguyên Lệ Trữ. Trợ lý Phương định ngăn cản nhưng không kịp, trong lòng thầm nghĩ Phong tiểu thư sao lại phá chuyện tình của Phong tổng.

Nghe điện thoại xong, không bao lâu Phong tiểu thư gọi tài xế chở về, muốn dọn dẹp lại phòng ốc, buổi tối Tiết gia đến là có thể ở ngay.

Tiết gia quả thực bị các chuyện liên tiếp xảy ra làm ngây người, mẹ Tiết kéo Sam Sam hỏi: “Sam Sam, con quen người bạn lợi hại như vậy bao giờ thế?”

Sam Sam ngây ra 1 lúc, nói: “Bọn họ là đồng nghiệp của con.”

Mẹ Tiết đương nhiên không tin, “Đồng nghiệp mà giúp đỡ tận tình vậy sao? Người kêu Phong tiểu thư đó cũng là bạn con sao?”

“Cô ấy không phải.” Sam Sam nghĩ nghĩ mới nói, “Năm ngoái con truyền máu cho Phong tiểu thư, cô ấy và con cùng 1 nhóm máu.”

Mẹ Tiết giật mình nói: “Cái người mà bạn họ kêu Phong tổng gì đó là anh của Phong tiểu thư hả? Hèn chi họ lại giúp chúng ta. Ai, đều là người tốt, sau

này con nhớ cảm ơn họ đáng hoàng.”

Sam Sam do dự một chút rồi “Dạ” một tiếng.

Mọi thứ đều được an bài tốt, Phong tiểu thư cùng Nguyên Lệ Trữ đi trước, trợ lý Phuong ngồi một lúc cũng cáo từ. Sam Sam tiễn trợ lý Phuong, anh nói: “Phong tổng đang đợi tôi báo cáo tình hình, Tiết tiểu thư, cô xem còn cần gì nữa không?”

“Không có.” Sam Sam suy nghĩ, ngượng ngập nói: “Anh ấy ngày mốt sẽ về nước, tôi có thể cùng anh ra sân bay đón được không?”

Trợ lý Phuong mỉm cười, “Đương nhiên có thể, chắc chắn Phong tổng sẽ rất vui.”

Nhờ có bác sĩ trị liệu tốt, bệnh tình của ông nội Tiết cải thiện rất nhanh, Tiết gia ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Ông nội Tiết vừa qua cơn nguy kịch thì Sam Sam liền gặp nạn. Dĩ nhiên tin trợ lý Phuong là đồng nghiệp của Sam Sam, cứ hỏi cô suốt ngày. Mẹ Tiết tuy biết trợ lý Phuong là cấp dưới của Phong tiểu thư, nhưng anh ta thật sự tuần tú lịch sự, cũng động viên Sam Sam chủ động một chút, đừng bỏ qua người đàn ông tốt như vậy. (anh Đăng mà nghe dc chắc anh Phuong thất nghiệp wá =]])

Sam Sam nhiều khi muốn nói huych toẹt ra Phong Đăng, nhưng lại cảm thấy hiện tại chưa phải lúc, chỉ đơn giản lắc đầu phủ nhận: “Thật sự anh ta chỉ là đồng nghiệp của con.”

May cho Sam Sam vẫn chưa nói ra sự thật, mẹ Tiết với dì y như tàu hỏa nhập ma, cứ theo cô mà hỏi về trợ lý Phuong. Sam Sam đại khái chỉ nói một chút mà 2 người đã rất hưng phấn, nếu mà nói ra Phong Đăng, quả thực không biết sẽ như thế nào.

Buổi chiều thứ ba, Sam Sam xin nghỉ phép rồi cùng trợ lý Phuong ra sân bay. Tới sân bay cũng không còn sớm nữa, trợ lý Phuong đề nghị qua quán cà phê đối diện ngồi chờ, Sam Sam nghĩ đến lần trước cô ngủ quên ở quán cà phê đó, vội vàng lắc đầu: “Tôi ở đây chờ được rồi, anh cứ qua đó đi.”

Trợ lý Phuong đương nhiên không đi, “Không sao, Phong tổng chắc cũng sắp xuống máy bay rồi.”

Nửa giờ sau, màn hình điện tử thông báo chuyến bay của Phong Đăng đã đáp xuống. Sam Sam vừa đi vừa dòm ngó xung quanh, trợ lý Phuong định nói cô đừng gấp gáp, nhưng suy đi nghĩ lại vẫn thấy không nên nói. Phong tổng mà nhìn thấy Tiết tiểu thư chắc sẽ rất vui.

Không bao lâu, cô đã thấy Phong Đăng ở đằng xa. Anh vừa đi vừa gật gù nói chuyện với nhân viên, thân hình tuấn tú cao to hết sức chói mắt trong đám người đang đi ra, động tác gập tay nhắc chân rất hiện ngang, làm những người xung quanh đều phải ngoái nhìn. Sam Sam nhìn anh đến mê mẩn. Anh chuyên tâm nói chuyện, không để ý có người đến đón, đi đến trước mặt mới phát hiện Sam Sam, trên mặt đầy vẻ bất ngờ: “Em tới đây làm gì vậy?”

“Ách, đón anh.” Nghe anh hỏi, cô theo quán tính trả lời, chẳng màng chung quanh có nhiều người.

Phong Đăng còn chưa nói gì thì đã nghe nhân viên đi cùng anh reu reo: “Ai nha, có ai làm bạn trai sướng như sếp mình không, chúng ta không có phước này rồi, đi công tác về cũng có người đón.”

Phong Đăng quả nhiên tâm tình tốt lên, cũng phụ họa theo. “Yên tâm, tiền lương của cô ấy sẽ kèm tiền thưởng đã đi đón tôi.”

Sam Sam bổ sung thêm: “Không cần đâu, kỳ thật em.....”

Mọi người nhất thời đều nở nụ cười, bất quá bọn họ đều biết chừng mực, không tiếp tục reu reo nữa, thức thời mà đi trước.

Phong Đăng một tay cầm áo khoác, tay kia nắm chặt tay Sam Sam, chậm rãi nói: “Hôm nay không sợ người ta biết em yêu đương trong công ty nữa àh?”

“.....”

Quên !

Phong Đăng thấy cô ngượng ngập, khẽ cười một chút, thay đổi đề tài, “Khỏe chứ?”

“Khỏe hơn nhiều, bệnh tình đã thuyên giảm, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn.”

“Anh hỏi em kia.”

“Em? Em vẫn tốt lắm”

Tốt lắm? Phong Đăng nhủ mày, kia là ai trong điện thoại khóc bù lu bù loa ?

“Đến thăm người nhà em trước đã.”

“A?” Sam Sam trở tay không kịp.

“Có vấn đề gì sao?”

“Không có” Sam Sam vội vàng xua tay, “Chỉ là em chưa nói với mẹ chuyện chúng ta.”

Phong Đăng phát hiện thần sắc cô không được tự nhiên, nhướn mày, “Sao lại thế này?”

Sam Sam căng thẳng, không kịp nghĩ nhiều đã nói ra: “Em, em chưa nói với cả nhà.”

Phong Đăng phút chốc dừng lại, xoay người, trên mặt tối sầm lại, “Chưa nói cái gì? Anh sao?”

“Không, không phải, bởi vì....” Sam Sam biện hộ, muốn nói bởi vì cả gia đình lo cho ông nội nên cô chưa kịp nói, muốn nói do Liễu Liễu vừa chia tay bạn trai, nhưng lời tới cửa miệng thì cảm thấy lý do như vậy quá gượng ép. Có lẽ, thật sự đó cũng không phải là lý do.

Cô nói không ra lời, cứ cúi đầu mãi.

Giọng nói Phong Đăng hoàn toàn lạnh như băng: “Tiết Sam Sam, ba mẹ em ở đây, vì sao không nói cho anh biết?”

Sam Sam vội giải thích: “Anh đi nước ngoài rồi họ mới đến.”

Anh gật gật đầu, giọng nói có tí ôn nhu: “Ông nội em nằm ở bệnh viện nào? Sao lúc đầu không gọi điện cho anh?”

“Anh đang công tác nước ngoài, em, em.....”

Phong Đăng yên lặng nhìn Sam Sam, bỗng nhiên nói: “Tiết Sam Sam, chẳng lẽ em muốn chúng ta chia tay?”

Tiết Sam Sam cứng họng nhìn hấn.

Đến bãi đỗ xe, lái xe hỏi anh đi đâu, Phong Đăng bình thản phân phó: “Đưa Tiết tiểu thư đến bệnh viện trước.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ấm Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Ads 1 câu nói của Phong Đăng làm cho Sam Sam tỉnh ngộ.

Thì ra trong tiềm thức cô cảm thấy anh và cô sẽ chia tay? Cho nên không dám lên phòng anh ăn cơm, không dám cho đồng nghiệp biết, thậm chí cũng nói không nói cho cả nhà biết.... Lần đó, nếu Phong Đăng không chủ động nhắc chuyện mời cơm, có khi cô cũng không nói cho Đại Hoa nghe cô có bạn trai... Thì ra.... Bản thân cô luôn suy nghĩ vậy sao?

Sam Sam liên tục mất ngủ nhiều đêm...

Bốn ngày sau, ông nội Tiết xuất viện.

Ông đã có thể đứng lên được, điều trị đúng cách nên ông khỏe lại rất nhanh. Mẹ Tiết và mọi người vì chăm sóc ông mà kiệt sức, cả nhà nhất trí trở về, một phút cũng không đợi được làm Sam Sam phải chạy ngay làm thủ tục xuất viện, đặt vé xe. Bọn họ đi rồi, cô cảm thấy giống như trút được gánh nặng.

Cô dọn dẹp căn phòng Phong Nguyệt cho gia đình cô ở, sau đó đem chìa khóa trả lại. Đương nhiên để bày tỏ lòng cảm ơn, cô còn muốn mời Phong Nguyệt và Nguyên Lệ Trữ dùng cơm.

Cô gọi điện thoại cho Phong Nguyệt rồi bỗng nhiên nghĩ đến Phong Đăng, kỳ thật lần này cô mang ơn anh rất nhiều.

Nhưng mà.... vẫn phải chờ tới ngày mai mới cảm ơn anh được!

Trong số vạn người rảnh rỗi, có thể nói Phong Nguyệt đứng nhì không ai dám đứng nhất cả. Nghe Sam Sam mời cơm, Phong Nguyệt cũng không khách sáo, sáng khoái nói: “Hôm nay đi, tôi định buổi chiều đi dạo phố mua quần áo cho cục cưng. Để tôi gọi cho Lệ Trữ.”

Ba người hẹn nhau ở trung tâm thương mại, Sam Sam đề nghị ăn cơm xong, lại cùng nhau đi dạo phố. Điều đáng sợ nhất trên đời chính là đi dạo phố cùng Phong Nguyệt, cô tinh lực hơn người, đi 1 lúc tới bốn năm cái trung tâm.

Nguyên Lệ Trữ vẫn điềm nhiên như thường, bất quá Sam Sam chỉ cảm thấy cách Lệ Trữ nhìn mình là lạ, giống như đang châm biếm, mỉa mai cô.

Đi dạo suốt 3 tiếng, Phong Nguyệt rút cuộc cũng sắp đồ xong, gọi điện thoại kêu tài xế tới đón. Kết quả 1 lúc sau, tài xế gọi điện thoại nói trên đường xe bị hư, nhất thời không tới đón được.

Phong Nguyệt buồn bực, cô lại không thích đi taxi, đột nhiên nghĩ đến công ty Phong Đăng cũng ở gần đây liền gọi điện thoại cho anh : “Anh, em, Sam Sam và Lê Trữ đang đi dạo phố, mà giờ xe lại bị hư, anh tới đón tụi em được không?”

“Anh ấy kêu chút nữa sẽ tới.” Phong Nguyệt cúp điện thoại, nhìn đồng hồ “Ài nha, đứng đây chờ chi, hay là chúng ta đi dạo nữa đi !”

Ba người lại đi vòng vòng trong trung tâm.

Phong Nguyệt nhầm trúng 1 đôi giày trong cửa hàng, mà hiện tại lại không có cỡ của cô, nhân viên phải chạy tới kho hàng lầu 5 để lấy. Phong Nguyệt nhàn rỗi không việc gì làm, tùy tiện đi dạo ngắm nghía quần áo. Ánh mắt cô bỗng nhiên sáng ngời: “Sam Sam, đến thử xem, đôi này rất hợp với cô.” Sam Sam biết Phong Đăng sắp tới mà tâm thần bất an, Phong Nguyệt đem qua cho Sam Sam thử, thế nhưng quên nhìn cỡ giày, 1 lực mang vào chân Sam Sam. ... Tốt lắm, cởi ra không được!

Sam Sam cả người choáng váng, lúc này mới nhìn xem cỡ giày, nhỏ hơn cỡ chân cô 2 số. Cô, cô, sao cô lại mang vào được?

Phong Nguyệt dùng sức cởi đôi giày ra, lau lau trán rồi nói: “Không được rồi, tôi tháo ra không được, hay là chờ nhân viên cửa hàng quay lại đi.”

Đợi 1 lúc mà nhân viên cửa hàng cũng chưa quay lại, lúc này Phong Đăng đã gọi điện thoại thúc giục. Phong Nguyệt cầm di động nói: “Anh, tụi em chưa xuống được, anh ở bãi đậu xe chờ tí nhé.”

Nguyễn Lê Trữ về mặt chế giễu đề nghị: “Chúng ta chắc còn ở lại đây lâu, ở bãi đậu xe không khí ngột ngạt lắm, kêu anh Phong lên đây luôn đi.”

Phong Nguyệt ngẫm lại thấy Lê Trữ nói cũng đúng, Sam Sam định mở miệng ngăn cản, lời chưa nói thì đã nghe Phong Nguyệt oang oang trên điện thoại: “Anh, nếu anh không anh lên đây đi, tụi em đang ở lầu 1 cửa hàng giày dép XX.”

Nguyễn Lê Trữ trong lòng cực kỳ đắc ý.

Phong Nguyệt thì không thấy gì cả, nhưng Lê Trữ hẳn cảm nhận ra Tiết Sam Sam không hề xứng đôi với Phong Đăng. Lúc ở nông trại, cô nhìn sơ cũng biết anh và Tiết Sam Sam có vấn đề. Hơn nữa, theo như cô biết, lúc ông nội Tiết Sam Sam nằm viện, anh cũng chưa tới thăm bao giờ. Cô luôn cảm thấy Tiết Sam Sam rất chướng mắt, nhìn anh ghét bỏ Tiết Sam Sam hơn phân nửa là do đại gia đình rắc rối của Sam Sam làm cho anh chịu không nổi. Nếu Phong Đăng đã chán ghét Sam Sam, nếu thấy bộ dáng chật vật của cô bây giờ, khẳng định cô nhất định chẳng còn cơ hội nào cả.

Không tháo giày ra được là chuyện nhỏ, nhưng cũng đủ chật vật, nếu Phong Đăng không còn mặn mà gì với Tiết Sam Sam, ác cảm ngày càng chồng chất, chắc chắn Phong Đăng sẽ càng ghét bỏ Sam Sam !

Nghĩ đến đây, Nguyễn Lê Trữ quả thực mong chờ Phong Đăng xuất hiện.

Sam Sam liếc nhìn Nguyễn Lê Trữ 1 cái, không nói gì cả, chỉ cúi đầu nhìn nhìn giày của mình. Cô luôn ngờ ngợ ngạc nhiên, nhưng ở cùng Phong Đăng 1 thời gian, đối với mấy chuyện của Phong Đăng cô cũng biết đôi chút. Cô cảm thấy trong vẻ thờ ơ của Nguyễn Lê Trữ che giấu vẻ gì đó ác ý. Nhưng thế thì sao? Vấn đề giữa cô và Phong Đăng chưa bao giờ là vì người khác.

Phong Đăng bộ dạng mất kiên nhẫn xuất hiện ở cửa, Phong Nguyệt liền ngoắc anh vô: “Anh, ở đây nè.”

Phong Đăng đi về phía họ, ánh mắt ngừng lại ở Sam Sam, không kiên nhẫn hỏi: “Sao lại lâu vậy?”

Phong Nguyệt thoáng nhìn Sam Sam, ấp úng nói: “Àch, nhân viên cửa hàng đang đi lấy giày, tụi em đang đợi.”

Sam Sam rầu rĩ nói: “Em thử giày, kết quả tháo ra không được, đang chờ nhân viên cửa hàng quay lại để tháo ra.”

Phong Đăng nhìn cô, Sam Sam nói xong liền cúi đầu, vẻ mặt u sầu ủ rũ. ...Phong Đăng “hừ” 1 tiếng đi về phía Sam Sam

Nguyễn Lê Trữ tìm đập thỉnh thịch, mở to 2 mắt chờ xem kịch vui. Ai ngờ Phong Đăng đi đến trước mặt Sam Sam, bỗng nhiên một bên gối quỳ xuống, một tay đỡ chân cô, tay kia dùng chút sức từ từ tháo giày ra.

Nguyễn Lê Trữ ngây người.

Phong Nguyệt khiếp sợ tròn tròn 2 mắt nhìn. ... Trời a! Anh cô dám ở trước mặt bàn dân thiên hạ giúp Sam Sam tháo giày ! Không, không, điều trọng điểm là tư thế cởi giày rất giống như đang cầu hôn ! Ai nha nha, nhưng mà cầu hôn ở cửa hàng bách hóa thật không lãng mạn. Phong Nguyệt tâm trí nháy mắt đã bay tận phương trời nào. Sam Sam đang cúi đầu cũng ngẩng lên, giật mình nhìn vai bờ vai rộng lớn của anh. Bộ vest trắng tắp của anh nhìn lại vì cái tư thế này, tay anh ảm áp rất có lực dừng lại nơi chân cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, cảm giác như anh muốn đứng lên, bắt chấp chân không mang giày, vội vươn tay ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng nói: “Anh còn giận em sao?”

Phong Đăng nhíu mày nói: “Buông tay, mang giày vô.”

Sam Sam không nghe anh vẫn buồng bình ôm lấy anh. Phong Đăng bắt động trong giây lát, sau đó ôm lấy eo cô, “Em xác định muốn ở đây cùng anh nói chuyện?”

Sam Sam lại cúi đầu lần nữa, Phong Đăng lấy chìa khóa xe ném cho Phong Nguyệt: “Tự em lái xe về đi.”

Phong Nguyệt nhận chìa khóa rồi “ừ ừ” 2 tiếng, sau đó kéo Nguyên Lệ Trữ không cam lòng, hồn phiêu phách tan đi ra khỏi cửa hàng, ngay cả đôi giày định mua Phong Nguyệt cũng chẳng nhớ tới.

Trong cửa hàng chỉ còn 2 người bọn họ, Phong Đăng cúi đầu nhìn cô, “Hiện tại em mang giày vô được chưa?”

Sam Sam mặt đỏ bừng bừng, thì ra cô đang đứng trên chân của anh, cô vội vàng buồng ra, dựa người vào anh để mang giày. Nhân viên cửa hàng lúc này đã quay lại, thấy trong tiệm chỉ còn lại 1 nam 1 nữ, về mặt cầu xin hỏi: “Xin hỏi, vị tiểu thư kia đi đâu rồi?”

Sam Sam giật nhẹ tay áo Phong Đăng, “Nguyệt muốn mua giày.”

Quẹt thẻ xong, Phong Đăng cầm theo túi giấy đi trước, Sam Sam theo sau, nhin không được hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Phong Đăng không trả lời, Sam Sam đành phải yên lặng đi theo, đi được 1 quãng thì liền bị ai đó kéo vào 1 góc đường không một bóng người.

“Tốt lắm, em có gì muốn nói với anh thì nói đi.” Giọng nói Phong Đăng trở nên ôn nhu.

Góc đường sáng sủa lẳng lặng, hoàn toàn không có âm thanh huyền ảo của trung tâm thương mại. Một lát sau, Sam Sam thấp giọng nói: “Lần này cảm ơn anh đã giúp đỡ!”

“Cái em muốn nói là điều này?”

Nhìn anh mặt kiên nhẫn, Sam Sam vội nói: “Không phải, em, em muốn nói, xin lỗi.”

Phong Đăng lặng người.

Sam Sam nói tiếp: “Em chưa từng nghĩ sẽ chia tay anh, với lại em cũng không hề nghĩ sau này sẽ chia tay. Em không dám nghĩ nhiều, cũng không dám nói cho cả nhà nghe, hay để đồng nghiệp biết, bởi vì từ đáy lòng em luôn cảm thấy chúng ta có lẽ sẽ không quen nhau lâu. Em với anh chênh lệch quá lớn. Em sợ khi nghe người khác nói em không xứng với anh. Cho nên chỉ biết trốn tránh mà thôi.”

“Xem ra 2 ngày nay em suy nghĩ rất nhiều.” Phong Đăng chăm chú nhìn cô, giọng nói có lạnh lạnh, “Vậy em định làm gì bây giờ? Tiết Sam Sam, sự chênh lệch giữa chúng ta vẫn tồn tại.”

Sam Sam nhìn anh, bộ dạng kiên định, nắm tay anh rồi nói: “Cho nên kì này em nhất định phải thi đậu CPA!”

Phong Đăng bắt động, hoài nghi lỗ tai mình nghe lộn, anh chậm rãi lặp lại 3 chữ cái tiếng anh: “CPA?”

“Phải, là lớp kế toán viên cao cấp.” Sam Sam nặng nề gật đầu, “Trước khi em nói thi cái này chỉ là đùa, nhưng lần này là thật. Mai mốt em sẽ thi luôn kế toán viên cao cấp quốc tế!”

“Tốt lắm. Tiết Sam Sam, cho anh 1 lời giải thích đề tài của chúng ta hiện nay sao lại là chức vụ của em?”

“Không, không được sao?” Sam Sam lắp bắp giải thích, “Em nghĩ như vậy vì anh thực rất tài giỏi, em phải cố gắng thật nhiều. Tuy gia thế chúng ta chênh lệch, không thể thay đổi được, trách thì trách chúng ta đầu thai không đúng nhà. Cho nên em phải cố gắng vươn lên trong sự nghiệp. CPA, là khóa kế toán viên cao cấp, em mà có bằng đó rồi thì khoảng cách giữa chúng ta sẽ rút ngắn. Em sẽ cố gắng hết mình.”

Phong Đăng nhìn vào mắt Sam Sam, lúc đầu có chút tức giận nhưng con giận đó nháy mắt đã tan biến. Anh nhớ Phong Nguyệt từng hỏi anh, vì sao thích Sam Sam.

Có lẽ ngay từ đầu không phải thích.

Mà là thấy cô thú vị, nhu thuận, làn da trắng nõn làm anh muốn nựng, ở bên cạnh cô rất thoải mái. Anh đã từng gặp người đẹp hơn cô, trí thức, danh môn khuê tú, nhưng anh chẳng hề động lòng. Anh nghĩ mình sẽ không động lòng với ai cả, nhưng từ khi gặp cô và cho tới thời khắc này, anh biết rõ anh không còn đường lui nữa. Thế thì cứ tiến lên đi!

Anh bước đi chậm rãi, đem cô ôm vào lòng. Vì thế, những giây tiếp theo, Sam Sam bị 1 vòng tay rắn chắc ôm chặt cứng. Sam Sam sùng sốt một chút, sau đó vòng tay ôm lưng anh.

“Kỳ thật em cũng đã quyết định 1 chuyện.” Một lát sau Sam Sam ở trong lòng anh nói.

“Chuyện gì?”

“Ngày mai em sẽ nói anh nghe.”

Ngày hôm sau giờ cơm trưa, đồng nghiệp hỏi Sam Sam: “Đi căn tin ăn không Sam Sam?”

Sam Sam lắc đầu: “Các bạn đi đi, mình đi chỗ khác ăn.”

“Đi đâu?” Vị đồng nghiệp thuận miệng hỏi

“Phòng của Phong Đăng.” Sam Sam thản nhiên trả lời.

Nhóm đồng nghiệp: “.....”

Nhóm đồng nghiệp khiếp sợ 1 phen, Sam Sam cầm cặp lồng cơm lên lầu 22, Linda vẫn đang làm việc, Sam Sam tiến lên hỏi: “Linda, Phong Đăng ở trong văn phòng sao?”

Linda có chút do dự, Tiết Sam Sam đã lâu không lên đây, sao tự nhiên hôm nay lại lên chứ?

Trợ lý Phuong vừa vặn đi ra, thấy Tiết Sam Sam liền ân cần hỏi thăm bệnh tình của ông nội Tiết. Thấy thái độ của trợ lý Phuong như thế và còn nghe lỏm được cuộc nói chuyện, Linda đã hiểu rõ mọi chuyện, một bên cô thầm trách trợ lý Phuong sao không báo cho mình biết, một bên tha thiết nói: “Cô muốn tôi thông truyền không?”

Sam Sam khéo léo từ chối: “Tôi tự đi tìm anh ấy.”

Sam Sam đi đến phòng Phong Đăng, gõ cửa.

“Vào đi.”

Sam Sam mở cửa, nhưng không có đi vào, ôm cặp lồng cơm đứng ở cửa hỏi: “Em có thể tới đây ăn cơm không?”

Anh đang coi văn kiện thì ngẩng lên đây về kinh ngạc nhìn cô, anh mỉm cười, buông cây bút trong tay, “Hoan nghênh em đến.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Ads Tin Tiết Sam Sam lên lầu ăn cơm cùng Phong Đăng loan ra khắp tòa cao ốc, tất cả nhân viên đều kích động không hiểu. Đương nhiên, những lời đồn đãi trước đó cũng được đem ra bàn tán, gì mà nổi lại tình xưa, quanh đi quẩn lại cũng quay về với nhau. ... Nhưng mà, điều mà mọi người đang rất quan tâm không phải là họ nổi lại tình xưa, mà là – Tiết Sam Sam mỗi ngày ở trong phòng Đại Boss rất lâu, rốt cuộc là họ làm gì trong đó?

Vô số người chứng kiến Tiết Sam Sam mỗi ngày đều tinh thần phấn chấn đi lên lầu, mà lúc về thì lại ủ rũ, hai mắt mờ màng, bộ dạng thất thần. Ai nha, thật ra là có chuyện gì chứ?

Aiz, có một Đại Boss dồi dào tinh thần và sức lực như vậy là một phúc phần của nhân viên, nếu mọi người biết được chân tướng thực sự, cổ phiếu công ty Phong Đăng chắc chắn sẽ tăng lên.

Nhưng mà chân tướng gì mới được?

Chính là – Đồng chí Tiết Sam Sam mỗi ngày đều ở phòng Đại Boss xem tài liệu CPA !

T Tiết Sam Sam mặc dù bản tính lười nhác, nhưng khi đã hạ quyết tâm làm gì rồi thì nhất định phải làm cho bằng được. Nếu đã muốn thi CPA, cô liền lập tức đăng kí lớp CPA, mỗi 2 ngày cuối tuần đều đi học, sáng học tới chiều tối, quả thực còn vất vả hơn cả đi làm nữa.

Phong Nguyệt mấy ngày này tiện đường ghé qua công ty, định rủ Phong Đăng ăn cơm, biết được việc này, quả thực thấy bất bình thay cho Sam Sam: “Anh, sao anh lại kêu Sam Sam đi học CPA gì đó, vất vả thật. Mà cô ấy định thi CPA làm gì thế?”

Phong Đăng mặt không biểu cảm trả lời: “Học thêm để lấy kiến thức thì có gì không tốt chứ, tương lai cái bằng này rất hữu dụng cho nhà chúng ta.”

Phong Nguyệt hết nói nổi rồi. Đúng thật nhà bọn họ đầu tư tài chính rất nhiều, cần có nhiều người phụ giúp, nhưng anh hai lúc đầu năm còn chưa tính tới chuyện kết hôn, mà giờ lại muốn kết hôn với Sam Sam sao?

Phong Nguyệt cảm thấy trên thế gian này đàn ông mới là người thay đổi xoành xoạch!

Nhưng là, Phong Đăng rất nhanh liền thấy hối hận với quyết định của mình.

Anh phát hiện Sam Sam coi trọng kì thi CPA này còn quan trọng hơn anh nữa. Sam Sam lúc trước ở văn phòng anh đọc tài liệu, luôn miệng kêu là khó quá, nhưng hiện tại thì ăn cơm xong liền lấy tài liệu ra coi rất chăm chú, coi xong còn nhìn anh cảm kích nói: “Cảm ơn anh, anh mua cho em tài liệu này rất hay!”

Phong Đăng cảm thấy anh đang tự lấy đá đập vào đầu mình !

Bỗng nhiên trưa nay Sam Sam muốn thỉnh giáo anh vài vấn đề liên quan tới CPA, cho dù anh tốt nghiệp ở 1 trường đại học có danh tiếng, bằng loại giỏi thì không nhất định phải biết về CPA. Vì thế trả lời được mấy câu, phòng hồ lại bị hỏi nữa, anh nhanh chóng an bài người có kiến thức chuyên môn về CPA, CIA ACCA phụ đạo cho cô.

Dù sao trong tập đoàn Phong Đăng nhân tài đầy rẫy, có thể bòn rút được sức lực của người khác được lúc nào hay lúc đó thì nhà tư bản sẽ không nương tay.

Kết quả vài ngày sau, Sam Sam ánh mắt sùng bái nhìn Phong Đăng nói: “Anh ta thật là lợi hại, cái gì cũng biết cả.”

Phong Đăng cảm thấy vị trí của mình lần nữa bị lung lay, quyết định kêu người kia không cần phụ đạo nữa, còn người kia thì cũng cảm thấy được giải thoát. Phong Đăng không biết mất mặt mà vẫn chỉ bài cho Sam Sam, dù rằng anh có chỉ sai thì Sam Sam cũng chẳng biết.

Này, mà phụ đạo mỗi 2 ngày mới ghé chứ !

Mới đi học ở trung tâm được nửa tháng, Phong Đăng đã nói: “Đừng đi học nữa, em ở nhà tự học đi.”

Sam Sam lập tức phản đối: “Như vậy sao được, CPA rất khó qua, mà mấy thầy cô giáo đều có kinh nghiệm cả.” Nói xong còn nhìn anh gật đầu, vẻ mặt đầy quyết tâm: “Đại Boss yên tâm! Em không sợ khổ cực đâu! Vì anh, em chịu khổ tí cũng không sao, nhất định em sẽ thi đậu CPA !”

Do vậy, cứ mỗi cuối tuần Sam Sam đi học, Phong Đăng lại xuất hiện ở trung tâm, nói là dẫn cô đi ăn cơm.

“Ăn cơm với ai?” Sam Sam tò mò hỏi.

“Bạn anh.”

Quán ăn này rất nổi tiếng, nghe nói đồ ăn ở đây rất mắc, Sam Sam chưa bước vô tới cửa thì chỉ nhìn thôi cũng biết nó mắc thế nào.

Bạn của Phong Đăng gồm 1 nam 1 nữ, người nam là bạn của Đại Boss, họ Bạch, cũng kinh doanh, còn người nữ là cấp dưới của anh ta, nghe nói họ làm việc chung với nhau, sau đó nảy sinh tình cảm rồi tiến tới hôn nhân. Cô ấy dung mạo thanh tú, ăn nói mạnh dạng.

Bữa tối kết thúc, trên đường về nhà, Phong Đăng bỗng nhiên nói: “Bạch phu nhân tốt nghiệp đại học Stanford, cô ấy có vô số bằng cấp.”

= = Đại Boss có ý gì chứ????? Khinh thường cô sao????? Sam Sam lớn tiếng hô hào: “Em đầu tiên sẽ thi CPA, sau đó sẽ thi những cái khác nữa”

Phong Đăng liếc nhìn cô 1 cái: “Kết quả giờ đang mang thai và chỉ ở nhà.”

“A?” Sam Sam chuyển mắt: “Anh rốt cuộc muốn nói gì chứ?”

“Cho nên, em có bao nhiêu bằng cấp cũng vậy mà thôi, cuối cùng cũng phải sinh con đẻ cái.”

“????????? Anh không hiểu! Cô ấy tốt nghiệp đại học Stanford, trước khi kết hôn thì giữ chức giám đốc tiếp thị. Mọi người cảm thấy cô ấy rất tài giỏi, xứng đối với bạn anh, cho nên em nhất định cũng phải được như vậy. Em không muốn người khác nói em không xứng với anh = =”

Phong Đăng thuyết phục cô không được liền nổi giận, “Tiết Sam Sam, sao em cứ thích so sánh anh với mấy cái bằng cấp đó vậy?”

Sam Sam vội vàng giải thích, “Không phải, là thế này, giống như em đánh boss trong game, bắt đầu phải tiếp cận, copy, hạ gục, thu nạp, đương nhiên phải luyện kĩ năng trước.”

Im lặng

Phong Đăng âm trầm nói: “Tiết Sam Sam, em không có thời gian đi chơi với anh, mà lại có thời gian chơi game sao?”

“Không có không có.” Sam Sam vội biện hộ. “Chỉ là em so sánh như thế.”

Sắc mặt Phong Đăng ê chề, “?????? Vậy luyện tới đâu rồi?”

Sam Sam: “Hả????? Vừa mới luyện thôi. Level tiếp cận”

Phong Đăng trầm ngâm: “Mau một chút, anh chờ thực nóng vội.”

“??????? Em sẽ cố hết sức = =”

“Không thể nhanh lên tí sao?” Phong Đăng hỏi.

“????? Thì phải là bug?????”

“Được rồi, nhưng mà trước khi bắt đầu thì cũng nên thưởng cái gì đã.”

Cuộc đối thoại kỳ quái tạm dừng, Phong Đăng thừa dịp đèn đỏ, nghiêng người hôn cô.

Sam Sam nghĩ rằng đã thuyết phục được Đại Boss, nhưng ai ngờ 2 ngày sau Đại Boss lại dẫn cô đi ăn cơm tiếp. Lúc này cũng là 1 nam 1 nữ, người nam cũng là bạn của Đại Boss, vì gia đình đang có chuyện nên phong độ bị giảm sút. Còn người nữ thì, oaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !

Sam Sam tuy duy trì hình tượng rụt rè nhưng trong lòng thì đang gào thét điên cuồng: Là cô ấy cô ấy cô ấy !

Đại minh tinh đó !

Sau đó như trước ăn xong thì lên xe về nhà. Phong Đăng nói: “Thấy thế nào? Bây giờ không có tốt nghiệp đại học Standord, không có giám đốc tiếp thị, không có bằng cấp gì cả.”

Nhưng mà là đại minh tinh, đại minh tinh !!! Sam Sam như phát điên, anh còn muốn bằng cấp gì chứ, mặt cô ấy chính là bằng cấp lớn nhất.

Phong Đăng hừ lạnh: “Đại minh tinh thì có gì mà giỏi hơn em chứ?”

Sam Sam tuy rằng cảm thấy lời này của anh thật vô sỉ, nhưng trong lòng lại không khỏi mừng thầm, nhưng ngoài mặt thì lại tỏ vẻ ý tứ: “Ít nhất cô ấy cũng xinh đẹp hơn em”

Phong Đăng nghe vậy cũng gật gù, “Ừh cũng đúng.”

Sam Sam nhất thời nổi giận.

Đáng ghét! Làm bạn trai mà dám khen người khác đẹp trước mặt bạn gái mình ! Sam Sam quay đầu: “Chỉ là em không trang điểm thôi!”

Sau đó vài ngày, anh lại tiếp tục dẫn cô đi ăn cơm. Lần này Đại Boss khẳng định lại muốn tìm sự chênh lệch khác để thuyết phục cô. Cô gái lần này chẳng có bằng cấp, cũng chẳng có khuôn mặt đẹp như minh tinh = = nhưng mà..... Đại Boss là đang an ủi cô hay là đang công kích cô vậy chứ ? Sam Sam về mặt tối sầm lại. Cô này đúng là cực phẩm !

Cực phẩm trong cực phẩm !

Đầu tiên dù không trang điểm nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp, gia thế kinh người, lại tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, lại làm việc ở công ty của gia đình, chức vị rất cao. Nếu nói lúc Sam Sam ngồi xuống bàn thì nhiệt huyết tràn đầy, nhưng lúc về thì nhiệt huyết đâu không thấy, chỉ thấy mặt mày rầu rĩ mà thôi. Cô cảm thấy nhiệt huyết của mình, tự tin của mình đều bị dập tắt cả.

Phong Đăng: “Thấy sao?”

Sam Sam ưỡn oai, chẳng hứng thú nói: “Linh Linh thật sự rất tốt, rất tài giỏi, rất xứng. !”

Ách?

Đại Boss lại muốn dẫn cô đi ăn cơm lần thứ 4, Sam Sam triệt để cự tuyệt, viện cớ đã hẹn với Phong Nguyệt đi dạo phố. Đi ăn với Đại Boss kiểu này thì làm sao mà ăn nổi chứ !

Cự tuyệt ý tốt của Boss xong, Sam Sam phi như tên bắn gọi điện thoại cho Phong Nguyệt, hẹn cô ấy chiều nay đi ăn cơm.

Lúc ăn cơm, Sam Sam kể khổ với Phong Nguyệt, đem sự tích oai phong lẫm liệt của Phong Đăng thêm mắm dặm muối, kết quả Phong Nguyệt nghe xong liền chần chừ, ngay cả mình đang giảm cân cũng quên luôn, ăn uống rất nhiều.

Đến tối, Phong Nguyệt kể cho Ngón Thanh nghe, cô đột nhiên thờ dài.

“Em thật sự không hiểu con người anh hai.”

“Sao lại nói vậy?”

“Em phát hiện tính anh hai rất trẻ con.” Phong Nguyệt gãi đầu, nhớ lại, “Trước đây 2 anh em hay đi chọc phá người khác. Hơn nữa, đến cả ông nội và ba rất nghiêm trang, cũng bị anh chọc phá, anh em họ trong nhà bị anh trêu ghẹo cũng thù anh ghê lắm. Sau này ông nội thất vọng về ba, nên bắt đầu bồi dưỡng anh hai, dẫn anh hai đến công ty hội họp, từ đó anh ấy mới thay đổi. Em thế nhưng lại không nhớ tới điều đó, Ngón Thanh, anh nói em có xứng làm em gái của anh hai không?”

Ngôn Thanh an ủi cô: “Điều này sao trách em được, em không nói thì anh cũng không biết trước đây anh hai lại như vậy.”

“Đúng vậy.” Phong Nguyệt nói, “Cho nên anh hai và Sam Sam đến với nhau cũng hợp tình hợp lý, anh xem anh em bây giờ đi, em không tưởng tượng được cái cảnh anh ấy trêu ghẹo Lệ Trữ đâu.”

Cô vui đầu vào lòng Ngôn Thanh, “Em rất ghen tị, Ngôn Thanh, em cũng chưa từng có cảm giác này đối với bạn gái trước đây của anh hai, anh ấy vẫn là anh em, nhưng hiện tại em cảm thấy anh ấy rất xa lạ.”

Ngôn Thanh nói: “Đừng nghĩ nhiều quá, anh ấy và Sam Sam đang trong giai đoạn nồng nhiệt lắm.”

“Em cũng rất vui thay anh ấy. Chỉ là có chút ghen tị thôi. ...Lần trước anh ấy nói Sam Sam đặc biệt nên anh ấy cứ soi mói Sam Sam, em cứ tưởng do điều kiện Sam Sam rất bình thường, nên anh ấy phải tìm hiểu kỹ, nhưng giờ thì em cuối cùng cũng hiểu được.”

Anh hai muốn khám phá hang thỏ có gì trong đó, dù là phượng hoàng, khổng tước có xinh đẹp, cao quý đến đâu thì cũng vô dụng, cũng không phải là thỏ !

“Đúng vậy, kết hôn thì phải chọn người thích hợp, chứ không phải chọn người tốt nhất. Em xem, anh cũng đâu phải là tốt nhất mà em cũng chọn anh đấy thôi.”

Phong Nguyệt nở nụ cười, “Đúng đúng.”

Ngôn Thanh nói: “Em là người tốt nhất cũng là người thích hợp nhất.”

Cuối cùng chuyện đi học CPA cũng có thể giải quyết.

Lúc từ công ty về nhà, Sam Sam kể Phong Đăng nghe: “Hôm nay em vào 1 trang web, thấy người ta bàn tán về chuyện này, 1 người nam vì tương lai của mình và người mình yêu mà cố gắng phấn đấu, kết quả bạn gái anh ta lại oán giận vì anh ấy không thời gian bên cạnh cô nên quyết định chia tay, mọi người đều nói bạn gái anh ta không hiểu chuyện.”

Phong Đăng lập tức trở về hình dạng của 1 nhà tư bản đích thực: “Em lên mạng trong lúc làm việc?”

= = vô tình bại lộ, Sam Sam không nhìn anh, tiếp tục trình bày quan điểm của mình : "Bạn gái vì tương lai mình và người mình yêu mà cố gắng phấn đấu, bạn trai lại giận hờn vì không có thời gian đi chơi với anh ta, anh ta thật không hiểu chuyện. "

Phong Đăng : "..... Vì tương lai chúng ta ?"

Sam Sam gật đầu.

"..... Em tiếp tục học đi, vì tương lai chúng ta."

Sam Sam vỗ tay, "Anh thật anh minh !"

Phong Đăng thở dài, “Không nghĩ được tương lai của anh lại nằm trong tay của khóa học CPA.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Ads Sam Sam hôm nay nhận được điện thoại của Song Nghi, lúc này cô mới phát hiện cô và Phong Đăng đã yêu nhau hơn nửa năm rồi.

Song Nghi hứng trí bùng bùng, “Sam Sam, mình bế quan viết văn năm tháng rồi, bạn với Phong Đăng có chuyện gì mà không để người khác biết không đó?”

Sam Sam hắc tuyền, “Nếu đã không muốn người khác biết thì nói cho bạn nghe làm gì.”

“Sam Sam, tài ăn nói của bạn lên cấp rồi nha ! Chắc ở gần Đại Boss hoài nên như thế phải không?”

“Đúng vậy.”

Ở cùng với Đại Boss, Sam Sam cũng gặp ít nhiều những người thành đạt, sau đó cô phát hiện, những người thành đạt đều có đặc điểm chung là năng lực

siêu cường. Chẳng lẽ ý Song Nghi là muốn nói cô “gần chu già xịch”, tài ăn nói tiến bộ ?

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu thì chợt nghe Song Nghi kích động nói: “Quả nhiên quả nhiên! Thông qua kiss kiss kiss, quả nhiên tài ăn nói cũng được cải thiện! Aiz, Sam Sam, tài ăn nói bạn tiến nhanh như vậy, quả thực rất chăm chỉ nha!”

“!!!” Sam Sam then quá hóa giận, “Lục Song Nghi!”

Song Nghi cười “hắc hắc” 1 trận, “Được được, then thùng cái gì không biết. Bộ không có chuyện gì xảy ra thiệt hả? Minh đây kinh nghiệm đọc tiểu thuyết đây mình nên hiểu mấy chuyện này biết rõ lắm, mình sẽ cố vấn cho bạn! Chẳng lẽ đến cả 1 tình địch cũng không có hay sao? Í ỉ, không được, miệng mình xui lắm, coi như mình chưa nói gì nha. Mà này, chưa “khai hòa” hả?

Khai hòa cái đầu bạn ấy == Sam Sam mặt bất giác đỏ rần rần.

Khai hòa gì chứ. ... Đùng thật có nhiều lần thiếu chút nữa là bị ăn rồi, nhưng loại chuyện này, nếu như không muốn bị người nào đó biến thành tư liệu tiểu thuyết sống, tuyệt đối không thể để Song Nghi có vấn đề được !

Vì thế Sam Sam hết sức lớn tiếng trả lời như đinh đóng cột: “Không có!”

Song Nghi thua trận, ai oán thở dài: “Aizz, Sam Sam, bạn biết không, tình huống của các người, chúng ta viết tiểu thuyết ghét nhất. Tác giả chỉ có thể sơ lược như thế này này – chớp mắt mấy tháng đã trôi qua ~~~ nhân vật nữ chính vẫn là xử nữ...”

A, chớp mắt mấy tháng trôi qua, cô mỗi cuối tuần đều đến trung tâm... nhưng mà, có lẽ bị miệng quạ đen của Song Nghi ảnh hưởng, hôm nay Tiết Sam Sam người cứ bản thân không giống mọi ngày.

Cô mới vừa đi toilet xong, trở về phòng học kế toán ở trung tâm, kết quả mở sách ra liền thấy 1 bao thư màu hồng – thư tình?

Vì không có bạn bè là con gái nên cô chẳng thể tùm năm tùm bảy mà tám chuyện, cô run rẩy gọi điện thoại cho Phong Đăng.

“Sao? Làm sao bây giờ? Em em em nhận được thư tình!”

Phong Đăng bình tĩnh sắp xếp công việc, bình tĩnh lái xe đi đón bạn gái ăn trưa, bình tĩnh nói chuyện: “Đưa thư đây.”

Sam Sam lập tức đưa anh: “Em là trong sạch, tuyệt đối không có trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không trang điểm điệu đà gì cả.”

Phong Đăng tùy tiện nghe một chút, ngón tay thon dài mở lá thư, bình tĩnh bắt đầu thẩm duyệt. (ghê ta! Thẩm duyệt áh =))

“Chữ viết cũng không xấu lắm. ... Anh ta cả tên em mà cũng không biết sao? Không có đề tên người nhận?”

Sam Sam thấy có chứng cứ thuyết phục chứng minh cho sự trong sạch của mình, kiên định bất khuất nói: “Anh ta đương nhiên không biết tên em, em có bao giờ cùng người đàn ông khác trò chuyện đâu!”

Đại Boss hiển nhiên đối với thư tình này không có hứng thú, đọc nhanh như gió, bất mãn nói: “..... Sao chỉ có mỗi lá này?”

Này ! Anh sao không có phản ứng bình thường khi bạn gái nhận được thư tình vậy ! Sam Sam bức tức trả lời: “..... Anh ngay 1 lá còn không có nữa là ==”

Phong Đăng không nhìn cô: “Em định xử lý thế nào?”

“Ách? Nhận lá thư hả?”

“Kinh nghiệm cho anh biết, nếu em nhận lá thư này, thì sau này thư tình cứ cuộn cuộn gửi đến.”

Sam Sam lập tức lạc đề, hừ hừ nói: “..... Vậy là anh nhận được rất nhiều thư tình rồi. ...”

Phong Đăng dùng ánh mắt biểu lộ rõ việc “này không phải thực bình thường” nhìn cô, Sam Sam lập tức tức giận.

“Buổi chiều phải đi từ chối.”

Sam Sam gật đầu lia lịa.

“Đúng rồi, tiện thể hỏi anh ta một chút, anh ta thích em ở điểm nào.” Phong Đăng sờ sờ cằm, “Vấn đề này làm anh suy nghĩ này giờ.”

Khó có được đồng minh như vậy, phải tận dụng cơ hội mà trao đổi chút chứ !

Sam Sam đối với “khi dễ” của người nào đó sớm đã quen rồi, coi như chẳng nghe thấy gì. Về thư tình, Đại Boss đã ra mệnh lệnh, Sam Sam cũng an tâm mà vui chơi giải trí. Ăn được vài miếng, Sam Sam bức bối: “Đồ ăn ở đây chẳng ngon tí nào!”

Phong Đăng nhìn cô cười một cái. Tiết Sam Sam bản thân cũng không phát hiện được trước kia đồ ăn có ngon hay không ngon, ăn được hay không ăn

được cô cũng không có bộ dáng câu nệ, phát biểu ý kiến như bây giờ, hiện tại rốt cuộc cũng học được cách phản bác.

Phong Đăng cảm thấy khóa đào tạo của mình đã có thành tựu rồi !

Ăn trưa xong, Phong Đăng chở cô về trung tâm, lúc xuống xe Sam Sam nhin không được, lắp bắp hỏi: “Cái kia, em hỏi tí, anh thực sự không có cảm giác gì sao?”

Phong Đăng nhướn mi lên: “Cảm giác của anh?”

Sam Sam gật gật đầu.

“Cảm giác của anh là” Phong Đăng dừng một chút, giọng nói mang vẻ vui mừng : "Sam Sam của chúng ta rốt cuộc đã trưởng thành."

Này ! Bạn gái anh nhận được thư tình đó !

Sam Sam chẳng biết nói gì nữa!

Buổi chiều học tới 4 tiết, rốt cuộc tới tiết thứ 2, nhân vật mục tiêu đi ra ngoài, cô vội vàng đi theo sau gọi anh ta, đi đến chỗ không có ai, bắt đầu cự tuyệt.

“Ách, tôi thấy lá thư của anh”

Sam Sam chưa nói hết câu, đối phương đã nhìn cô chăm chăm khó hiểu: “Lá thư gì?”

“A? Lá thư sáng nay anh để trong sách tôi đấy.”

Sam Sam không nói thêm gì nữa , liền đem lá thư kia ra, kết quả đối phương vừa thấy lá thư thì sắc mặt trở nên cực kì khó coi, không khách khí nói: “Này, sao thư lại nằm trong tay cô chứ?”

“A?” Sam Sam choáng váng.

Cùng lúc này, Phong Đăng đang nhìn Ngôn Thanh buồn bã uống rượu. Chiều nay Phong Đăng vốn tính nghỉ ngơi xem tạp chí một chút, sau đó đến đón Sam Sam rồi cùng cô đi ăn cơm chiều, kết quả Ngôn Thanh tâm sự nặng nề đến tìm anh. Cái gì cũng không nói mà cứ uống rượu ừng ực.

Phong Đăng hỏi: “Em làm sao vậy?”

Ngôn Thanh ban đầu không chịu nói, sau lại không nhịn được nói ra mọi chuyện: “Anh có biết Blain không?”

Là bạn trai trước của Phong Nguyệt. Phong Đăng có chút hiểu được, "Làm sao ? Anh ta về nước àh ?"

Ngôn Thanh ủ rũ : "Anh ta"

“Lại quán quít lấy Phong Nguyệt?”

Ngôn Thanh cam chịu.

Phong đăng nhìn bộ dáng khô sở của Ngôn Thanh, thực sự là vừa giận vừa buồn cười, hai người đã có con với nhau mà còn vậy, Phong Đăng cảm thấy em gái mình và em rể đúng thật là trời sinh một cặp !

“Em lo lắng cái gì? Phong Nguyệt là người thế nào chả lẽ em không biết.”

“Em không phải không tin Phong Nguyệt.” Ngôn Thanh muốn nói ra cảm giác của bản thân, nhưng không biết phải nói làm sao, đành phải thở dài một tiếng, nói, : “Anh hai, không ai theo đuổi Tiết Sam Sam nên anh không hiểu được cảm giác này đâu.”

Phong Đăng mặt nhất thời tối sầm. Ai nói Sam Sam nhà anh không có người theo đuổi, hôm nay còn gửi thư tình nữa. (hí hí, Sam Sam “nhà anh” đấy) Chính là anh trí tuệ cao, phong độ tốt, bày ra kế hoạch tác chiến lâm trận quyết thắng.

“.....”

Ngôn Thanh uống rượu như uống nước, phải đi toilet mấy lần, thừa dịp Ngôn Thanh đi toilet, Phong Đăng gửi tin nhắn cho Sam Sam: “Giải quyết chưa?”

Qua vài phút mà Sam Sam vẫn im lặng, không trả lời anh.

Ý gì chứ? Phong Đăng nhiu mày.

Chờ Ngôn Thanh trở về, Phong Đăng cầm lấy áo khoác mặc vào. Ngôn Thanh thấy vậy liền hỏi, “Anh đi àh?”

Phong Đăng gật đầu, “Anh đi đón Sam Sam tan học.”

Anh cầm chìa khóa xe, “Em uống rượu thì không nên lái xe, chờ Phong Nguyệt đến đón, anh đã gọi điện thoại cho nó rồi.”

Phong Đăng dừng xe đối diện trung tâm, nhìn Tiết Sam Sam cuối đầu đi tới, uể oải mở cửa xe.

Phong Đăng cầm túi xách của cô để ở ghế phía sau, “Giải quyết rồi àh?”

“Không cần giải quyết.” Sam Sam buồn bực nói, “Chỉ là hiểu lầm, lá thư đó là cho cô gái ngồi cạnh em.”

Phong Đăng nhìn bộ dáng ỉu xiu của cô bỗng dưng có chút khó chịu, “Hiểu lầm nên em cảm thấy khó chịu?”

“Không phải.” Sam Sam tức giận nói, “Là người kia quá đáng, rõ ràng anh ta đưa nhầm thư cho em mà còn nói em tự tiện lấy thư của anh ta. Có làm không vậy! Em đi lấy thư của người khác làm gì, mà anh ta cứ một mực khẳng định là thấy tên trên sách giáo khoa rồi mới để thư vào. Em thấy anh ta nên đi mua mắt kiếng mà đeo.”

Ngón tay anh nhẹ gõ gõ tay lái, “Khoan đã, anh ta nói là nhìn tên sách giáo khoa?”

“Đúng vậy. Anh ta kêu là nhìn kỹ lắm rồi mới để thư vào.”

“Nếu như anh ta không nói dối, Sam Sam, em có nghĩ tới việc vứt thư kia bỏ vô sách em?”

Sam Sam sững sốt, “Không thể nào, cô ấy không nhận thì vứt thùng rác chứ, bỏ vô sách em làm gì?”

Phong Đăng cảm thấy nghi ngờ, nhưng không tìm được động cơ, nên không nói thêm gì nữa. Nếu đã làm rõ rồi, người đàn ông đó cũng không đáng quan tâm nữa, anh đang muốn lái xe đi thì đi động Sam Sam vang lên.

Sam Sam lấy đi động ra, nhìn tên trên màn hình, nghi hoặc 1 chút.

“Ai vậy?”

“Là cô gái mà nhận được lá thư ấy, không biết cô ta gọi làm gì nữa?”

“Alo.” Sam Sam bấm nút trả lời.

“Ừ, đúng vậy, bạn trai tôi tới đón. ... Còn chưa đi, ở đường lớn đối diện trường. ... A, như vậy àh. Không cần đâu. ... A? Cô lại đây?”

Sam Sam kéo kiếng xuống, thò đầu nhìn ra cửa xem, quả nhiên cách đó không xa cô gái đó đang lượn lờ đi tới.

Sam Sam cúp điện thoại.

“Cô ấy nói là muốn xin lỗi em.”

Phong Đăng nhướn mày, “Anh cũng nghe được sơ sơ.”

Hai người xuống xe, vị Vu tiểu thư này duy trì dáng vẻ lượn lờ đi đến trước mặt. Cô trước tiên nhìn về phía Phong Đăng: “Sam Sam, đây là bạn trai cô àh?”

Sam Sam gật gật đầu, nhưng không giới thiệu anh cho cô ấy. Vu tiểu thư chủ động mỉm cười với Phong Đăng, rồi tự giới thiệu mình: “Xin chào, tôi là bạn học của Sam Sam, Vu Mẫn Lung.”

Phong Đăng kinh nghiệm lâm trận tràn trề, liếc mắt 1 cái là biết cô gái này muốn gì, trong lòng đã đề phòng, giọng nói đều đều lên tiếng: “Xin chào.”

Vu tiểu thư nhìn anh 1 lúc, không thấy anh có phản ứng gì liền chuyển hướng qua Sam Sam, vẻ mặt như muốn khóc: “Sam Sam, thật xin lỗi cô, cô không giận tôi chứ?”

Sam Sam khiếp sợ nhìn cô ta như sắp khóc, trong lòng ㄟ quá, làm gì mà phải khóc chứ? Làm như cô là người độc ác lắm vậy.

“Tôi thật sự không biết lá thư đó là cho tôi, tôi căn bản không quen biết anh ta, cũng không có nói chuyện, tôi nhớ các người có vẻ thân thiết, cho nên nghĩ anh ta đưa nhầm người, nên mới bỏ vô sách cô.”

Sam Sam nhin không được hỏi: “Tôi thân thiết với anh ta khi nào?” (bà kia thấy anh Đăng đẹp trai wá nên đặt điều để chia rẽ đây nè... hừ)

Vu tiểu thư liếc nhìn Phong Đăng một cái, giấu đầu hờ dúi nói: “A, tôi lỡ lời, 2 người cũng không thân thiết lắm.”

Phong Đăng mỉm cười, sau đó sắc mặt trầm xuống nói: “Tôi không phải hiểu lầm, Tiết Sam Sam, lá thư này là gì?”

Vu tiểu thư mặt hiện sợ hãi, “Sam Sam, cô còn chưa nói sao, thực xin lỗi, tôi, tôi không phải cố ý.”

Sam Sam còn cái gì mà không rõ.... Thật sự là cao thủ !!!

Khóa học ngắn ngủi như vậy, người ta muốn lợi dụng lá thư kia để tạo cơ hội, đồng thời gây ra hiểu lầm.... Tuy rằng không nhất định hữu hiệu, nhưng chỉ có 1 hội, thất bại thì cũng không tổn thất gì.

NND, cao thủ như vậy thì thi CPA làm gì, đi đóng phim còn hay hơn ! Sam Sam đánh giá người con gái thoát nhìn có vẻ mảnh mai, nhu nhược này, hoài nghi có phải mình suy nghĩ nhiều quá không.... Mặc kệ là thế nào, Sam Sam cũng không định nói nhiều, trừng mắt nhìn Phong Đằng đang ra vẻ thú vị, sau đó giả bộ nói : "Cô xem, chúng tôi có nhiều hiểu lầm quá, phải giải thích một chút, chúng tôi đi trước đây."

Vu tiểu thư vội vàng tiến lên vài bước, "Sam Sam, tôi mời 2 người ăn cơm nha, coi như chuộc lỗi."

"Không cần, đã không còn chuyện gì nữa, chúc các người có tình ý sớm nên giai ngẫu."

Phong Đằng lái xe đi, bỏ lại Vu tiểu thư phía sau, Sam Sam cắn tay người nào đó, oai oán nói : "Trêu hoa ghẹo nguyệt !"

Kỳ thật ngẫm lại, cũng có tí manh mối. Ngay từ đầu cô và Vu tiểu thư này cũng không quen biết gì, giờ nhớ lại, hình như kể từ ngày Đại Boss đưa đón cô thì cô và Vu tiểu thư mới bắt đầu quen biết ? Trước kia mỗi lần đi học cô đều tùy tiện ngồi chỗ nào đó, nhưng từ sau khi quen Vu tiểu thư thì mỗi lần đến lớp đều ngồi cạnh cô ấy, cô ta còn giữ chỗ cho cô nữa. Trước đó không lâu, cô ấy còn hỏi Sam Sam là bạn trai cô có phải 1 người không, vì mỗi lần đón cô đều đi xe khác nhau... (hix, anh giàu thế, mỗi lần mỗi xe K)Thật sự là quan sát rất tỉ mỉ T___T lúc ấy cô còn nói Đại Boss chỉ là nhân viên bán xe, nhưng Đại Boss cả người đều toát lên vẻ tinh anh, không thể nào che dấu được.

Sam sam càng nghĩ càng buồn bực, "Em nói anh chỉ là nhân viên bán xe, sao cô ta đối với anh còn hứng thú chứ."

"Em nói anh làm gì ?"

"....."

Sam Sam lập tức lảng sang chuyện khác, thờ phỉ phỉ: "Đến đi học mà cũng có tình địch mới ghê chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Ads Sam Sam không có đi học, khóa học này cũng sắp kết thúc rồi, chỉ trừ những tiết cuối cùng cần đi để nghe giáo viên đoán đề, những ngày khác không đi cũng được.

Vậy là tới cuộc thi diễn ra vào tháng 9. Ngày thi đầu tiên thì Phong Đằng làm tài xế cho cô, qua ngày hôm sau anh lại có việc, anh vốn an bài tài xế đưa cô đi thi, nhưng Phong tiểu thư sợ mình quá nhàn rồi nên tự đề cử mình chở Sam Sam đi.

Buổi chiều hôm sau Sam Sam đã thi xong, Phong tiểu thư đến đón cô đúng giờ.

"3 môn thi xong hết rồi, cảm giác thế nào ?"

Sam Sam vui vẻ trả lời, "Trên cơ bản thì tôi làm cũng ổn, nhưng mà CPA rất khó, không nói trước được gì cả."

Phong tiểu thư xem như chưa nghe được câu sau, cao hứng nói : "Vậy tốt quá rồi, chúng ta ăn mừng một chút đi. "

"Ách, tôi chỉ thấy mình làm được thôi, chứ có biết kết quả thế nào đâu, nếu như...."

"Sợ cái gì, có kết quả rồi thì mình đi ăn mừng lần nữa, đi thôi đi thôi, để xem nào." Phong Nguyệt nhìn đồng hồ, "Chúng ta ăn cái gì trước đi, xong rồi đi dạo phố, buổi tối chờ anh hai với Ngôn Thanh tham dự hội nghị xong, chúng ta cùng họ ăn khuya."

"=.=, được rồi, cô sắp xếp đi, người sống phóng túng tới ở hành ."

Sam Sam vì cuộc thi này mà chịu áp lực rất lớn, nên lúc hoàn thành cuộc thi này thì hoàn toàn thấy nhẹ nhõm, sức lực đi dạo phố cũng thực đáng sợ, kết quả hai người đi dạo phố đến nỗi quên cả giờ giấc. Họ hẹn Phong Đằng và Ngôn Thanh lúc 8h30, nhưng lo mua sắm nên tới đó cũng hơn 9h.

Phong tiểu thư đến muộn là chuyện bình thường như cơm bữa, không hề có cảm giác áy náy, nhưng Sam Sam có vẻ ngượng ngùng, bị Phong Đằng kéo ngồi xuống bên cạnh anh.

"Thi thế nào ?"

"Em nghĩ chắc cũng qua được."

"Ừh." Phong Đăng gật gật đầu. "Nếu có rớt 1 môn thì sau này cũng đừng thi lại."

Sam Sam 囧 囧, "Chẳng lẽ anh muốn em thi rớt 3 môn luôn sao?"

Phong Đăng giọng nói có vẻ thiếu thành ý trả lời : "Làm gì có, tương lai anh còn nằm trong tay CPA mà."

Phong tiểu thư cười trộm. Phong gia 2 vị tiểu thư, thiếu gia đều lười xem menu, làm Ngôn Thanh phải vất vả chọn món, hỏi từng người muốn ăn cái gì, Phong tiểu thư sợ làm phiền anh, "Anh cứ chọn món đi, đúng rồi, phải có rượu chứ, không có rượu thì làm sao mà ăn mừng được."

Sam Sam ngăn cản: "Không cần, tôi không uống rượu."

Phong Nguyệt nói: "Sao lại không uống chứ, cô sợ say rồi thì anh tôi làm gì cô hả?"

Phong Đăng lười biếng trả lời: "Anh cần phải chúc say cô ấy sao?"

Sam Sam tưởng chừng như sắp lật bàn: "Này, hai người thôi đi!"

Phong Đăng vỗ vỗ cô, trấn an một chút: "Được rồi, không uống rượu." (đừng tin những gì nhà tư bản nói nhá hí hí)

Anh lấy thực đơn, tùy tiện chỉ trỏ giúp cô chọn đồ uống. Sam Sam đã từng đến đây ăn, đồ ăn rất ngon, duy nhất chỉ có trang 13 viết toàn tiếng Anh, cô không có đem từ điển nên chẳng biết trang đó ghi cái gì, chỉ nghe loáng thoáng Phong Đăng nói "tea" gì đó, cô cứ nghĩ là anh đang gọi trà, vội vàng gật đầu nói: "Được, gọi cái này đi, uống trà cũng tốt lắm"

Phong Đăng cười cười. (anh này giao hoạt lắm :>)

Quả nhiên một tiếng sau, Phong Nguyệt lo lắng nhìn Phong Đăng đang ôm Sam Sam say khướt lên xe, cô xoay người nói với Ngôn Thanh: "Anh nghĩ anh hai định làm gì Sam Sam?"

Ngôn Thanh nhìn cô mỉm cười: "Em mong anh ấy làm gì và không làm gì?"

Phong Nguyệt mưu tính sâu xa thờ dài nói: "Em cảm thấy, con chúng ta cũng cần phải có anh em để chơi cùng." (ta kết ý này nhé... chị này lâu lâu đưa ý kiến cũng quá suất !)

Phong Đăng lái xe về nhà anh.

Sam Sam mất say lơ mơ màng nhìn cửa ra vào, kỳ quái hỏi: "Vi sao lại tới nhà anh?"

"Em say như vậy còn muốn đi đâu nữa?"

Sam Sam ừh hừ 1 tiếng rồi gật gật đầu, nghiêm trang nói: "Vậy anh phải cam đoan sẽ không say rượu loạn tính."

Phong Đăng bật cười, cô đã say như vậy mà còn lắm chuyện thật: "Được, nhưng mà anh khó đảm bảo lắm."

Sam Sam hiển nhiên nghe anh nói vậy đang nửa mê nửa tỉnh nhìn anh, nhũn mày suy nghĩ một hồi, giương mi cao hứng nói: "Em đây cũng không đảm bảo." Sau đó cô bò nhào vào người anh, hai tay quàng qua cổ anh, đặt lên môi anh 1 nụ hôn.

Phong Đăng có phần dở khóc dở cười, tùy cô loạn thân bất tào (muốn làm gì thì làm), ôm thắt lưng cô. Một chút hương vị ngọt ngào của rượu làm anh mê loạn, ôm cô thật chặt, đầu lười mềm mại uyển chuyển trong miệng cô, dần dần anh cảm thấy người mình nóng ran, không thể kiềm chế được dục vọng đang chực chờ tuôn trào.

Anh ôm cô, một tay lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, đem người nào đó đang làm loạn trên người anh vào nhà, sau đó quay người đá cửa, đang muốn đảo khách thành chủ (ý là từ bị động sao chủ động ấy) thì..... Tiết Sam Sam buông anh ra.

Cô dòi môi, ngáp vài cái, có chút ghét bỏ nói: "Không chơi nữa, mệt quá. Em muốn đi ngủ."

Nói xong, cô dựa vào vai anh, qua 1 lúc anh nghe được tiếng thở đều đều của cô, nhìn đạn đã lên nòng rồi mà không bắn được, anh nhìn cô nghiêng rãnh nghiêng lợi.

Buổi sáng tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong khuôn ngực rắn chắc trần trụi của Phong Đăng, gối đầu lên tay anh, mỗi cách thân thể cường tráng chỉ trong gang tấc, tay còn ôm lưng anh, nên làm gì bây giờ?

Phản ứng của Tiết Sam Sam là – nhắm ngay mắt lại. Ai da, sao lại là mộng xuân chứ? Mà đã mộng xuân sao cảm giác lại thật tới như vậy, nhất định phải nhắm mắt ngủ tiếp, mơ thêm 1 tí.

Sau đó, đầu óc Sam Sam dần dần tỉnh táo.... Tỉnh táo... Sam Sam phát hoảng...

Tay run run lùi lại phía sau, chậm rãi ngẩng đầu, từ từ rời khỏi hiện trường phạm tội, nhưng mà chưa bước được xuống giường thì đã bị ai đó kéo lại, ôm chặt cứng.

“Chạy cái gì?” Người nào đó vừa tỉnh lại nên giọng nói trầm thấp mà khàn khàn.

“Em em có chạy gì đâu.” Phòng hờ anh lại hỏi cô nữa, Sam Sam đánh đòn phủ đầu trách cứ anh: “Sao anh ngủ mà không mặc áo thế!”

Phong Đăng nheo nheo con mắt, cười tủm tỉm: “Như thế nào là không mặc, em cảm giác được sao?”

Nói xong chân anh liền động đậy, lập tức đem Sam Sam lâm vào tình huống quần bách.

Này này, cô nói là áo ngủ, chứ không phải quần.... (ý là anh í k mặc áo, chứ có mặc quần, mà động động cái chân làm cô tưởng anh đang cởi quần ra ấy mà :D ta cũng “trong sáng” lém cô =]]) Hơn nữa anh như vậy, làm cho người nghĩ rằng quần của anh.... Cảm nhận anh vận sức chờ hoạt động, 2 gò má Sam Sam nóng lên, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Anh hôm qua hứa là không say rượu làm bậy mà....”

“Em còn nhớ rõ vậy sao.” Tay đang để ở hông cô, anh không chút khách khí mà đánh mạnh 1 cái, “Ngày hôm qua là ai bắt đầu trước?”

“Mặc kệ là ai, nhưng đã hứa thì phải làm.”

“Đương nhiên rồi.”

Sam Sam mới vừa yên tâm thì người nào đó chậm rãi nói: “Nhưng mà, Sam Sam, hiện tại chúng ta có say rượu đâu.”

“.....” Sam sam hết chỗ nói rồi. Kinh nghiệm cho cô biết, hôm nay không cho anh vận động một chút, chắc chắn anh sẽ không tha cho cô, Sam Sam chỉ biết cam chịu, ngoan ngoãn chui rúc vào lòng anh.

“Vậy anh làm gì thì làm đi, nhưng mà một chút thôi đó nha T___T”

Kỳ thật cô biết anh cuối cùng sẽ không làm gì cả, nên mới để anh làm gì thì làm.... Từ phòng ngủ chạy vô toilet, mặt Sam Sam đã đỏ bừng bừng!

Đại Boss tuy rằng vừa mới làm gì đó.... Nhưng mà căn bản là chưa thỏa mãn.... Lại nói tiếp, Đại Boss đúng thật là quân tử, tính tới thời điểm 2 người ở cùng với nhau hơn nửa năm, thật nhiều lần cô cảm giác được dục vọng của anh gần như bạo phát, nhưng cuối cùng anh lại kiềm chế, chẳng có phát sinh chuyện gì cả. Cô không biết vì sao anh lại nhẫn nại, nhưng mà nhìn anh đối với mình như thế làm cô vô cùng an tâm.

Sam Sam rửa mặt xong, tròn tròn 2 mắt nhìn mình trong gương....

Ngày hôm qua thi xong CPA cô chưa gọi điện thoại cho cả nhà biết, trọng điểm chính là.... Đây cũng là lúc cô phải nói ba mẹ nghe chuyện cô và Phong Đăng. Tuy rằng cô quyết định nói cho ba mẹ nghe, nhưng mà phải cân nhắc xem nói thế nào, vậy mà Sam Sam cân nhắc đúng 1 ngày. Ở trong nhà cùng Phong Đăng đến tối muộn, thừa dịp anh ở phòng sách coi tư liệu hội nghị, Sam Sam gọi điện thoại về nhà. Báo cáo tình trạng thi cử xong, Sam Sam khẩn trương nhập đề.

“Đúng rồi, mẹ, con nói mẹ nghe chuyện này.”

“Chuyện gì?”

“Con có bạn trai rồi.”

Vừa nói xong, Sam Sam theo quán tính đưa di động ra xa một chút. Quả nhiên, di động bỗng vang lên giọng nói của mẹ Tiết, “Cái gì ?!!! Con có bạn trai ?”

Mẹ Tiết vui sướng nói: “Có phải đồng nghiệp của con, trợ lý Phương không ?”

Xem đi xem đi, không gọi điện thoại trước mặt Đại Boss thật là sáng suốt!

“Không phải ! Nhưng mà cũng coi như là đồng nghiệp...”

Mẹ Tiết an ủi cô, “Không phải cũng không sao, trợ lý Phương nhìn rất tốt, nhưng mà chính vì quá tốt nên con không xứng với anh ta, đồng nghiệp bình thường thì điều kiện cũng không khác nhau mấy, môn đăng hộ đối.”

“.....” Sam sam trầm mặc.

Mẹ Tiết hết nói cái này đến cái nọ, kết quả đầu dây bên kia lại không có tiếng động gì cả, cảm thấy kì lạ liền hỏi, “Đâu rồi? Làm gì mà im re vậy? Mới nói vài câu mà con thẹn thùng rồi hả?”

“Không có ==, cái kia, mẹ, con nghĩ.... Chức vị của anh ta cao hơn trợ lý Phương một chút, là, là ông chủ của con.”

Lúc này đến phiên mẹ Tiết im lặng, ông chủ của Sam Sam... Im lặng cả nửa ngày, mẹ Tiết liền quát lớn: “Sam Sam không phải con gặp kẻ lừa đảo chứ?”

“.... Mẹ, chẳng lẽ là ông chủ của con mà con còn không biết hay sao?”

“Cái này khó nói lắm, con hỏi đó con nhận lầm người khác là mẹ nữa mà”

Sam Sam bực bội, “Khi đó con mới có mấy tuổi mà, làm sao mà nhớ rõ được chứ.”

“Ba tuổi đã vậy, bây giờ cũng vậy.”

“Thật sự không phải là lừa đảo mà.”

Nói đến khan cả cổ họng mà mẹ Tiết thủy chung vẫn không tin, Sam Sam bắt đầu kể: “Quên đi, để anh ta nói chuyện với mẹ.”

Vừa nói xong cô liền chạy vọt vào phòng sách, cầm di động đưa cho Phong Đăng: “Mẹ em, làm ơn, mau chứng minh anh không phải lừa đảo.”

Phong Đăng nhận điện thoại, không vội vã cùng mẹ Tiết nói chuyện, phân phó Sam Sam: “Em xuống lầu pha cho anh ly cà phê đi.”

Gần nửa đêm rồi mà uống cà phê gì chứ, rõ ràng là muốn cô đi ra ngoài, không cho cô nghe lén đây mà ! Sam Sam bằng mặt không bằng lòng ngồi xồm trước cửa phòng sách, dán lỗ tai lên tường, đáng tiếc là cái gì cũng không nghe được.

Được một lúc, Sam Sam bỗng nhớ tới chuyện Phong Đăng đã giúp đỡ gia đình mình, đáng lẽ cô phải nói mẹ nghe chứ. Ai nha! Sao lại quên mất việc này, cô thật sự bị mẹ làm cho hồ đồ.

Cô vội vàng đẩy cửa ra, định nhắc nhở Phong Đăng thì đã thấy anh vừa mới cúp điện thoại.

Sam Sam chờ mong hỏi: “Thế nào? Mẹ em tin anh không?”

“A?”

"Dù sao điều đó cũng không quan trọng."

"Sao lại không quan trọng ? Mẹ em nghĩ anh là kẻ lừa đảo !"

"Tiết Sam Sam, bây giờ là mấy giờ ?"

Hỏi cái này làm gì chứ? Sam Sam nhìn đồng hồ trên tường rồi trả lời, “10 giờ 20.”

“Buổi tối?”

“Vô nghĩa!”

Phong Đăng gật gù đầu, “Hiểu rồi chứ?”

“Hiểu được cái gì?”

“Buổi tối, 10h, em ở nhà của anh.... Cho nên, hiện tại anh có phải là kẻ lừa đảo hay không không còn quan trọng.” Phong Đăng bình tĩnh nói, “Mẹ em bây giờ chắc cũng đã biết, nếu như anh mà lừa em, thì cũng đã lừa hết rồi.”

.....Sam Sam rốt cuộc hiểu được, sau đó cầm lấy di động, “A a a, phải gọi lại cho mẹ, không được, em phải nói rõ, em trong sạch mà!”

Phong Đăng bất thành linh ôm cô vào lòng, “Không cần, lập tức sẽ không còn trong sạch.”

“A?”

Sam Sam cảm giác nguy hiểm đang ở trước mắt, có bàn tay ôm chặt eo cô, làm cho cô không thể nào động đậy, hơi thở nam tính phả lên mặt cô....

“Tiết Sam Sam, em nói với mẹ rằng em rất tin tưởng anh?”

Sam Sam yếu ớt trả lời: “Em làm sao mà không tin tưởng anh.”

Phong Đăng “ừ” 1 tiếng, bàn tay khẽ vuốt ngực cô, “Chỗ này.”

Tuy rằng cách 1 lớp quần áo, nhưng tay anh nóng rực như bàn ủi, làm Sam Sam bủn rủn tay chân....

Không cần nhân cơ hội này giờ trò lưu manh chứ ! Tay chân luống cuống nắm tay anh, kết quả khiến cho quần áo càng thêm lộn xộn, nút áo đều bung ra hết.

Phong Đăng cười cười, dừng lại động tác, “Chuyển qua đây ở đi.”

“A?”

“Hôm nay.”

“.....Nửa đêm rồi mà.”

“Chuyển người trước.”

Ba chữ cuối cùng làm cô mơ hồ không hiểu rõ, anh tiến lại gần, đôi môi nóng bỏng khẽ in lên cổ cô 1 nụ hôn, trực giác Sam Sam biết sắp có chuyện gì xảy ra, cả người bủn rủn, vô lực chống cự.

Mỗi lần anh như thế, cô lại thấy anh quá đáng, nhưng cuối cùng anh vẫn chẳng làm gì cả, giống như sáng nay vậy đấy. Nhưng mà... Lần này... Không giống như những lần trước.... Có lẽ, Đại Boss, anh luôn chờ đợi ngày này.... Chờ cô đẹp bỏ mọi băn khoăn, tin tưởng anh và lớn tiếng tuyên bố với mọi người là họ đang yêu nhau. Anh là người kiêu ngạo mà lại nhẫn nhịn tới ngày hôm nay thì đâu phải chuyện dễ gì !

“Phong Đăng...” Khoảng cách thân mật rất gần, Sam Sam thở hổn hển gọi tên anh.

“Sao?”

“Ngày mai giúp em chuyển nhà, còn phải đi gặp chủ nhà nữa.”

Đây là câu trả lời sao? Phong Đăng cười: “Không cần, chủ nhà của em là anh.”

Cái gì, cái gì? Sam Sam thật lâu mới phản ứng, tuy bị vây trong tình cảnh thân mật thế này, cô cũng không nhịn được mà cảm phần chỉ trích anh: “Đúng thật là nhà tư bản hủ bại! Phát lương cho em rồi mà còn lén lút thu lại 1/3 số tiền nữa !”

Phong Đăng cười khẽ, “Hiện tại nhà tư bản có thể thu luôn cả người không?”

Sam Sam rúc vào trong lòng anh, “Không cần ở phòng sách.”

Sau đó cô nhẹ nhàng nói: “Có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ấm Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Ads Trên vai thỉnh thoảng truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho người ta phát run, Sam Sam nửa tỉnh nửa mê mặc cho ai đó hôn một hồi lâu, cô còn ngái ngủ kháng nghị: “Không muốn đâu, muộn rồi.”

“Hôm nay là thứ bảy mà, em muộn cái gì chứ?”

Sao, thứ bảy rồi à?

Nhưng mà có người nào không đáng tin, Sam Sam không thêm tin anh. Lần trước, mới sáng sớm đã bị ai đó đè nặng ản, cô viện cớ thứ hai phải đi làm, kết quả là ai đó liền cứng rắn nói là chủ nhật, cô chưa tỉnh ngủ, đầu óc còn mơ hồ, nên đã bị lừa. Bị ai đó ăn đến mệt lả người, cô ngủ thẳng đến giữa trưa, lúc tỉnh dậy thì mới phát hiện.... Đúng thật là thứ hai !

Anh muốn đáp máy bay đi công tác không cần phải hãm hại cô vậy chứ !

Tiền tháng này của cô...

Cô kháng nghị, bực tức với ai đó vì tiền thưởng tháng này mất hết, thế mà ai kia lại còn nói : "Tiền thưởng gì chứ ? Em trực tiếp cho em, mà còn không khấu trừ thuế nữa. "

"Vậy là trốn thuế rồi !"

= = Sam Sam cảm thấy anh rất không biết xấu hổ.

Sáng sớm đã giờ trò thú tính như vậy, mà còn bảo cô trốn thuế nữa chứ !

Tức nhất chính là ai đó ra về đêm chiều nói : "Sam Sam, nếu không thì chúng ta lấy cái khác thay cho tiền đi thường đi ?"

..... Sam Sam nằm trên giường lăn qua lăn lại trên giường, thấy lịch để bàn, cô liền cầm lên xem, đúng thật hôm nay là thứ bảy. Phong Đăng cũng không sốt ruột, lúc này mới cúi đầu cười hỏi : "Có thể rồi chứ ?"

Sam Sam chống cự một chút : "..... đừng cần cố em chứ."

Phong Đăng nhìn cô cười rất gian xảo : "Nhà tư bản đều là kẻ hút máu mà."

Buổi sáng sau khi thu đủ thuế rồi, người nào đó mang tâm trạng nỡm đi tắm rửa, Sam Sam mới không cần cùng anh tắm, ở trên giường lăn 2 vòng, sau đó đứng lên sửa soạn.

Đồ đạc của cô đã chuyển gần hết qua nhà anh, mọi thứ được sắp xếp hết rồi, hiện tại chỉ còn 1 ít quần áo vẫn chưa biết sắp thế nào. Dem quần áo đi tới tủ quần áo, Sam Sam vừa mở tủ, không khỏi 囧 .

Ở nhà cũ, quần áo nam nữ đều tách ra để riêng, nhưng mà ở trong thành phố thì lại không như vậy. Quần áo của cô và Phong Đăng để chung với nhau. Không xem thì không biết, vừa thấy tủ quần áo của anh thì cô đã bị dọa nhảy dựng lên, thì ra tủ quần áo của Đại Boss lại đồ sộ tới như vậy. So với tủ quần áo của cô thì thật là quá đáng thương.

Ngón tay Sam Sam cọ cọ trên tây trang của anh, không biết nhớ tới cái gì, 2 gò má bỗng nhiên hồng lên.

Phong Đăng lau lau tóc bước ra từ phòng tắm, nhìn về phía tủ quần áo, nhướn mày : "Buổi chiều em cùng Phong Nguyệt đi dạo phố đi, mua nhiều quần áo vào."

Ah cũng không muốn tủ quần áo của đàn ông mà còn nhiều hơn phụ nữ !

Lại nghĩ tới chuyện gì đó, Phong Đăng nhắc nhở cô : "Tiết Sam Sam, anh đưa cho em thẻ tín dụng, em định khi nào mới dùng đây ?"

Anh đưa cho Sam Sam thẻ tín dụng cũng lâu lắm rồi, nhưng mà giấy tờ thanh toán thẻ của anh tới bây giờ cũng chưa có phát sinh chi phí nào của Sam Sam cả. Anh cũng từng đề cập qua 1 lần, kết quả lúc ấy hai mắt của đồng chí Tiết Sam Sam lóe lên mạnh dạn vuốt mông ngựa : "Em hoàn toàn không dùng được, ông chủ của em rất lợi hại, kiểm tiền lại rất nhiều, tính tình lại hào phóng, phát tiền thưởng rất nhiều, cần bản dùng không hết !"

Được rồi... Phong Đăng anh là người bạn trai biết đối nhân xử thế, tuy rằng câu trả lời không thật thỏa mãn, nhưng lấy tư cách là nhà tư bản tham hư vinh thì đương nhiên nghe vậy thì thật là thỏa mãn, sẽ giả bộ bị cô đánh lừa không hỏi thêm nữa.

Anh vừa mới lên tiếng làm đầu óc Sam Sam hoảng sợ, liền dõng ngón tay khỏi tây trang của anh, tiếp tục vui đầu sắp xếp lại quần áo: "Em không cần quẹt thẻ của anh."

Ánh mắt Phong Đăng trầm xuống, trong lòng nổi lên cơn giận. Anh không ngờ Sam Sam lại nói vậy, liền đi tới kéo tay Sam Sam, tức giận nói : "Vì sao em không thể quẹt thẻ của anh ?"

Sam Sam nghe anh hỏi không trả lời liền mà nhìn anh thật lâu...

"Mỗi lần đều là em cùng Phong Nguyệt đi dạo cả. Từ lúc chúng ta ở cùng nhau đến giờ, anh có bao giờ chờ em đi dạo phố, mua sắm này nọ đâu ! Đáng ghét !"

Vừa dứt lời, cô bị ai đó kéo mạnh vào trong lòng, hai má đang đỏ lên do tức giận bị ai đó néo, Phong Đăng cười nhẹ : "Giúp anh chọn áo somi đi."

"Hà ?"

"Không phải muốn anh đi quẹt thẻ dùm em sao ?"

Tuy rằng việc chọn áo somi cũng không làm Sam Sam nguôi giận, nhưng mà lúc đi thì cũng là buổi chiều rồi, Đại Boss lần đầu tiên cùng cô đi dạo phố, Sam Sam rất phấn khích, vì muốn tỏ ra coi trọng ý kiến của anh, trên đường đi cô bắt đầu hỏi lung tung : "Anh cảm thấy em mặc quần áo gì thì đẹp ?"

"Chẳng có gì khác biệt lắm."

Cái này mà gọi là trả lời sao ? Sam Sam cẩn thận chứng thực : "Mặc gì cũng đẹp hết hà?"

"Sam Sam, lúc lái xe cần yên lặng, đừng làm loạn hay nói giỡn."

"....."

Vì thế Sam Sam có dự cảm việc mời anh đi quẹt thẻ dùm cô, khả năng cô phải nỗ lực trả giá... Quả nhiên, mới tới được cửa hàng đầu tiên, thiên tính soi mói của anh bắt đầu bộc phát.

"Cái này đẹp không ?"

"Ừh..." Mây hơi hơi nhú lại.

Sam Sam yên lặng trở về phòng thử đồ.

"Cái này thì sao ?"

".....Ừ."

..... Lại thay.

"Còn cái này ?"

Sam Sam lần này đã biết kiên nhẫn, không nóng nảy, lần lượt thử đồ cho Phong Đăng xem, kết quả anh chỉ nhìn đánh giá sơ sơ, rồi phán 1 câu xanh rờn :
"Em không mặc còn hơn. "

Người gì đâu mà miệng lưỡi thật độc ác !

Sam Sam lập tức vào phòng thử đồ, một hồi lâu... Sam Sam đi ra, trên người vẫn mặc y nguyên quần áo lúc nãy đến. Nhân viên cửa hàng nhìn cô tha thiết, Sam Sam khụ khụ một chút, đem quần áo trả lại cho cửa hàng.

".....Không hợp với tôi lắm."

Xoay người thấy Phong Đăng đang cười, cô thẹn quá hóa giận !

Về mặt ủ rũ ra khỏi cửa hàng, Sam Sam thành khẩn đề nghị : "Nếu không anh về nhà trước đi."

Phong Đăng tỏ vẻ không đồng ý : "Là ai kêu anh chờ đi dạo phố ?"

Tự mình nhảy vào cái hố mà mình đào, cô đứng thật là ngốc ! Sam Sam theo anh vào cửa hàng tiếp theo, hung hăng cảnh cáo ai đó, "Ngoại trừ chuyện quẹt thẻ, anh cái gì cũng không được cho ý kiến đó."

Nói xong vừa quay đầu lại đã thấy nhân viên cửa hàng kính sợ nhìn nàng. (lần đầu dc oai phong nhá =]])

T__T Phong Đăng ngồi ở 1 bên nhìn Sam Sam tràn đầy sức sống thử hết cái này đến cái kia, rồi lại ngấm ngĩa trước gương, quay đầu hỏi nhân viên cửa hàng xem đẹp không, và đương nhiên nhân viên cửa hàng đều gật đầu nhất trí toàn bộ đều đẹp.

Vì thế cô cũng rất do dự, chẳng biết chọn cái nào. Cô quay đầu, ánh mắt giống như đang trưng cầu ý kiến của ai đó, nhưng lại rất nhanh phụng phịu quay đầu lại.

Phong Đăng trong lòng cảm thấy buồn cười không thôi. Kỳ thật quần áo nãy giờ cô mặc cũng đều rất đẹp, chỉ là anh cố ý soi mói, muốn xem bộ dạng muốn làm cho anh thích mà cô lo lắng buồn rầu thế nào mà thôi.

Phong Đăng vẫn ngồi đó nhìn bộ dáng buồn bực của ai kia, vừa liếc mắt, đã thấy ai kia cầm một đồng quần áo chạy tới.

"Phong Đăng, mấy cái áo này hợp với anh nè !"

Cô đứng thật là không thể giận ai quá 3 phút, Phong Đăng bật cười, cũng không thử áo, trực tiếp bảo nhân viên cửa hàng gói lại.

"Anh không thử xem vừa hay không sao ?"

"Em chọn chẳng lẽ không vừa với anh ?" (hồ hớ... cái gì hiểu nghĩa bóng nhá, chứ k phải nghĩa đen nhá =]] có ai nghĩ giống ta k nhỉ ???)

Lời nói của anh mang đầy hàm ý, đáng tiếc người trước mắt hiển nhiên không hiểu, còn tưởng anh khen cặp mắt sáng suốt của cô, đắc ý hể hể.

"Cửa tiệm đằng trước cũng không tệ." Phong Đăng nói.

"Hả ?"

"Chúng ta đi mua tiếp đi."

"Hả ?"

"Nhiều đó quần áo vẫn chưa đủ."

..... Sam Sam yên tâm, Đại Boss quả nhiên vẫn bình thường.

Đại Boss bỗng nhiên không thèm soi mói nữa... Sam Sam chạy nhanh nắm bắt cơ hội mua vài món đồ == loáng cái cô thu hoạch được rất nhiều, nhưng mà so với tủ quần áo của Phong Đăng thì còn cách xa lắm >,

Đi ra khỏi trung tâm thương mại, Phong Đăng thuận tiện giúp cô cầm túi quần áo mới mua.

"Mấy cái áo đó anh không thử, làm sao biết mặc vừa hay không?"

"Không vừa?" Phong Đăng ra về tự lự (tự hỏi) một chút rồi nói, "Vây thì coi ra."

..... Sam Sam lần này đầu óc cũng thông minh được tí, hiểu được ý anh nói là gì, ngượng ngùng liếc nhìn nhân viên cửa hàng, lập tức kéo anh chạy đi.

T__T Tuy rằng nhân viên cửa hàng khẳng định không nghe được 2 người nói gì, nhưng cô cũng không dám đến đây lần sau đâu!

Đã đến giữa trưa mà Sam Sam vẫn chưa có gì lót bụng, cô rủ Phong Đăng đi ăn mì thịt bò. Lúc về nhà thì trời cũng đã tối, Phong Đăng vừa lái xe tới công ty thì thấy bảo vệ kính cẩn chào họ.

"Phong tiên sinh, Phong phu nhân, xin đợi một chút, có bưu kiện gửi cho 2 người."

Bảo vệ xoay người đi vào trong lấy bưu kiện ra: "Phong phu nhân họ Tiết sao?"

"Ách....." Sam Sam lúng túng.

Phong Đăng vuốt cằm, "Đúng vậy."

"Vây đúng rồi." Bảo vệ đem bưu kiện đưa cho Sam Sam, cười nói: "Chuyển phát viên nói không có ai ở nhà nên gửi lại cho chúng tôi."

Sam Sam cảm thấy tai mình nóng lên: "Hôm nay đi ra ngoài quên mang theo điện thoại, cảm ơn anh."

Phong Đăng vừa lái xe vào garage vừa nhướn mày nói: "Ai gửi vậy, Phong phu nhân?"

Sam Sam trừng mắt nhìn anh.

Kỳ thật cô cũng không biết là ai gửi, tên người gửi cũng không rõ ràng. Chờ vô nhà rồi cô mới mở ra, thấy cuốn tiểu thuyết có bìa màu sắc sỡ, Sam Sam mới nhớ đến "tài liệu giảng dạy" của Song Nghi.

Mấy ngày hôm trước cô có nói chuyện với Song Nghi qua QQ, cô nói bóng nói gió, ai ngờ radar nhạy bén của Song Nghi phát hiện ra, đương nhiên Song Nghi hưng phấn toàn tập: "Rốt cục cũng đến phiên nhà chỉ đạo kỹ thuật Song Nghi lên sân khấu, ha ha ha ~~~"

Vì thế mà hôm nay cô mới nhận được "tài liệu giảng dạy" này.

Sam Sam cầm lấy quyển tiểu thuyết nhìn nhìn, không thể không nói, "tài liệu giảng dạy" của Song Nghi có cái tựa vô cùng "độc đáo" – "Tàn bạo tổng tài tiểu bạch thỏ".

Đầu tiên là nghề nghiệp đều rất giống...

Chi tiết cũng liệt kê tỉ mỉ.....

Tiện tay lật vài trang xem thì lại toàn là cảnh H nóng bỏng!

Sam Sam tùy tiện đọc sơ qua thì đã bị mấy tư thế cao thâm trong cuốn tiểu thuyết làm chấn động, không khỏi sùng bái trong lòng mà đọc tiếp, càng xem càng đỏ mặt tía tai... nhưng là... cô muốn ngừng đọc mà không được... Đang xem đến xuất thần, bỗng nhiên cuốn sách trong tay bị lấy đi.

Ai kia đứng trước mặt cô lật lật vài trang, sau đó hơi hơi nhún mày lại.

Sam Sam xấu hổ vạn phần, cúi đầu không nói lời nào.... Xong rồi xong rồi... Đại Boss khẳng định cảm thấy cô là người cuồng tình dục 555.....

n__n Sam Sam trong lòng sợ đến phát khóc, không thể quay đầu được nữa rồi.

Phong Đăng đọc lướt qua vài phần rồi cầm tờ giấy nhỏ trong cuốn sách coi, trầm ngâm nói: "Sam Sam, anh không biết em lại thích như vậy..."

Trên mặt anh xuất hiện một ít nghiêm túc tự trách: "Là anh thất trách."

Sam Sam dự cảm có điều không tốt sắp xảy ra, "Em, em thích cái gì?"

Phong Đăng trầm tư nói: "Thì ra em hy vọng anh tàn bạo thêm một chút?"

"....."

Sam Sam còn chưa hiểu rõ anh muốn nói gì thì đã bị ai kia ôm lấy, đi về phía phòng ngủ suốt đêm “tàn bạo”.

..... Cho nên mới nói, giao kết bạn bè cần phải cẩn thận, kết bạn cùng với các tiểu thuyết gia viết truyện tình yêu linh tinh là nguy hiểm nhất !

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ấm Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Ads Thời tiết dần trở nên lạnh hơn, Sam Sam đã đi mua quần áo 2 lần rồi, nhưng mà tỉ lệ quần áo của cô so với Phong Đăng dường như vẫn chưa được cải thiện. Tuy nhiên, có mua nhiều hơn nữa thì cô cũng không có mặc đến, cô không cần mỗi ngày ở công ty trang điểm xinh đẹp quá làm gì.

Lại nói tiếp, Sam Sam gần đây tình cảm và sự nghiệp đều đắc ý cả. Tình cảm thì khỏi nói, quả thực đắc ý đến nỗi làm cho người ta ăn không ngon ngủ không yên == nói về phần sự nghiệp thôi ~~~ tuy rằng toàn bộ tiền thưởng tháng này đều trôi đi như mây bay phía chân trời, nhưng cô đã chính thức gia nhập đoàn Phong Đăng 1 năm rồi, nói cách khác, cô sẽ được tăng lương ~~~ Sam Sam hưng phấn chờ mong không biết lần này lương sẽ tăng lên bao nhiêu !

Trái với sự phấn chấn vui mừng của cô, kế toán trưởng cao cấp của tập đoàn Phong Đăng thì lại lo âu đến nỗi đầu tóc cũng muốn bạc trắng hết. Hiện tại trong công ty ai mà không biết nhân viên bộ tài vụ Tiết Sam Sam cùng Đại Boss có quan hệ chứ. Tăng bao nhiêu tiền lương mới phù hợp? T__T

Riêng giám đốc bộ phận tài vụ luôn công tư phân minh, dựa theo biểu hiện hàng ngày của Sam Sam mà phê vào bảng biên độ tăng lương, nhưng mà lúc đưa cho kế toán trưởng cao cấp phê duyệt thì mọi người đều nghĩ số tiền đó nhất định sẽ rất nhiều.

Nếu mà tăng ít quá thì Tiết tiểu thư và Đại Boss sẽ không vui, mà nếu tăng nhiều thì có thể vượt mộng ngựa.

Đáng thương cho vị kế toán trưởng cao cấp cứ mãi oán thăm không thôi: Thật là, lão công muốn tăng lương cho lão bà thì về nhà mà tăng, cần gì phải làm cho chúng tôi phiền não, chúng tôi cũng muốn tăng lương có được không?

Cuối cùng kế toán trưởng cao cấp cũng có 1 quyết định rất sáng suốt, dù thế nào cũng là tiền của Đại Boss, trái phải đều là tiền cả, mà họ còn có quan hệ, vì thế mà cầm bút lên, hí hoáy phê chuẩn “tăng lương cao nhất”

Vài ngày sau đó, thông báo tăng tiền lương được công bố. Mọi người trong bộ tài vụ cứ quanh quẩn ngưỡng mộ tiền tăng lương của Sam Sam, nhưng cô lại cũng chẳng hiểu họ bị gì nữa, nhưng mà có thêm nhiều tiền vậy, Sam Sam rất hài lòng.

Cuối cùng Sam Sam cũng bù vô được số tiền thưởng bị mất tháng này t__t tập đoàn Phong Đăng vài năm trở lại đây kinh doanh rất hưng thịnh, lần này tiền tăng lương đều làm mọi người vui lòng, không khí trong văn phòng nhất thời ồn ào không thôi. Sam Sam đang nghe ngóng xem đồng nghiệp thảo luận buổi tối sẽ đi đâu ăn mừng thì đột nhiên nhận được điện thoại của Phong Nguyệt giọng đầy lo lắng: “Sam Sam, cô có ở công ty không? Tôi đang ở dưới lầu, cô xuống đây nhanh đi.”

Sam Sam bị Phong Nguyệt dọa, không kịp nghĩ nhiều, chỉ nói với trưởng phòng một tiếng liền chạy vọt xuống dưới lầu. Xe Phong Nguyệt quả nhiên đang ở dưới lầu chờ, Sam Sam lên xe, Phong Nguyệt liền nổ máy chạy đi, nói cũng không kịp nói.

Trên đường đi Phong Nguyệt mới kể rõ mọi chuyện.

“Lần trước sau khi phẫu thuật, tôi có tham gia hội hiến máu, người đứng đầu hội chính là y tá của bệnh viện lần trước. Lúc nãy cô ấy gọi điện thoại cho tôi, nói ở đường cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, có 2 mẹ con đều là nhóm máu AB- RH âm tính, mà bệnh viện lại không đủ máu để dùng, hai mẹ con đang trong tình trạng nguy kịch, bệnh viện kêu gọi mọi người đi hiến máu.”

“A”. Sam Sam thúc giục, “Vậy cô chạy nhanh lên đi.”

Hai người chạy vội đến bệnh viện, lúc đến cửa thì đã thấy y tá lo lắng đứng chờ.

Nhìn các cô đến, y tá hấp tấp dẫn hai người đi xét nghiệm, “Mau mau mau, chúng ta đi thử máu trước đi.”

Y tá vừa đi vừa nói: “Thể trạng của Phong Nguyệt tôi biết rõ, cô mới phẫu thuật chưa tới 1 năm, không thể hiến máu được, vị tiểu thư kia cũng thuộc nhóm máu AB- RH âm tính?”

Sam Sam gật đầu, “Đúng vậy, thân thể tôi khỏe lắm, lần trước hiến máu cũng hơn nửa năm rồi.”

Y tá mừng rỡ nói: “Đi, đi theo tôi.”

Xét nghiệm máu xong Sam Sam đi ra thì đã thấy Phong Nguyệt đang buồn bực nói chuyện điện thoại, thấy Sam Sam, Phong Nguyệt chạy nhanh đưa điện thoại cho cô, tiện thể nhắc nhở: “Anh tôi.”

Sam Sam tiếp điện thoại, Phong Đăng quả nhiên nổi giận, giọng nói thật nghiêm khắc: “Chuyện lớn như vậy sao không nói anh một tiếng?”

“Chỉ là hiến máu thôi mà, có gì lớn lao đâu.” Sam Sam phản bác lại.

“Tiết Sam Sam.”

Anh hạ thấp giọng kêu cả tên họ kêu ra, Sam Sam lập tức thay đổi thái độ, “Em sai rồi, lần sau nhất định sẽ nói anh nghe.”

Nghe bên phía Phong Đăng hình như là âm thanh trong phòng họp, Sam Sam vội vàng nói: “Được rồi được rồi, anh họp đi, đừng lo cho tui em. Đúng rồi, buổi tối chắc em và Phong Nguyệt sẽ ăn ở ngoài.”

“Không cho phép ăn ở ngoài.” Phong Đăng hừ một tiếng, trước khi gác điện thoại, anh hung hăng uy hiếp: “Buổi về nhà ăn gan heo.” (lại gan heo =]])

Gan heo...orz Sam Sam nhớ tới mùi vị gan heo, đầu khò cúp điện thoại.

Vì muốn tránh buổi tối về nhà ăn gan heo, Sam Sam hạ quyết tâm cùng Phong Nguyệt ăn xong rồi mới về, kết quả phải đợi báo cáo xét nghiệm máu nên 2 người chẳng đi đâu được, Phong Nguyệt thì lại có việc gấp phải đi.

“Cô ở đây 1 mình không sao chứ?”

“Không sao cả, cô cứ đi đi.”

Phong Nguyệt đi không bao lâu, y tá liền mang báo cáo đi ra, sắp xếp 2 người khác đi hiến máu, sau đó mới đi đến chỗ Sam Sam, giọng nói có vẻ trách cứ: “Tiết tiểu thư, cô mang thai sao còn đi hiến máu, không phải làm chúng tôi thêm đau đầu sao?”

Sam Sam ngây người một hồi mới phản ứng lại, nhận thức được y tá đang nói gì, ngơ ngác ngắc nói: “Mang thai? Tôi?”

Y tá đưa bản xét nghiệm cho cô, “Cô xem đi, lượng HCG rất cao, không phải mang thai thì là gì nữa.” Nói xong y tá vừa cười vừa vỗ vai Sam Sam, “Ha ha, nặc kệ thế nào, tóm lại là chuyện tốt, chúc mừng cô!”

Y tá đi rồi, Sam Sam ngồi ngơ ngẩn một lúc lâu mới hoàn hồn. Cô lấy điện thoại ra gọi.

Không ai nghe máy.

Àh, chắc là anh đang trong phòng họp rồi. Sam Sam máy móc soạn tin nhắn.

“Đã xảy ra chuyện lớn....”

Nửa tiếng sau, Phong Đăng gọi lại, bên người vắng vắng tiếng ban giám đốc nói chuyện.

“Sam Sam, chuyện gì?”

Sam Sam đang ngồi ở ghế dài trong bệnh viện, nói: “Cũng không có gì.... Hình như, em có thai.”

Phong Đăng thẳng thừng bãi bỏ cuộc họp, 20 phút sau, anh sốt ruột xuất hiện ở cửa bệnh viện.

Sam Sam ngây ngốc ngồi ghế dài không biết đang suy nghĩ gì, Phong Đăng đứng xa xa nhìn cô, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm xúc kỳ lạ....

Sam Sam, đứa nhỏ....

Anh chậm rãi đếm bên cô, cảm bàn tay lạnh cóng, suốt trên đường đi Phong Đăng cứ lặp đi lặp lại những gì anh cần phải nói. (oh... thế em cứ tưởng anh bìn tĩn lăm í=]])

“Sam Sam, chúng ta kết hôn đi.”

Sam Sam ngẩng đầu, nhìn nhìn thân ảnh cao lớn trước mắt, “Hả? Sao?”

Phong Đăng nhử mi một chút, “Anh đang cầu hôn em mà em có phản ứng này sao?”

Sam Sam yên lặng xem xét rồi liếc anh một cái, “Đứa nhỏ cũng có rồi, không kết hôn mới là lạ....”

Phong Đăng: “.....” (áh áh anh á khẩu... đầu truyện tới giờ mới thấy.... mừn wé!)

Sam Sam miễn cưỡng phản chấn tinh thần, “Buổi tối em không ăn gan heo có được không?”

Phong Đăng nhìn không được nở nụ cười, ôm cô vào lòng, “Đừng sợ, có anh đây.” (lỡ mọn wé > ,

A, đã bị anh nhìn ra, cô thực sự đang hoảng sợ, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt, mọi thứ đến nhanh quá. Rõ ràng, rõ ràng bọn họ có “dự phòng” mà.

“Chúng ta đi kiểm tra lại đi.” Phong Đăng liền ôm cô, đưa tay xem đồng hồ, “Hôm nay cũng muộn rồi, ngày mai anh đưa em đi, chờ ngày mai kiểm tra xong đã, giờ thì đi ăn cơm.”

Nghe giọng nói ấm áp của anh an bài tốt mọi việc, Sam Sam dần dần định thần lại, ở trong lòng anh rầu rĩ nói: “Em đây toàn bộ đều giao cho anh hết.”

Phong Đăng cúi đầu nhìn cô, cười nói, “Nếu không thì em giao cho ai?”

Lái xe ra khỏi bệnh viện, anh liền gọi điện thoại cho Phong Nguyệt, không lưu tình mà mắng Phong Nguyệt 1 trận, vẫn là vì cô lôi kéo Sam Sam đi hiến máu mà không nói cho anh biết. Phong Đăng ngậm lại mà thấy sợ, vạn nhất y tá kia không cẩn thận thì Sam Sam đang mang thai mà lại hiến máu thì không biết hậu quả sẽ thế nào.

Giáo huấn Phong Nguyệt xong, Phong Đăng mới nói: “Anh sẽ kết hôn với Sam Sam, buổi tối em với Ngôn Thanh đến Hải Đường Uyển ăn cơm đi.”

Nói xong anh liền gác điện thoại, Sam Sam không khỏi đồng tính với Phong Nguyệt, cô ấy khẳng định giờ đang hồn phiêu phách tán rồi... Qua khỏi ngã tư, Phong Đăng nói: “Hôn lễ cứ giao cho Phong Nguyệt lo, hay là em có ý tưởng gì?”

“Hả? Không.”

Phong Đăng gật gật đầu, bỗng nhiên nói: “Chuyện mang thai em đừng nói ai biết.”

Sam Sam rầu rĩ hỏi: “Vì sao?”

“Em muốn người khác cảm thấy em vì mang thai nên anh mới kết hôn với em sao?” (chí lý... càng ngày càng bấn loạn với anh Đăng :’>)

Sam Sam theo bản năng lắc đầu.

“Vậy nên cái gì cũng không được nói.”

Sam Sam trong lòng cảm thấy ấm áp. Thế giới này đối với việc nam nữ trời sinh không công bằng, nếu mà có con mới kết hôn thì bên nhà trai thường thường không bị gì, nhưng nhà gái chắc chắn sẽ bị đem ra tán hươu tán vượn, nhất là bọn họ lại chênh lệch lớn như vậy.

Đại Boss đang bảo vệ cô! Cô nhất thời không nghĩ đến chuyện này, đều là anh suy nghĩ sâu xa. Sam Sam vò vò tay áo anh một chút, tỏ vẻ cảm ơn? __?

Buổi tối ăn cơm Phong Đăng quả nhiên không đề rò rỉ thông tin gì, đối với việc Phong Nguyệt phấn khích truy hỏi, anh chỉ vòng vo ừ hừ vài câu. Nói đến việc làm sao chuẩn bị hôn lễ, lễ phục như thế nào, Phong Nguyệt thật sự nói 3 ngày 3 đêm cũng không nói hết, đương nhiên cô cũng rất muốn Sam Sam và Phong Đăng kết hôn càng sớm càng tốt.

Sáng sớm hôm sau, Phong Đăng chở Sam Sam đến bệnh viện để kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Ads Thu phí nặng cao tư nhân bệnh viện lớn nhất hảo chỗ chính là ít người không cần xếp hàng, đạo y tiểu thư một chọi một phục vụ, làm kiểm tra rồi kết quả cái gì đều rất nhanh.

Vì thế rất nhanh , bác sĩ liền ngữ khí khẳng định về phía bọn họ tuyên bố: “Tiết tiểu thư cũng không có mang thai.”

Sam sam ngẩn ngơ, “Nhưng là ta ngày hôm qua đi hiến huyết, thử máu y tá nói ta mang thai ,hcg rất cao cái gì.”

“Xét nghiệm đơn dẫn theo sao?”

“Dẫn theo.” Sam sam xuất môn thời điểm thuận tiện đặt ở trong bao, lấy ra nữa cho hắn xem

Bác sĩ nhìn một chút nói: “hcg cao không nhất định là mang thai duyên cớ, người hôm nay xét nghiệm đơn thượng hcg liền chính thường. Lúc ấy có lẽ là trong cơ thể kích thích quá cao, Tiết tiểu thư có ở đừng kích thích sao?”

Sam sam lắc đầu.

Bác sĩ suy tư một chút nói: “Hiện tại thực phẩm thị trường thực không quy phạm, Tiết tiểu thư người ngấm lại, ngày đó xét nghiệm phía trước, người ăn qua cái gì?”

Sam sam cố gắng hồi tưởng, có điểm mờ mịt nói: “Chưa ăn cái gì a, liền ăn vài cái đồng sự cấp lòng đỏ trứng phái, a, giống như đóng gói rất thô ráp.”

Bác sĩ gật đầu, “Phòng chừng chính là này làm cho, hiện tại thực phẩm a!”

Sam sam vẫn là không quá dám tin tưởng, “Thật sự không mang thai sao? Nhưng là ta gần nhất lão cảm giác rất mệt.”

Bác sĩ ngắm hai người bọn họ liếc mắt một cái, thôi thôi kính mắt, họ khan một chút nói: “Có đôi khi muốn vừa phải một chút, tiết chế một chút.”

Sam sam rời đi bệnh viện thời điểm, rất có điểm chạy trốn chết cảm giác, mà gì đại trường hợp đều nhất quán định tự nhiên phong đăng, cuộc bộ cũng tốt giống so với bình thường lược nhanh một ít.

Ngồi trên xe, phong tổng tài tổng kết lên tiếng: “Lần sau người mang thai, chúng ta không đến nhà này.”

Sam sam liên tục gật đầu, “Tuyệt đối không đến!”

Ăn sai này nợ nghĩ đến mang thai..... Còn có thể không thể càng ô long a?! Sam sam không khỏi may mắn vỗ vỗ ngực, “May mắn không có nói cho người khác.”

Bằng không sẽ không chỉ tại bác sĩ trước mặt mắt mắt như vậy, còn muốn một đám cỏi thích vì sao lại không có dụng, sức tưởng tượng phong phú muốn làm không tốt còn tưởng rằng nàng lưu sản đâu.

Phong đăng cũng đồng ý, “Àn, bằng không ta sẽ thực vất vả.”

“..... Người vất vả gì?” Chẳng lẽ người muốn đi nhất nhất diệt khẩu? Sam sam trong lòng phun tào.

“Đương nhiên là vất vả muốn bốn quá hoá thật, cố gắng cho người mang thai, này chẳng lẽ không vất vả?”

Sam sam “.....”

Được rồi, lấy tổng tài đại nhân cá tính, nếu quảng mà cáo chỉ kết quả lại phát trước không mang thai, của hắn xác thực làm được nhượng lại nàng chạy nhanh sinh một cái loại sự tình này..... Như vậy nhất tưởng, sam sam càng cảm thấy may mắn.

Nhưng là, làm may mắn tâm tình đi qua, rất nhanh lại mờ mờ ảo ảo có điểm mất mát đứng lên. Tuy rằng trong bụng cục cưng kỳ thật căn bản không tồn tại quá, nhưng là này ngăn ngừa thời gian lý, giống như cũng đối này hư ảo tiêu sinh mệnh đầu nhập vào cảm đâu.

Buổi tối nằm ở trên giường, bầu không khí yên tĩnh càng làm cho cảm giác mất mát của Sam Sam lớn hơn. Cô cảm thấy bối rối, sao Phong Đăng chẳng có tí gì là buồn cả, chẳng lẽ không có con, anh cảm thấy nhẹ nhõm sao?

“Anh không thích có con hả?”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Anh có vẻ không thêm đề ý...”

“Đừng nghĩ bậy bạ.” Anh đem cô ôm ngồi trên người anh, nói, “Có đứa nhỏ anh rất vui, không có đứa nhỏ anh cũng rất vui. Anh không nghĩ vì đứa nhỏ anh mới kết hôn với em, hơn nữa.....” Phong Đăng dừng một chút, trên mặt có chút xấu hổ. “Em còn trẻ, sớm như vậy mà đã làm mẹ, anh thật không đành lòng.”

“Em tốt nghiệp thì đã 22, hiện tại cũng 23 tuổi rồi!”

“Quá trẻ.” Phong Đăng sờ sờ đầu cô, “Anh muốn em hưởng thụ thêm vài năm nữa.”

“= = kỳ thật anh mới là người hưởng thụ thì có.”

Hừ, còn đồ thừa cô nữa, cô đi guốc trong bụng anh mà.

Phong Đăng bật cười, “Đúng vậy, anh cũng hưởng thụ, nhưng mà....” Anh kéo dài giọng ra, ánh mắt mờ ám nhìn cô, “Anh hưởng thụ cái gì chứ?”

“Này!”

Sam Sam phản ứng rất nhanh, nhưng mà phòng ngày phòng đêm cũng không phòng được giấc nhà, vì thế nước mắt lưng tròng mà cắn tay ai kia... Sau đó, Phong Đăng nhớ tới điều gì liền hỏi Sam Sam: “Lần trước ai nhờ em trả về dùm?”

“Ách, là a Giai.”

“Vậy lần này ai mời em ăn bánh trứng?”

“Cũng là a Giai.”

Phong Đăng gật gật đầu, Sam Sam nóng nảy nói, “Anh sẽ không làm gì chứ, a Giai rất tốt, làm việc cũng rất giỏi.”

Phong Đăng mặt không chút thay đổi nói: “Không có gì, cô ấy nên được thăng chức.”

“A?”

Quả nhiên, vài ngày sau lãnh đạo đã ra thông cáo, nhân viên Hoàng Thế Giai biểu hiện làm việc rất xuất sắc, cẩn trọng, nên được thăng chức, tiền lương cũng tăng, chuyển qua chi nhánh công ty làm trong bộ phận tài vụ. Thực khéo là, chi nhánh công ty kia lại gần nhà của a Giai hơn. (đồ nhé, sao a Giai lại đc tăng lương + thăng chức nhưng mà lại chuyển qua chi nhánh khác, trong khi Sam Sam lại rất thân với a Giai?????)

Thăng chức tăng lương, lại đi làm gần nhà, a Giai vô cùng mừng rỡ, được mọi người chúc mừng xong, a Giai tìm được Sam Sam, khẳng định nói: “Sam Sam, nhất định là bạn ở trước mặt Phong tổng nói giúp mình vài lời phải không?”

Sam Sam khó khăn nói: “..... Là..... Hả?”

A Giai cảm động ôm lấy cô, “Người tốt sẽ được báo đáp, Sam Sam, cô cùng Phong tổng chắc chắn sẽ thành vợ chồng!”

..... Kỳ thật bị a Giai chúc phúc như vậy, Sam Sam lại rất lo lắng = _ =||| gì mà vợ chồng chứ... Sam Sam nhớ tới 1 vấn đề -- lúc đó vì có đứa con, nên họ mới gấp rút kết hôn, kết quả lại không có, thì làm sao mà kết hôn nữa?

Phong Đăng giống như đã quên chuyện này, nhắc cũng chẳng nhắc, Phong tiểu thư cũng không thấy bóng dáng đâu cả, Sam Sam rối rắm suốt 2 ngày, quyết định không quan tâm vấn đề này nữa, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Ai ngờ lại qua 2 ngày, Phong Đăng lúc ăn cơm bỗng nhiên nói: “Sam Sam, ngày mai buổi chiều em lên văn phòng anh.”

“Làm cái gì?”

Phong Đăng nhìn cô nói: “Ký hợp đồng trước khi kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Ads Buổi chiều hôm sau, Sam Sam đứng giờ đi vào phòng Phong Đăng.

“Sam Sam, lại đây.” Phong Đăng ngoắc cô, rồi giới thiệu người đàn ông ngồi trên sofa, “Đây là Trương bá, đại luật sư nổi tiếng nhất thành phố. Trương bá, đây là Sam Sam.”

Sam Sam ngoan ngoãn chào hỏi: “Xin chào, Trương bá.”

“Cô gái, không tệ không tệ.” Trương bá tùm tùm cười đánh giá một lúc, trên mặt toát ra vài phản xúc động, “Nháy mắt tôi đã làm luật sư cho nhà Tiểu Phong được gần 10 năm rồi, rốt cuộc cậu ấy cũng kết hôn, đáng tiếc ông nội cậu ấy không thấy được.”

Phong Đăng nói: “Vài ngày nữa là ngày giỗ của ông nội, cháu sẽ dẫn cô ấy đến gặp ông ấy.”

Trương bá gật gật đầu, vừa cười vừa đứng lên, “Lo chuyện hỷ sự trước, đừng để ông già như ta làm mất hứng, đến đây cô gái, chúng ta nói chuyện đi.”

Sam Sam lúc này mới chú ý đến sắp văn kiện trên bàn. Ách, tất cả cái này đều là hiệp nghị trước khi kết hôn chứ? Sam Sam nghĩ vài tờ là cũng tốt lắm rồi, cần chi mà nhiều dữ vậy?

Chờ Trương bá giải thích, Sam Sam mới biết được, thì ra phần lớn văn kiện này đều là hợp đồng đi kèm với hiệp nghị, nào là bất động sản, cửa hàng,

trang sức, châu báu, còn có cả quỹ cổ phiếu,.... 1 lúc lâu sau Trương bá mới nói hết.

“Cô gái, sau khi cháu kết hôn cùng Tiểu Phong thì toàn bộ những thứ này đều thuộc về cháu.”

Phong Đăng đối với lời Trương bá vừa nói có chút bất mãn, nhẹ nhàng khụ một chút.

Nhìn Phong Đăng từ nhỏ đến khi trưởng thành, liếc mắt 1 cái ông đã biết anh muốn gì, cười hớ hớ tiếp tục nói: “Cháu sẽ sở hữu bất động sản, đương nhiên bất động sản này đều là của Tiểu Phong.”

“Ách, cái kia, Trương bá, cháu nhớ không lầm thì cổ phiếu được xem như là động sản?” giọng nói Sam Sam đầy vẻ nghi ngờ. Thật sự là vị luật sư già này nhìn thoáng qua rất quyền uy, rất chuyên nghiệp. Nhưng giờ cô lại nghi ngờ tính chuyên nghiệp ấy.

Trương bá thực bình tĩnh giải thích: “Cổ phiếu xác thực được xem như là 1 loại động sản, nhưng mà trong tình huống này, động sản của Tiểu Phong cũng được xem như là bất động sản.”

Sam Sam nghiêng đầu nhìn ông, “Vì sao?”

“Bởi vì quỹ cổ phiếu của công ty là cổ phần tổng hợp, từ khi thành lập đến nay quỹ cổ phiếu đều dùng tiền mặt để thanh toán, cho nên tính lưu động sẽ cao hơn một chút.” Trương bá cười đùa, thâm ý nói, “Cô gái, cháu có năng lực kinh doanh đấy.”

Trương bá nói một cách hài hước làm cho Sam Sam thấy buồn cười, Phong Đăng khước miệng cũng hơi hơi cong lên.

Trương bá tiếp theo nói: “Này, lão già này chỉ nói đại khái vậy thôi, hay là cháu tự mình xem đi, có vấn đề gì thì có thể hỏi ta.”

Cả một xấp dày, đúng thật phải chậm rãi xem mới được. Sam Sam cầm lấy bản hiệp nghị, cúi đầu đọc. Thực ra nội dung hiệp nghị hôm qua Phong Đăng cũng nói sơ qua cho cô nghe. Chủ yếu là tách biệt cô và lợi ích công ty. Nhưng bất động sản tặng cùng hiệp nghị thì anh không hề đề cập với cô.... Lúc nghe luật sư già nói, cô còn có vẻ mơ hồ, cũng không hiểu tại sao Phong Đăng lại cho cô này nợ, cho tới bây giờ khi thấy văn kiện giấy trắng mực đen, cô mới hiểu được. Vì thế cô có chút hoảng sợ.

Hí hoáy đọc bản hiệp nghị một lần, Sam Sam để xuống bản, nhìn về phía Phong Đăng, “Hiệp nghị em không có ý kiến gì, nhưng mà những bất động sản đi kèm em có thể chọn được không?”

Trương bá có chút kinh ngạc, Phong Đăng nhìn Tiết Sam Sam, trầm mặc 1 lúc, rồi xoay qua Trương bá, “Cháu nghĩ cháu sẽ cùng Sam Sam bàn bạc lại.”

Vị luật sư già đứng lên, cười hớ hớ, “Vợ chồng son cứ từ từ thương lượng, lão già ta lại thêm thuốc nữa rồi, ta ra ngoài hút đây.”

Phong Đăng ngồi trên sofa lật từng trang hợp đồng, “Lại đây chọn.”

Sam Sam vội vàng đến gần một chút.

“Anh để em ký cái này, em tức giận sao?”

Làm sao có thể ! Hiểu lầm hiểu lầm! Sam Sam vội lắc đầu, cam đoan: “Tuyệt đối không có.”

“Vậy sao không ký?”

Sam Sam lúng ta lúng túng nói: “Em cảm thấy, nhiều đây nhiều quá. Hôm qua anh chỉ nói là có bản hiệp nghị trước khi kết hôn, đâu có nói mấy cái này đâu.”

Phong Đăng cầm trên tay văn kiện, “Hiệp nghị này là khi còn sống, ông nội đã lập ra, lúc Phong Nguyệt kết hôn cùng Ngôn Thanh cũng đã ký 1 bản như vậy, mục đích là bảo đảm lợi ích tập đoàn dù trong bất cứ tình huống nào cũng không bị ảnh hưởng. Còn những bất động sản kia toàn bộ là tài sản cá nhân của anh.”

Sam Sam tỏ thái độ: “Hiệp nghị thì em không ý kiến gì cả.”

“Sam Sam, mặc cho việc gì cần phải sử dụng hiệp nghị để giải quyết, thì lúc đó chính là tình huống xấu nhất. Hiệp nghị trước khi kết hôn có tác dụng ngay lúc đó. Nếu chủ hiệp nghị bảo đảm lợi ích của tập đoàn, anh cũng sẽ bảo đảm lợi ích của em, những bất động sản kia là cho em, để khi tình huống xấu nhất xảy ra thì em vẫn còn cái mà phòng thân.”

Anh đã tính toán, đề phòng cho bản thân mình sao? Sam Sam nghe hiểu, vì thế có điểm khó chịu, “Anh chuẩn bị những thứ này cho em, là sợ em sẽ có chuyện gì? Anh sợ sau này sẽ bạc đãi em sao?”

“Không phải.” Phong Đăng thở dài, “Anh dám cam đoan những văn kiện kia chỉ là đồng giấy vụn, nhưng mà Sam Sam, năm tháng quá dài, anh hy vọng em ít nhất có cái gì đó, dù trong tình huống nào em cũng có thể phòng thân.”

Sam Sam bỗng nhiên thấy mắt mình cay cay, nhưng mà suy nghĩ một hồi, vẫn là kiên trì nói: “Em không phải toàn bộ không cần, chỉ là lấy một ít thôi.”

Phong Đăng không nói gì. Tiết Sam Sam bị anh nhìn mà thấy bất an, cô có phải hay không rất cố chấp? Nhưng mà mấy thứ đó thật sự ngoài dự liệu của

cô.

Ngày hôm qua khi Phong Đăng nói về bản hiệp nghị, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý để ký một hiệp nghị trước khi kết hôn đầy hà khắc.

Cô cũng không thấy khó chấp nhận.

Cô chưa bao giờ cảm thấy Phong Đăng là người hà khắc hay keo kiệt, mà là, cô hiểu rõ con người anh, anh vẫn luôn sống và làm việc theo lý trí, đều sắp xếp mọi thứ ôn hòa.

Cho dù là yêu nhau, cũng không có nghĩa là cô phải có hết tất cả những gì của anh, cô không muốn anh tự nhiên lại đem tài sản mà anh đã vất vả tạo ra cho không cô. Sam Sam biết nghĩ như vậy thực ngốc, có lẽ sẽ bị rất nhiều người cười nhạo, nhưng nếu làm vậy, cô sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Khi quyết định kết hôn cùng anh, cô kỳ thật cũng đã tự suy xét kỹ hôn nhân là thế nào == sau đó liền cảm thấy, làm vợ chồng cũng giống như là bằng hữu, quan trọng là phải bình đẳng, bình đẳng này không phải nói đến địa vị, mà là nói đến bình đẳng trong việc cho và nhận.

Những gì cô cho anh và anh cho cô đều phải như nhau, như vậy mới thực sự sống bền lâu được, nếu một người cho người kia quá nhiều mà nhận lại quá ít thì dần dần sẽ sinh ra bất đồng.

Nãy đến giờ cô miên man suy nghĩ == Phong Đăng còn ngồi đó chờ cô giải thích, Sam Sam đi đến chỗ anh, tựa đầu vào vai anh, “Thật ra em muốn hỏi anh một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Nếu không phải hiểu lầm có đứa nhỏ, anh có cầu hôn em không?”

“.....Tiết Sam Sam.”

“Hà?”

“Dạo gần đây chúng ta không có về nhà cũ, vì sao?”

“Bởi vì lâu 3 đang trang hoàng lại.”

“Vì sao trang hoàng?”

“Ách.....”

Trong nháy mắt, Sam Sam cảm thấy trong lòng chưa từng có cảm giác thỏa mãn như lúc này, ngay cả lúc anh nói “Chúng ta kết hôn đi” cũng không có. Lần đó cô hoang mang rối loạn, giống như là tìm biện pháp ứng phó tạm thời, ngược lại lúc này đây anh không chút lãng mạn hỏi lại thì cô lại càng thấy giống cầu hôn hơn.

Vẫn tựa vào vai anh, Sam Sam nói: “Anh xem, cái gì anh cũng đều nghĩ thay em, có lời nói của anh thì mọi thứ đều ổn cả, nếu không có lời nói của anh, thì chuyện gì cũng không thành.”

Văn phòng im ắng.

“Quên đi.”

Phong Đăng bỗng nhiên cảm lấy sắp văn kiện trên bàn, toàn bộ ném vào sọt rác.

Đây là làm sao vậy?

Sam Sam đang thấy kỳ quái thì chợt nghe Phong Đăng nói: “Anh bỗng nhiên cảm thấy, nếu như em đã muốn như vậy thì ... kết hôn mà đòi hỏi phải có hiệp nghị thì đúng thật là sĩ nhục chỉ số thông minh của anh.”

“.....”

Sam Sam không nói gì, Phong Đăng đang sĩ nhục chỉ số thông minh của cô sao?

“Sam Sam, không ký mấy cái này, tương lai nếu xảy ra chuyện gì thì em sẽ không có gì cả.”

“.....” Sam sam, “= = em hình như ... có chút hối hận.”

Phong Đăng nở nụ cười, “Không còn kịp rồi, em sẽ chẳng có gì ngoại trừ anh.”

Sam sam quay đầu, mạnh dạn hôn môi anh. Phong Đăng cười, vòng tay ôm chặt cô hôn thật sâu.

1 phút sau (hùn tới 1 phút kia =)) Sam Sam đang ôm hôn Phong Đăng thì chợt bừng tỉnh, đẩy anh ra, “Đợi chút, anh vừa nói em sẽ không có gì cả là sao

vậy?! Em sẽ chọn những thứ mà em muốn !!! Anh không thể thu hồi toàn bộ được!!!”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Ads Cuối tuần, Phong Đăng đưa Sam Sam về nhà cũ coi căn phòng trang trí thế nào, thuận tiện đồng chí Sam Sam cũng muốn kiểm duyệt phòng cô dâu chú rể.

Đồng chí Tiết Sam Sam bắt đầu phát huy thiên tính phụ nữ nghiệp dư của mình, toàn chọn mấy thứ trang sức long lanh lóng lánh == thật ra mấy thứ này đều được tặng kèm theo hiệp nghị.

Sờ sờ mấy thứ trang sức ấy, Sam Sam cảm thấy hài lòng mà trả lại cho Phong Đăng, “Hay là anh giúp em bảo quản đi!”

Phong Đăng quét mắt nhìn trang sức mà Sam Sam đưa anh, tùy tiện cầm một cái lắc lên, sau đó kết luận: “Tâm nhìn cần phải cải thiện.”

Vì thế cũng thuận miệng mà dạy cô một chút. Anh nói cô nghe về lịch sử gia đình anh. Gia đình anh có truyền thống là thân sĩ, đương nhiên là hạ bút thành văn, Sam Sam đáng thương nghe mà cứ mây mù sa mưa, còn lấy làm hứng thú nữa chứ. Phong Đăng không khỏi cảm thấy thống khổ.

May mắn bác Vương báo là có Phong tiểu thư và Ngôn Thanh đến đây, Sam Sam vội vàng chạy xuống lầu.

“Phanh” một tiếng, Sam Sam dừng lại, một đồng tư liệu dày cộm đưa lên trước mắt cô, Phong tiểu thư hào hứng nói: “Này, đây là kế hoạch sơ bộ cho lễ cưới!”

Sam Sam bàng hoàng nhìn độ dày của đồng tư liệu này, quả thực đồng này còn dày hơn hiệp nghị trước khi kết hôn của Phong Đăng nhiều. Bọn họ không hồ danh là anh em T___T Tùy tiện cầm một quyển màu sắc rực rỡ, hình như là giới thiệu về quần áo, thì Phong tiểu thư ngăn cản: “A, không cần xem này, đây là quần áo tôi muốn mặc trong lễ cưới.”

..... “Này cũng không cần coi, là giấy của tôi muốn mua.”

Sam Sam: “.....”

Phong Đăng từ trên lầu đi xuống, tức giận nói: “Em muốn kết hôn?”

Ngôn Thanh đứng bên cạnh vẻ mặt lo lắng: “Bà xã, người em tái hôn có phải là anh không đó?”

Phong Nguyệt trừng mắt nhìn Ngôn Thanh, phẫn nộ nói: “Em cũng không muốn, không bột đổ gột nên hồ, 2 người cũng chưa định ngày, thì làm sao em đặt khách sạn được, mà không đặt khách sạn thì làm sao biết lễ đường thế nào, mà lễ đường không biết thì làm sao mà em biết cách bố trí...”

“Được.” Phong Đăng đau đầu nhìn Phong Nguyệt, “Em cũng đừng hỏi thúc, chờ anh cùng ba mẹ Sam Sam bàn bạc đã. Bác Vương cũng đã chuẩn bị hết rồi, tuần sau chúng ta đi tỉnh G được không?”

Câu sau là hỏi Sam Sam.

Sam Sam há to miệng, “Cái kia, em chợt nhớ 1 chuyện. ... em còn chưa nói với ba mẹ chuyện kết hôn.”

Mọi người đều im lặng.....

“Đưa đi động đây.”

Phong Đăng nghiêm mặt cầm lấy di động của Sam Sam, tìm kiếm danh bạ, sau đó bấm gọi. Điện thoại rất nhanh có người tiếp máy, Phong Đăng lễ phép nói: “Xin chào bác, cháu là Phong Đăng.”

Sam Sam sau đó đương nhiên là bị mẹ Tiết mắng cho 1 trận, đường đường là mẹ mà trước hôn lễ 1 tháng mới biết là con gái mình sẽ kết hôn, ai mà không nổi điên chứ. Nhưng mà Sam Sam cũng cảm thấy mình thật vô tội, ai ngờ lại xảy ra chuyện mang thai rồi đột nhiên kết hôn, cô cũng biết có biết làm sao đâu!

Nhưng mà con gái mình sắp kết hôn, mẹ Tiết rất phấn khích, ngày hôm sau liền gọi điện thoại cho Sam Sam, “Sam Sam, ba con trước kia may đồ đẹp lắm, nói cho mẹ biết, dáng người bạn trai con thế nào, mẹ kêu ba con làm cho nó một bộ âu phục.”

“A?” Sam Sam ngẩn người, sau đó liền cự tuyệt: “Không cần, quần áo của Phong Đăng đều có rồi, đã đặt thợ may rồi, không cần ba may đâu.”

Đồng chí Sam Sam đã thực uyển chuyển từ chối, nhưng mẹ Tiết nghe con gái chê tay nghề của chồng mình, mẹ Tiết tức giận nói, “Con thì biết cái gì. Tay nghề ba con rất giỏi, mấy cửa hàng bán quần áo cũng không có áo nào đẹp bằng ba con may đâu, mẹ sẽ nói với ba con, thuận tiện may một bộ váy cho mẹ luôn...”

Mẹ Tiết hăng say nói, việc ba Tiết may âu phục cho con rể là điều tất nhiên. Nghe lý luận logic đó của mẹ Tiết, Sam Sam không thể nào cự tuyệt được nữa, đành phải đáp ứng. Trong lòng cô nghĩ, cứ để ba Tiết may âu phục cho Phong Đăng, đến lúc ba Tiết thấy anh mặc quần áo ông may thì mọi thứ đều sẽ rõ ràng, chẳng lẽ còn bắt anh phải mặc nữa hay sao... Kệ đi, cứ ứng phó như vậy trước đã, chuyện gì thì tính sau.

“Ngày mai đưa số đo của bạn trai con cho mẹ, ba con muốn may sớm sớm”

“Dạ.”

Vì thế buổi tối, Phong Đăng sau khi tắm xong, nghênh đón anh là một cuộn thước dây.

“Đến đây đến đây, để em đo người anh.”

Phong Đăng nhúm mày, “Làm cái gì?”

Sam Sam nghiêm túc nói: “Đương nhiên là để biết thêm về anh rồi!”

Phong Đăng hí hóp mắt lại, “Thế à? Em còn muốn biết gì? Cái gì của anh em cũng biết rồi mà!”

..... Lời này có vẻ mờ ám, chẳng lẽ cô suy nghĩ bậy bạ sao? Sam Sam chưa kịp hoài nghi thì đã bị ai đó nhấc bổng lên, thước dây bị ném xuống dưới giường, lại một lát sau, trong phòng vang lên âm thanh kháng nghị: “Này... em không phải nói đo chỗ đó...”

Sáng sớm hôm sau, Sam Sam ôm chăn ngồi trên giường, về mặt tối sầm nhìn thước dây dưới giường.

Chẳng lẽ hôm nay còn muốn đo nữa sao?

Sam Sam trong lòng rên rỉ một tiếng, ngã sấp xuống giường, kéo chăn trùm lên người.

Sam Sam vượt qua bao nhiêu khó khăn gian khổ trong thời gian này để lấy số đo, cuối cùng thì cô cũng thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ của mẹ Tiết, đem số đo của Phong Đăng báo cáo lại với bà.

Sam Sam dần dần cũng quên luôn chuyện này, ai ngờ, không lâu sau đó, cô lại nhận được bưu phẩm chuyển phát nhanh từ nhà, cô nhận được điện thoại của mẹ Tiết, “Sam Sam, nhận được quần áo chưa? Ba mẹ vốn định chờ con đến rồi đưa luôn, nhưng mà nghĩ lại hay là để con rể tương lai mặc quần áo này đến thì càng tốt, ha ha, ai nha, phí chuyển phát đúng là mắc thật, có gửi bưu phẩm quần áo thôi mà mất hết 30 tệ, thực là độc ác...”

Sam Sam cảm âu phục trên tay mà khóc không ra nước mắt. Mẹ, mẹ mới là độc ác, cô vốn không định nói cho Phong Đăng nghe!

Sam Sam cố gắng tìm thời cơ tốt để nói chuyện với Phong Đăng, “À, em có nói anh chuyện trước kia ba em là thợ may chưa...”

Phong Đăng nghi hoặc nhìn cô, “Hình như chưa.”

“Thì giờ anh đã biết rồi đấy.” Sam Sam ngượng ngùng nở nụ cười, đem quần áo đưa cho anh, “Ba em làm cho anh một bộ âu phục...”

Lần này đi đến nhà Sam Sam, Phong Nguyệt cũng đi theo, còn mang theo chồng và con nữa, cô đưa ra lý do thực chính đáng, “Ba mẹ Sam Sam không chỉ xem mặt anh, mà còn cả gia đình anh nữa, là em gái của anh thì đương nhiên em phải đi theo chứ! Nếu như ba mẹ Sam Sam thấy gia đình hạnh phúc của em và Ngôn Thanh, rồi cục cưng đáng yêu này nữa, chắc chắn họ sẽ lập tức đem Sam Sam tặng cho anh liền.”

Phong Đăng lúc ấy cực kỳ kiêu căng “ừ” lạnh một tiếng, “Còn lấy họ ra làm có nữa sao?”

Đương nhiên anh cũng hiểu được tâm ý của Phong Nguyệt, cho nên hôm đi đến nhà Sam Sam, sáng sớm Phong Nguyệt đã xuất hiện tại nhà Phong Đăng, sau đó cô thấy bộ âu phục mà Phong Đăng mặc, không nghĩ tình anh em mà chê bai.

“Anh, anh chọn quần áo sao thế, thật chẳng có thẩm mỹ gì cả! Bộ âu phục này nhìn thường quá, với lại đường may cũng không đẹp nữa, anh may ở đâu thế?”

Sam Sam ở một bên không nói lời nào.

Phong Đăng mặt không chút thay đổi nói: “Nhà may Thái Sơn.”

Nhà may Thái Sơn?

Phong Nguyệt có tí mờ mịt, “Chưa nghe qua bao giờ, mới mở sao? Khăng định rất nhanh sẽ đóng cửa.”

Cũng là đóng cửa nhiều năm rồi ! Sam Sam tiếp tục cúi mặt.

Nhưng Ngôn Thanh nhìn ra có gì đó khác lạ, rồi nhìn thấy vẻ mặt của Sam Sam hiện giờ, có chút đăm chiêu cười nói: “Thái Sơn, chính là ba vợ của anh?” (trong tiếng trung, “thái sơn” cũng có nghĩa là ba chồng, ba vợ)

Sam Sam giờ tay lên, “Đúng, là ba của tôi.”

Đến lúc lên máy bay, Phong Nguyệt vẫn không ngừng trêu ghẹo: “Ôi, em thế nào mà ngay cả một cái áo mà chưa may được cho mẹ chồng nữa, thật là bất hiếu.”

Sam Sam gục mặt vào lòng Phong Đăng, anh vỗ vỗ trấn an cô, tuy rằng bộ quần áo này làm anh không được tự nhiên cho lắm, nhưng cũng không có nghĩa là Phong Nguyệt có thể trêu ghẹo bọn họ.

“Ngôn Thanh, có nghe không? Nguyệt đang oán giận.”

Ngôn Thanh nói: “Nghe được nghe được, ai nha, Nguyệt nhà chúng ta nếu may quần áo cho mẹ tôi, chắc là bà không dám mặc ra đường rồi.”

“Không cần phiền toái vậy đâu.” Sam Sam ngẩng đầu lên, rất nghĩa khí nói, “Nguyệt, tôi sẽ nói ba tôi làm cho cô 1 bộ.”

“Mấy người này!” Phong Nguyệt tức muốn chết.

Máy bay đáp xuống tỉnh G, vẫn là người trong công ty đến đón. Lúc đến cũng không phải giờ hành chính, giám đốc chi nhánh công ty đã đứng ở sân bay đợi rất lâu. Nhưng Phong Đăng cũng không muốn làm phiền họ, nên tự mình lái xe đến nhà Sam Sam.

Tới nhà của Sam Sam thì cũng đã là buổi chiều, dưới lầu mẹ Tiết ba Tiết đã đứng chờ.

Nhìn chiếc xe chậm rãi tới gần, ba Tiết mẹ Tiết đã chờ dài cổ. Xe dừng lại, người đàn ông trẻ tuổi cao lớn, tư thái tao nhã thông dong xuống xe, trên người mặc bộ âu phục trông rất đẹp, cả người toát lên khí chất cao quý.

Ba Tiết mẹ Tiết chạy vọt đến bên Phong Đăng.

Trong phòng khách, ba Tiết mời Phong Đăng, Phong Nguyệt và Ngôn Thanh dùng trà, còn mẹ Tiết thì kéo Sam Sam vô nhà bếp rửa trái cây.

“Sam Sam, con xem ba con vẫn chưa lặt nghề, Tiểu Phong mặc bộ âu phục đó thật đẹp.”

Cho dù là mẹ cô, nhưng Sam Sam cũng không thể vì thế mà hùa theo nịnh nọt được, “Mẹ, đó là do bộ dạng anh ấy cao ráo và đẹp trai, nên mặc gì cũng đẹp hết.”

Mẹ Tiết đang mong chờ con gái khen chồng mình, mà nghe cô nói thế, bà liền tức giận, tâm sự nặng nề rửa trái cây: “Có con gái cũng như không.”

Mà người đàn ông xuất sắc như vậy, con gái bà có thể nắm chắc không?

Mẹ Tiết lo lắng nhìn Sam Sam, bỗng nhiên phát hiện con gái so với trước đây khác khác. Mẹ Tiết nhớ lúc Sam Sam xuống xe, đi bên cạnh Phong Đăng trẻ tuổi khí thế, hoàn toàn không xứng đôi.

Mà lúc này nhìn lại quần áo Sam Sam đang mặc, mẹ Tiết có cảm giác bọn họ không nuôi dưỡng con gái tốt Rồi lại nhìn sinh lễ ở phòng khách, cảm giác này lại tăng thêm. Thì ra bà không nuôi nổi con gái, mà cả sinh lễ cũng không trả nổi!

Mẹ Tiết không phải không biết gia đình con rể tương thế lực hùng hậu, thậm chí sinh lễ cũng sẽ rất nhiều. Nhưng bà ngàn vạn lần không ngờ, mấy thứ này ngoài dự đoán của bà.

Mẹ Tiết cũng biết địa vị của con gái sau này so với hiện giờ hoàn toàn khác nhau, sinh lễ ít nhiều cũng liên quan đến mặt mũi của con gái. Bà cảm thấy trong lòng bất an.

Nhìn qua ba Tiết, mẹ Tiết nói: “Này, có phải hay không.”

Sam Sam nhìn ra vẻ khó xử của mẹ, gạt lực an ủi: “Mẹ, không có việc gì, dù sao cũng là cho con thôi mà.”

Giọng nói âm trầm của Phong Đăng vang lên, “Tiết Sam Sam”

Bị cảnh cáo..... Sam Sam nhảy mắt nhìn anh, làm ơn, có ba mẹ ở đây, anh cũng phải cho cô mặt mũi chứ.

“Kia sinh lễ.....” Mẹ Tiết muốn xiu, bà đã để cho Sam Sam 30 vạn tệ tiền sinh lễ hồi môn, trước kia ngẫu nhiên cùng hàng xóm láng giềng nói chuyện, cũng nói qua tiền hồi môn cho cô rất nhiều, nhưng hiện tại thì... so với những sinh lễ Phong Đăng đem tới, thì quả thực là hoàn toàn kém xa!

“Sinh lễ mẹ không cần lo lắng, anh ấy sẽ lo hết.” Sam Sam một chút cũng không lo lắng.

“Tiết Sam Sam!” – lúc này là mẹ Tiết rống lên.

.....Cuối cùng, Tiết Sam Sam bị đuổi ra khỏi cuộc thảo luận hôn lễ.

Sam Sam ngồi ngoài cửa, nghe trong phòng huyền thuyên nói, hai tay chóng cầm, tự nhiên mỉm cười.

“Chị, sao ngồi cười một mình vậy?” Tiếng nói trẻ con vang lên, đứa bé hàng xóm đang ôm quả bóng đứng đó nhìn cô chăm chăm.

Sam Sam ngượng ngùng sờ sờ mặt, đang muốn nói chuyện, thì nghe giọng nam vang lên từ phía sau: “Vì chị ấy phải lập gia đình.”

Cửa không biết mở khi nào, Sam Sam xoay lại thì thấy Phong Đăng đang đứng ở cửa nhìn cô, trên người dùng đang mặc âu phục, cũng không thể nào che giấu được phong thái cao quý của anh.

Sam Sam nhin không được lại mỉm cười đứng lên.

Đúng vậy, bởi vì phải lập gia đình .

Bởi vì, lập tức sẽ càng hạnh phúc .

Đứa bé không nói lời nào liền ôm quả bóng chạy đi. Sam Sam vẫy tay kêu Phong Đăng, anh nhướn mày, soi mói nhìn dưới đất, đi đến ngồi xuống cạnh cô.

“Phong Đăng.” Sam Sam gọi tên anh, “Anh mặc bộ quần áo này rất đẹp.”

“Phải không?” Phong Đăng ra vẻ tự hỏi, “Ồ hôn lễ anh cũng sẽ mặc bộ này?”

“Không được!” Sam Sam lập tức nhảy dựng lên, “Anh còn có thể đẹp trai hơn!”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chương kết

Ads Hôn lễ của Sam Sam và Phong Đăng toàn quyền đều giao hết cho Phong Nguyệt chuẩn bị, cực kì mỹ mãn... Làm Sam Sam mệt lã người, sau đó chưa kịp nghỉ ngơi thì đã bị mang đi hưởng tuần trăng mật. Vì thế Sam Sam lại “mệt” thêm 1 tháng.

Trở về nhà thì cũng đã sắp qua năm mới, cô dâu mới năm đầu tiên rất là bận rộn!

Sam Sam cảm thấy buồn bực, rõ ràng năm trước lúc đón năm mới ở nhà Phong Đăng, thì chẳng có ai cả, sao năm nay ở đâu ra nhiều bà con thế này? Còn có đủ loại tiệc lớn nhỏ, phải cười nói với mọi người, Sam Sam cảm thấy làm vợ Đại Boss thì phải có một phần tiền lương mới đúng.

Chờ rảnh rồi một chút thì cũng đã qua năm mới, Sam Sam chợt nhớ đến một chuyện, vì thế chạy ngay đến trước mặt ai đó rồi xòe tay, “Li xì của em!”

“À, năm mới vui vẻ.” Phong Đăng thuận miệng đáp.

Sam Sam tưởng anh sẽ nói thêm gì nữa, kết quả chờ và chờ thì phát hiện anh chẳng nói thêm gì cả.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Sam Sam tức giận rồi, “Anh cũng phải có gì chứ!”

..... “Ít nhất cũng phải cho em li xì!”

Rõ ràng trong nhà ai cũng có li xì, sao cô lại không có? Sam Sam cảm thấy thật tủi thân.

Phong Đăng buông tạp chí trong tay, “Tiết Sam Sam, anh không có đưa em li xì sao?”

“Không có!”

“Quà tân niên đâu?”

“Cũng không có.” Duy nhất cái điện thoại mà anh cho cô, mà còn là điện thoại anh không thèm xài nữa chứ.

Phong Đăng cười cười, “Cho nên từ năm ngoái đến giờ, anh cái gì cũng không cho em, nhưng mà em có nhớ, lúc ở sân bay, anh đã chúc em năm mới vui

về ?”

Ừh thì có, nhưng mà sao chứ?

Phong Đăng nhìn cô, “Đó là quà cho em đấy. Sam Sam, đó không phải là chúc phúc, mà là hứa hẹn.” (ý anh nói là anh sẽ làm Sam Sam mãi mãi hạnh phúc năm này wa năm khác)

Sam Sam nháy mắt mấy cái, sau đó lại tiếp tục nháy mắt.... Phong Đăng khụ một tiếng, đứng lên, muốn lánh tránh.

Này này, không phải anh ngưng ngưng chứ ! Sam Sam rút cuộc cũng có phản ứng, chạy theo anh, “Năm nay cũng là hứa hẹn sao?”

“Phải.”

“Sang năm cũng hứa hẹn sao?”

“.....Sang năm nói sau.”

Sam Sam cảm động, từ phía sau vòng tay ôm anh, đầu tựa trên vai anh, “Anh cũng năm mới vui về!”

Không khí yên tĩnh tràn đầy ấm áp, một lát sau, Sam Sam lại la lên: “À, đúng rồi, mau đưa em lì xì...”

Phong Đăng: “.....” (anh này hay đánh trống lảng ghê =)))

Sam Sam: “Anh muốn em sống vui về hạnh phúc, thì trước tiên đưa em lì xì, em sẽ vui về hạnh phúc ngay.....” (há há chết anh chết anh)

Sam Sam vui sướng hưởng thụ cuộc sống hôn nhân hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thiên ngoại 1 Chân tướng gan lợn

Ads Rất lâu, rất lâu sau đó, khi ấy Sam Sam đã gả cho Phong tiên sinh, cuộc sống mỗi ngày đều “nước sôi lửa bỏng”, cô đã trở thành bạn chí cốt nơi khuê phòng với Phong tiểu thư. Một hôm, Sam Sam tán gẫu với Phong tiểu thư, nhớ lại chuyện xưa, cảm nhận sâu sắc cuộc sống như hiện tại hoàn toàn chính là do tai họa gan lợn của đại tiểu thư gây ra, buồn rầu nói: “Gan lợn một tháng trời em mang đến, thật hại người quá đi.”

Đại tiểu thư sùng sốt: “Em mang gan lợn tận 1 tháng trời bao giờ? Chỉ có mấy ngày thôi mà.”

Sam Sam: “.....”

Sam Sam hồi lâu mới hiểu ra, tức giận dùng dụng nói: “Thật quá đáng, hôm nay chị nhất định phải cho anh ta ngủ ở thư phòng.”

Phong tiểu thư nhìn Sam Sam với ánh mắt nghi ngờ. Cô là người hiểu rõ anh trai mình nhất, anh trai cô từ nhỏ đã nham hiểm xảo quyệt, trước nay cô chưa chiếm được lợi thế đến quá một lần. Sam Sam làm thế nào được chứ?

Đối với sự nghi ngờ trong mắt Phong tiểu thư, một Sam Sam đã bốc cháy nay lại càng cảm phần gât đầu hết sức kiên định hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai, Phong tiểu thư đã gọi điện cho Sam Sam: “Thế nào? Thế nào rồi? Anh trai em hôm qua ngủ ở thư phòng à?” Bỏ qua sự tò mò của cô ấy đi, làm bà chủ gia đình là công việc vô vị nhất trên thế giới này mà.

“À...” Sam Sam ngập ngừng áp ứng trong điện thoại, hồi lâu mới trả lời mơ hồ: “..... đúng vậy.”

“Vậy sao giọng chị lại yếu ớt đến thế?”

“À... Chị phải đi họp rồi, gác máy nhé.”

“Cạch”.

Ngay lập tức trong điện thoại vang đến âm báo bận, Phong tiểu thư giật mình, kiểm chế không nổi sự ngạc nhiên, cả gan gọi điện cho anh trai: “Anh, hôm qua anh, cái đó, Sam Sam hình như rất giận, không cãi nhau chứ.”

“Không.” Giọng của Phong tiên sinh rất từ tế.

“Ha ha” Phong tiểu thư cười khan, “Em đã nói, Sam Sam còn kêu phải bắt anh ngủ ở thư phòng, sao có thể thế chứ, ha ha.”

“Hôm qua anh ngủ ở thư phòng.”

“Hả?” Phong tiểu thư ngạc nhiên kêu lên.

Bên kia điện thoại, Phong tiên sinh như đang cười nhẹ. “Thỉnh thoảng thay đổi địa điểm cũng rất thú vị.”

Phong tiểu thư hoang mang, ngủ ở thư phòng cũng thú vị ư? Hơn nữa giọng cười của anh cô có phần kì lạ. Cô còn hỏi thêm, thấy anh trai nói: “Sáng sớm em đã gọi điện đến để hỏi cái này à? Có phải là rất nhàn rồi không? Anh đi họp đây, gác máy nhé.”

“Cạch.”

Trong điện thoại lại vang đến âm báo bận lần nữa.

Lại họp? Phong tiểu thư buồn rầu vút ống nghe xuống, có điều anh cô lại có thể nói với cô những lời tán gẫu nhiều đến thế thật hiếm có. Chăm sóc con trai một chút, cuối cùng vẫn không cam tâm, lại đi hỏi Sam Sam, Sam Sam vẫn úp úp mở mở, nhanh chóng cúp máy.

Đầu bên kia điện thoại, Sam Sam bò ra bàn lạng lẽ gào xốt, ôi ~ ~ hôm qua sao nghĩ mãi cũng chẳng ra, lại đi đơn phương khiêu chiến boss, kết quả, kết quả

Kết quả tồi qua boss đại nhân quả thực ngủ ở thư phòng đấy, nhưng mà... cô cũng ngủ ở đó luôn.....

Sam Sam nhớ đến chuyện tồi qua, mặt tự nhiên nóng cả lên, chuông điện thoại đột nhiên báo có tin nhắn, Sam Sam cầm lên xem, tin nhắn đến từ boss đại nhân – cái người mà hôm nay có rất nhiều cuộc họp ý——

“Sam Sam, tối nay có muốn giam anh trong nhà bếp không?”

PS: thực ra Phong tiên sinh bị oan, gan lợn không phải là ý của anh, mà là ý của đầu bếp...

Khi tôi (Cổ Mạn) mang H đưa bạn tôi xem, cô ấy xem đến N lần, nhưng vẫn không xem ra chỗ nào H.....

Vì thế mới nói, xem H cũng phải có thiên bẩm, nhìn chưa ra H ở chỗ nào, nhanh đi úp mặt vào tường đi.

Thk ss Jini

Note: H: theo bạn Ve là Hentai, đi hỏi đi hỏi lại mấy người đều bảo hentai, qua đây mới biết mỗi missoco là trong sáng lương thiện nhất >_

Hentai=xxx (vui lòng đừng search google ^o^)

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thiên ngoại 2 Nhật ký ngày đi xem mặt

Ads Buổi trưa hôm đó, trong khi Sam Sam gấp rau ra... một cọng cà rốt, hai cọng cà rốt...

“Tôi là nữ sinh, nữ sinh xinh đẹp, tôi là nữ sinh, nữ sinh đáng yêu”, nha nha nha, Sam Sam chân tay luống cuống cầm lấy di động. Mất mặt quá đi, quên không đặt chế độ rung, để BOSS nghe được chuông điện thoại rõ là khô khan.

Trộm nhìn BOSS, may quá may quá, không phản ứng gì.

“Alo”

“Sam Sam à, mẹ đây, chủ nhật có rảnh không? Ở kia, rảnh lúc nào thì đến cho mẹ, dùng cơm ở phòng ăn trong nhà hàng Cẩm Giang, mẹ đợi ở cửa lúc 11 giờ đây!” -Mẹ Sam Sam vội vàng nói.

“Được ăn à?” Mắt Sam Sam sáng lên, có gà, có cá, có vịt, có thịt rồi ~ BOSS vô tình ngắt đầu lên, thấy Sam Sam gần như sắp chảy nước miếng. “Vâng ạ, vâng ạ, con đợi mẹ, con nhất định tới!!!”

Đặt điện thoại xuống, Sam Sam liền cảm thấy cả rớt sao mà đáng yêu thế ~ Minh gấp, mình gấp, mình gấp gấp gấp.

11 giờ sáng chủ nhật, trước cửa nhà hàng Cẩm Giang.

“Cái...cái...cái... gì? Xem mặt!” Sam Sam hóa đá trước cửa nhà hàng.

“Ngoan nào, ngoan nào, tự dung được ăn không bữa cơm ~” – Mẹ Sam Sam cố gắng dụ dỗ....

“5555555555~” Sam Sam đang tròn mắt nhìn vào màn hình điện thoại ING, chỉ thấy hai đáng to lớn trước mắt.

“là cô Sam Sam à?”

Sao lại có hai người?

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại chút.”

“Sam Sam, hai đối tượng quá được ý chứ. Học vấn cao, mặt mũi đẹp trai, tùy ý lựa chọn, a ha ha ha....”

Trong nhà hàng, trong phòng ăn, ngồi bên cửa sổ.

Cóc thạch anh ướp hoa sen, cá pecca chiên giòn, vịt quay Bắc Kinh, ngỗng quay Quảng Đông....

Sam Sam chớp lấy đôi đũa, mắt tròn tròn nhìn thẳng, không thèm quan tâm tới hai người kia chờ người ra nhìn, Sam Sam quyết định rồi...

Ăn cơm là thượng đế.

Vừa định bắt đầu, lại nghe thấy tiếng “cách” của cái ghế bên cạnh, BOSS lớn ngồi xuống một cách thanh nhã trước mọi người con mắt gần như sắp đờ ra.

“BOSS lớn...” Sam Sam ngạc nhiên quên luôn 2 người cô sớm đã không nhìn kia.

“Tôi đến ăn cơm.” BOSS lớn thanh nhã trả lời.

“Xin mời ngài dùng...” Sam Sam hết sức luyến tiếc đem món cao lương mỹ vị vừa giành được đưa tới trước mặt BOSS lớn.

BOSS lớn dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng đẩy cao lương mỹ vị ra trước mặt Sam Sam.

“Cho tôi ạ?” Sam Sam ngạc nhiên vui mừng.

“Theo cô?” BOSS lớn dùng ánh mắt mạnh mẽ quét qua.

“Tôi biết rồi.” Sam Sam ừ rừ đẩy cao lương mỹ vị đến trước mặt, cam chịu gắp rau.

Tôi hận anh, tôi hận anh, bữa đại tiệc của tôi a!!!

Nhàn nhã nhìn người đang uất hận đó, góc miệng BOSS lớn mỉm cười, rồi lại chuyển sang ánh nhìn mạnh mẽ, đâm thẳng vào khiến 2 người vốn đã bị xem nhẹ kia lạnh cả người, chỉ muốn nhanh nhanh chuẩn bị. Sam Sam vừa làm xong định dùng bữa, tiếng “cách”, BOSS lớn hạ đũa xuống.

“Tôi ăn no rồi.” nói xong liền đứng dậy, kéo theo Sam Sam rồi đi, chỉ còn lại hai người lại ngẩn ra lần nữa.

“Này này này, cơm của tôi...”

(Ngày hôm sau, có người phỏng vấn hai vị nam giới kia)

“Lúc đó anh nghĩ gì?”

5 giây sau...

“Cách nhìn ư?”

10 giây sau...

“Nam nhân kia thật đẹp trai quá à...”

Chương 45: Thiên ngoại 3 Sam Sam vì sao mà xa xỉ hơn

Ads Dù nói người cần kiệm dễ xa xỉ, người xa xỉ khó cần kiệm, nhưng đối với 500 tệ phí sinh hoạt thời đi học, 1000 tệ phí sinh hoạt (không tính tiền thuê phòng)sau khi đi làm củaTiết Sam Sam mà nói, xa xỉ ngay lập tức cũng không phải là việc đơn giản. Vì thế, mặc dù cô đã trở thành vợ của Phong Đăng mấy tuần rồi, tuy trong túi đã nhét đầy N thê , nhưng tiêu tiền vẫn bó chân bó tay, đi dạo cùng Phong Nguyệt, thấy Phong Nguyệt kí séc, vẫn có cảm giác hải hùng khiếp vía.

Chủ nhật này, Phong Đăng sáng sớm đã đi đánh cầu, Sam Sam vừa bị Phong Đăng giầy vò một phen, không muốn làm quả bóng, lười biếng nằm trên giường, không muốn dậy. Phong Đăng bình thường ăn no xong đều rất dễ bảo, không ép buộc cô, dặn dò người giúp việc đừng quấy rầy cô xong, tinh thần sáng khoái vui vẻ ra ngoài.

Sam Sam đang chờ ngủ bù tới tận trưa, thì Phong Nguyệt gọi điện đến rủ đi shopping. Sam Sam nghe đến hai chữ “mua sắm” liền úp mặt vào gối giả chết, Phong tiểu thư mua sắm thực sự rất đáng sợ... nhưng lại tìm không ra lí do từ chối, cũng không thể vừa sáng sớm đã nói quá mệt, vậy chắc bị Phong Nguyệt cười chết mất. đành nói đồng ý, để lái xe đón tới trung tâm thời trang danh tiếng ở tòa nhà XX để gặp Phong Nguyệt.

Sam Sam đã đi mua sắm với Phong Nguyệt vài lần rồi, mỗi lần đều chịu sự giầy vò cả về thể chất lẫn tinh thần, thể chất thì chân tay rã rời, tinh thần thì con tim rí máu, dù tiền tiêu ào ào không phải là của cô, nhưng, nhưng...

Có đáng không?

Tại sao một cái túi trông rõ ngớ ngẩn lại mất N vạn?

Tại sao một đôi giày trông chả ra làm sao lại cần N vạn?

Tại sao tại sao... bọn họ đều phải dùng đơn vị vạn tệ?

.....

Sam Sam xuất thân từ một nhân viên tài vụ nhỏ bé mỗi lần thấy cái giá trên trời đó, thường không nhìn được, nghĩ tới “giả thành giả thành”, sau đó lại lấy tinh thần yêu nước không cho bọn quý phương tây kiếm tiền, kiên quyết bỏ những thứ đó lại.

Hôm này cũng không ngoại lệ, Phong tiểu thư vừa đi vừa càn quyết, Sam Sam vừa đi vừa nhìn, đi được một lúc hai người ngồi uống trà nghỉ ngơi ở tầng trên cùng, Phong Nguyệt nhìn đồng hồ mình mua, nhìn Sam Sam vẫn tay không, đột nhiên xúc động: “Sam Sam à, có phải em hơi phung phí không?”

Phong tiểu thư nghĩ tới đồng quần áo đến mức còn chưa thêm cất ở nhà, lần đầu tiên chột dạ.

Sam Sam vừa uống trà, vừa thành thật lắc đầu: “Không có không có.” Đại tiểu thư không phải hơi phung phí, mà là hết sức phung phí, nói bản thân “hơi phung phí” thật quá khiêm tốn rồi ==

Phong Nguyệt than thở: “Áy, cũng may mà anh trai biết kiếm tiền, không thì em lấy đâu ra những ngày thoải mái như vậy.”

Đúng như những gì cô ấy nói, chồng cô – Ngôn Thanh mặc dù chức vụ cao nhưng xuất thân bình thường, nào đã trải qua cách tiêu tiền như cô, cô hiện nay tiền tiêu như nước là dựa vào lợi nhuận hàng năm mà tập đoàn Phong Đăng mang lại.

Sam Sam cười ha ha, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, trong đầu ù ù cạc cạc nhớ lại đoạn đối thoại trên giường của hai người lúc sáng. Khi ấy Sam Sam bức anh quá đáng đã đánh thức cô, Phong Đăng nói: “Lần đầu tiên gặp nhau, ở ngoài bệnh viện, em chẳng chửi anh là nhà tư bản còn gì?”

Sam Sam ngạc nhiên: “Anh... Sao anh biết?”

Phong Đăng ho một tiếng, ngón tay tự nhiên luồn vào trong áo, đồng thời cúi xuống cổ cô cắn một cái: “Nhà tư bản giỏi nhất là gì? Ép khô em tới giọt máu cuối cùng?”

Sau đó.....

Tuy cô vẫn chưa bị ép khô, nhưng cũng gần như thế rồi.....

囧 !

Ban ngày cô nghĩ đến việc này làm gì? Sam Sam cảm thấy hai má nóng hết cả lên, vội vàng cầm cốc trà lên che giấu. Phong Nguyệt lại phát hiện ra, hơi kì lạ hỏi: “Sam Sam, mặt chị đột nhiên ửng đỏ là sao?”

Sam Sam bị truy vấn, càng quẩn bách hơn, Phong Nguyệt nhìn bộ dạng cô như vậy đã đoán được 7, 8 phần, đang định trêu cô, nghe thấy có người gọi.

“À, đây chẳng phải là Phong tiểu thư và Phong phu nhân sao?”

Sam Sam và Phong Nguyệt cùng ngẩng đầu lên nhìn. Chừng 4, 5 quý phu nhân đi về phía họ, có vẻ như quen biết Phong Nguyệt, không đợi chào hỏi liền ngồi ngay bên cạnh họ. Phong Nguyệt dịch sang bên cạnh Sam Sam, nhân lúc mọi người không để ý, nói khẽ: “Chị xem người mặc mẫu mới của Chloe kia, là vợ bé của XXX, trước đây toàn lên liếc mắt với anh trai em. Người thì xinh đẹp nhưng mà gia thế không ổn, anh em sao có thể vừa mắt chứ.”

..... Đại tiểu thư à, gia thế không ổn hơn ở đây này! Sam Sam vừa ngẫm nhìn vừa đánh giá tình địch. Nhìn một lượt bọn họ, cũng tranh thủ lúc họ không để ý, nói nhỏ vào tai Phong Nguyệt: “Bộ nào là mẫu mới của Chloe?”

Phong tiểu thư: “.....”

Ngồi một lúc, cả đám người bèn nói chỉ bằng cùng đi mua sắm, Sam Sam cũng không ý kiến gì. Chỉ là đi cùng bao nhiêu người này không giống đi với mỗi mình Phong Nguyệt, Sam Sam cũng không thể không thử bộ nào, hoặc chỉ xem chứ không mua. Tien tay thử cái váy, hóa ra lại rất đẹp, sau đó nhìn giá, 1800 ~ ~

Sam Sam nước mắt lưng tròng.

Mới 1800 thôi ~ ~

Tha thứ cho từ “mới” cô đã dùng, trước đây cái váy 800 tệ cô đều không nỡ mua, nhưng cái giá này trong số y phục ngày hôm nay đã xem, thực sự thấp nhất thấp nhất rồi. ~ ~

Vì vậy, mua cái này đi, cũng coi như là giao lưu, rốt cục cô cũng được gả vào nhà giàu có, nếu keo kiệt quá, nói không chừng boss đại nhân sẽ bị người khác chê cười mất.

Thế là Sam Sam hào phóng kêu nhân viên bán hàng gói vào. Nhân viên cửa hàng cười khéo léo nói: “Tiểu thư thật may mắn, cửa hàng chúng tôi vừa mang từ Anh về, chỉ có chiếc này thôi.” Sau đó nhìn vào máy tính nói: “Giá gốc là 1800 bảng, sau khi giảm số lẻ đi còn 2 vạn tệ ạ.”

Sam Sam nghi ngờ mình nghe nhầm —— một ngàn tám trăm

Bảng Anh???

2 vạn tệ?!

Mặt Sam Sam cứng đờ luôn rồi.

Mọi người xung quanh đều nghe rõ, cái người mặc bộ Chloe lượn lờ đi tới, nhìn cái váy trong tay nhân viên cửa hàng nói: “Ày, chiếc váy này đẹp thật, tiếc là Tiểu tiểu thư thật may mắn, vừa nãy sao tôi không nhìn thấy...”

Nếu lúc này không mua có lẽ chả khác gì đem thể diện của boss vứt xuống Thái Bình Dương, Sam Sam gồng lên 0.1 giây, dù tim nhỏ máu, mặt vẫn mỉm cười lấy thề ra, trông thờ ơ, kỳ thực đau tim muốn chết: “Vâng, tôi thật may mắn.”

Sam Sam trở về nhà ử dột, nhìn vào bức tường suy nghĩ về cuộc đời.

2 vạn ỏi là 2 vạn! Cô đã tiêu 2 vạn để mua một cái váy.....

Đó là tiền lương mấy tháng của cô, là thu nhập cả năm của cha cô, là.....

Sam Sam vô cùng buồn rầu, đồng thời cũng bắt đầu hối hận, vẫn là không nên mua, tuy về sau Phong tiểu thư nói chỉ sợ lúc đó cô không mua, nhưng.....

2 vạn ỏi....

Nỗi buồn phiền này kéo dài tới tận lúc đi ngủ, Boss đại nhân vẫn dĩ muốn làm gì gì đó một chút, nhưng thấy Sam Sam hết sức chán nản, về mặt đau khổ tột cùng.... Khó mà không bắt đầu kiểm điểm, không lẽ gần đây nhiều lần quá? Mặc dù là mới cưới... ..

Phong Đằng thờ dãi: “Có gì mà buồn thế?”

“Buồn chết đi được.”

Phong Đằng tối mặt, chẳng lẽ kỹ xảo của anh vẫn chưa đủ?

“2 vạn tệ ỏi!”

Giọng Sam Sam hết sức đau khổ, vốn dĩ boss đại nhân rất buồn rầu cuối cùng cũng phát hiện ra suy nghĩ của người đó dường như không cùng một hành

ting với anh, nhíu mày hỏi: “Cái gì hai vạn?”

“A...” Sam Sam cần gấp người để thổ lộ, cũng không để ý xem đối tượng có thích hợp hay không, đem kể hết nguyên văn sự việc. “Hôm nay Phong Nguyệt tìm em đi tòa nhà XX... cửa hàng nhỏ... nhìn nhằm nhân hiệu...”

Phong Đăng thật không biết nên giận hay nên cười, vì loại chuyện này mà để ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống x (x đấy nhá, đừng có nhằm với cái tòa nhà XX nha =>)... để tránh sau này phát sinh việc tương tự, Phong Đăng nghĩ 2 giây, nói: “Tòa nhà XX?”

Sam Sam gật đầu.

“Tòa nhà đó là tài sản đứng tên anh.”

“Á?”

“Những cửa hàng đó mỗi năm phải nộp cho anh số tiền thuê không nhỏ.”

“Á”

“Vì thế 2 vạn tiền mua váy, có phần lợi nhuận là đưa cho anh.”

Sam Sam ngơ ngẩn: “Đưa anh bao nhiêu?”

“Uhm, khoảng 5 nghìn.” Phong tổng đưa một cách vô trách nhiệm: “Vì thế sau này em mua đồ có thể trực tiếp giảm giá 30%, ví dụ như cái váy em mua hôm nay, thực tế chỉ cần chi 1 vạn rưỡi, giảm được 5 nghìn.”

“Đúng không?”

“Ừ” Boss đại nhân tiếp tục nói dóc không thêm chớp mắt. “Vì vậy sau này em càng mua nhiều, giảm giá càng nhiều, càng tiết kiệm được nhiều tiền.”

“Đúng, đúng không?” Hình như có gì không đúng, chắc chắn có gì đó sai! Nhưng chủ tịch đại nhân đừng có càng lúc càng lại gần được không, không cách nào suy nghĩ nổi!

“Đương nhiên” Boss tẩy não xong, cười khể nói: “Vậy thì, chúng ta có thể bắt đầu làm việc khác được chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Thiên ngoại 4 Đánh boss xong mới ngủ ngon

Ads Chuyện kể rằng, rất lâu rất lâu trước đó, tên trên mạng của Sam Sam là gì cũng chẳng nhớ nổi nữa, nhưng từ khi vào Phong Đăng, nick QQ, ID game online, tên đăng nhập trên mạng của Sam Sam... vân vân và vân vân..., thống nhất đổi thành “Đánh boss xong mới ngủ ngon” oai phong lẫm liệt.

Tên này bản thân nó chẳng có vấn đề gì, thậm chí ở mỗi thời kỳ còn giúp cả thể chất lẫn tinh thần của Sam Sam khỏe ra rất nhiều, nhưng mà sau khi kết hôn, Sam Sam lại vẫn không ý thức được nguy hiểm mà đổi tên.

Thế là.....

Tối đầu tiên sau tuần trăng mật trở về, Sam Sam vừa tắm xong, bê laptop lên giường chat QQ với Song Nghi.

Nghi gia nghi thất nghi điệu hô: “Gửi nhiều ảnh qua đi, phải là ảnh không có người đấy, như thế mới YY tốt, ta muốn là tài liệu sống...”

Đánh boss xong mới ngủ ngon: “Ừ, hầu hết đều chưa sửa, gửi cho người vài cái trước.”

Nghi gia nghi thất nghi điệu hô: “Được, đúng rồi, ảnh mà không phải của người chụp ý, kỹ thuật chụp ảnh của người quá chán.”

Đánh boss xong mới ngủ ngon: “~~~~ nhưng chẳng phải người chỉ muốn những bức ảnh không có người sao?”

Nghi gia nghi thất nghi điệu hô: “Ừ, chỉ có phong cảnh thôi.”

Đánh boss xong mới ngủ ngon: “những bức ảnh ấy chụp đều có ta ==”

.....

.....

Đánh boss xong mới ngủ ngon: “Đâu rồi? lượn rồi à?”

Nghỉ gia nghỉ thất nghỉ diệu hô: “Đây đây.... Vừa nãy toàn thân ta đột nhiên ngứa ngáy, ngón tay bị chuột rút, không thể type chữ được.

Đánh boss xong mới ngủ ngon: “... Chưa từng yêu đương thì sức đề kháng kém thế đấy.”

Nghỉ gia nghỉ thất nghỉ diệu hô: “Người người người, sau khi người tiếp xúc “khoảng cách âm” với boss quả nhiên trở nên đen tối rồi.”

Sam Sam bị ba chữ “khoảng cách âm” khiến cho giật mình, trong đầu không tránh được hiện lên hình tượng với nội dung sâu sắc, đúng lúc đó, phòng cửa nhà tắm mở ra, trong hơi nước mờ mờ, Boss đại nhân cùng 1 tắc bước ra, tay cầm khăn lông trắng vừa lau tóc vừa đi về phía cô, thân hình săn chắc cường tráng còn vương vài giọt nước, lại có giọt rớt xuống, vô cùng mờ ám, vô cùng chậm chạp trượt qua yết hầu, ngực, bụng, cuối cùng chảy xuống vị trí 1 tắc đó.

Sam Sam chỉ liếc một cái mà tim đập dồn dập, huyết áp như bão, mặt ửng lên như ráng mây chiều. Tuy đã từng nhìn qua vài lần hình dáng boss đại nhân không mặc quần áo, nhưng, nhưng,.....

Sam Sam vội vàng thu lại ánh nhìn, càng cố cùng Song Nghi nghiêm chỉnh nói chuyện-ìng.

Không biết nói những gì mà gõ ra vài chữ, bên cạnh giường lún xuống một chút, ngay sau đó cô liền bị kéo qua, bị một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy, má chạm vào vòm ngực cứng rắn, Sam Sam chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, như thể bị đốt lên trong cơ thể, đầu óc bị choáng váng ngay lập tức.

“Giúp anh sấy tóc.”

Giọng nói trầm trầm, dường như mang theo cả hơi nước, có công lực mê hoặc thần trí người khác, thế mà Sam Sam vừa nghe thì những suy nghĩ đẹp đẽ lại biến mất hoàn toàn, ngộ ngậy thoát ra khỏi vòng tay của anh, nghiêm túc nói: “Em không muốn sấy tóc giúp anh!!!”

Phong Đăng nhưn mày.

Sam Sam đỏ mặt lặp lại: “Dù sao cũng không muốn!”

Sam Sam phản ứng thái quá như vậy đối với việc sấy tóc, hoàn toàn là do sấy một li vào tuần trăng mật, đi một dặm vào ngày hôm nay.

Trong tuần trăng mật, Sam Sam từng có lúc vui vẻ chủ động yêu cầu giúp boss sấy tóc, ti vi cũng chiếu như vậy mà, nhân vật nam chính hoặc nhân vật nữ chính đứng đằng sau đối phương, bức tranh đó xem ra thật lãng mạn biết bao, đáng yêu biết bao.

Thế mà bản thân cũng đã làm qua một lần, mới phát hiện, ở cái thời đại “cua đồng” này, sự thuần khiết của phim truyền hình thật không đáng tin ==

Nam diễn viên chính trong ti vi không nhân cơ hội nữ chính giúp anh ta sấy tóc mà cời cúc áo rồi nhấm nhấm vào vai cô ấy, cuối cùng cũng không biến thành tư thế —— cô bị ôm ngồi trên đùi anh mặt đối mặt.

“Anh như thế thì em không thể nào thuận tiện sấy cho anh được, tay giờ cao, rất mệt.”

Sam Sam tự giác kháng nghị, nào ngờ đầu trong tai người đàn ông đó lại hiểu thành làm nũng, Phong Đăng cười khê nói: “Vậy anh thấp hơn một chút.”

Anh cúi thấp đầu, hóa ra tay thấp xuống lại tiện cho việc nâng cô cao hơn, anh tự nhủ như kiểu thức ăn ngon đáng tận miệng, sau cùng vẫn không quên quan tâm hỏi: “Như thế này tiện rồi chứ?”

.....

.....

.....

Ồi giỏi oi!

Sam Sam cảm thấy, làm không tốt thì cả đời này cô nhìn thấy mái tóc ẩm ướt của boss cũng đều nghĩ tới hình ảnh đó. Nghĩ tới đây, Sam Sam đột nhiên nhớ ra đang nói “khoảng cách âm” với Song Nghi, nhờ bị boss nhìn thấy

Sam Sam vội vàng nói 88 (bye bye: tạm biệt) với Song Nghi, chốt dạ gấp máy tính lại, sau đó nói “em ngủ đây.” Rồi nhanh chóng chui vào trong chăn ngủ ینگ~~~~

Dù sao tóc cô khô là có thể ngủ rồi, người đó tóc chưa khô ngủ thế nào cô cũng không quan tâm.

Chuyện kể rằng, boss đại nhân chắc không nhìn thấy, nếu không anh ấy đã chẳng có chút phản ứng nào như thế này, Sam Sam tự mình thôi miên, dần

dần chìm vào giấc ngủ. Trong khi mơ mơ màng màng hình như nghe thấy âm thanh lật giấy, hừ, boss chắc đang xem giấy tờ, xong việc anh ấy sẽ bắt đầu bận đây.....

Tự nhiên chú ý âm thanh lật giấy, một trang, hai trang

“Ngủ rồi à?”

Á? Sam Sam nhắm chặt mắt, thở đều đều, giả vờ đang ngủ say.

Lại lật qua một trang.

“Vừa nãy anh thấy rồi.”

Aaaaa, quả nhiên anh ấy đã nhìn thấy 3 từ “khoảng cách âm” ư? Sam Sam phí công rồi, lật người dậy nhìn anh: “Cái đó không phải là em nói.”

Vì thế trong đầu cô không nghĩ tới những việc này, vì thế anh ấy đừng có hiểu lầm cô muốn gì làm gì.

“Đúng không?” Phong Đăng nhẹ nhàng hỏi lại, sau đó dùng ngữ điệu cực kỳ dịu dàng hỏi: “Đánh boss xong mới ngủ ngon, cái đó không phải là em ư?”

Tiêu rồi, làm sao mà cô quên là vẫn còn vấn đề này, Sam Sam vội vàng thật thà đề được khoan hồng, lúng ta lúng túng nói: “Là em, em đặt chơi thôi mà, anh không để bụng chứ.”

“Đương nhiên không.” Ánh mắt Phong Đăng từ trong đồng giấy tờ ngược lên, hết sức vô hại dừng trên người cô, sau đó động tác thanh nhã đặt đồng giấy tờ trong tay sang một bên, hỏi cô: “Nhưng mà Sam Sam hôm nay còn chưa có đánh, sao đã đi ngủ rồi?”

Á? Sam Sam không hiểu hàm ý của anh, liền bị anh nghiêng người ôm lên, giây sau cô đã ngồi trên người anh, ngơ ngẩn ngẩn nhìn anh nắm lấy ngón tay cô cho vào miệng mút cắn, đôi mắt mờ ám của anh di chuyển trên người cô: “Sam Sam định “đánh” anh kiểu gì? Này à?”

——Tôi là sợi dây ngăn cách của ca đêm——

——Tôi là sợi dây ngăn cách của ca đêm bị nhà tư bản áp bức cả buổi tối——

Một đêm đánh mấy trận, hơn nữa bị bắt làm người chủ động, ngày thứ hai, Sam Sam ngượng ngùng lẫn phần nộ đổi tên trên mạng “Boss đại nhân giờ trò lưu manh!” Nhưng thật không may, vài ngày sau, tên trên mạng này lại bị boss đại nhân nhìn thấy lần nữa.

Boss đại nhân xứng đáng là boss cấp BT thủ lĩnh của rất nhiều nhân tài, nhanh chóng hiểu “hàm ý thâm ẩn dụ” sau tên trên mạng, bưng tỉnh cười khế nói: “Hóa ra Sam Sam thích anh chủ động.”

Thích anh chủ động?

Anh, anh rốt cục làm sao lại đưa ra kết luận này!

Giờ trò lưu manh Chủ động

Giờ trò lưu manh Chủ động

Theo thời gian, Sam Sam không ngừng tìm kiếm quan hệ logic giữa hai thứ, đồng thời, tiện thể, cuối cùng bị chủ động rồi.

Sam Sam chỉ còn cách tiếp tục đổi tên trên mạng, để thể hiện sự phẫn nộ của bản thân, tên trên mạng lần này đổi thành —— “boss đại nhân không phải người.”

Bởi vì có cơ sở của tên trước “boss đại nhân giờ trò lưu manh”, tên trên mạng vừa mới ra, Song Nghi liền liên tưởng phong phú, thở dài nói: “Oài, có phải trong tiểu thuyết Ông chồng một đêm bảy lần không phải người không?”

Sam Sam suýt khóc, Song Nghi nghĩ gì mà BT thế, boss đại nhân lại càng BT hơn, nói không chừng thực sự sẽ kéo cô vào cuộc chiến giới hạn “không thuộc về mình”. Có lẽ từ bỏ vậy, cô không muốn “ngày nói tiếp đêm, bên gan vững chí” lần nữa đâu.

Phải thay đổi, phải thay đổi, nhất định phải thay đổi, nhưng mà thay đổi cái gì đây?

Sam Sam nghĩ trước nghĩ sau, cảm thấy vẫn là an toàn đầu tiên, thế là xóa sạch sự tồn tại của boss đại nhân trong tên trên mạng của cô. Tên mạng mới là “33 là 6”, vừa đơn giản dễ nhớ vừa đặc biệt, Sam Sam nghĩ bụng, lần này boss đại nhân không nắm được cái gì để mà ẩn dụ.

Đổi tên đêm đó, Sam Sam đặc biệt cố ý nói chuyện với Song Nghi trước mặt boss, boss đại nhân nhìn thấy, quả nhiên chẳng phản ứng gì, Sam Sam vẫn không yên tâm, truy hỏi: “Nick mới của em hay chứ?”

Boss đại nhân thờ ơ nói: “Không có anh nữa à?”

Sam Sam vội vàng gật đầu: “Lần này không có boss nhà anh nữa.”

Phong Đăng “ừ” một tiếng, rồi vùi đầu vào công việc của mình. Sam Sam cuối cùng thở phào một cái, trót lọt rồi, trót lọt rồi, ha ha ha.

Thế nhưng sự thật chứng minh, trong cuộc chiến với nhà tư bản, Sam Sam vẫn là chưa đủ kinh nghiệm.

Đêm vẫn chưa qua, sao đã nói tới chuyện trót lọt.

Lại là trước khi ngủ, một câu nói của boss đại nhân: “Chúng ta nghiên cứu vấn đề tồn tại đi”, khiến cho Sam Sam mất cả đêm, kiệt sức lĩnh hội cái gì gọi là —

“tồn tại”.

Sam Sam rút ra kinh nghiệm xương máu, chịu thua trước khi bị rớt xuống. Chẳng phải sớm đã biết rồi ư, đối đầu với boss là rất đại đột, tuyệt chiêu nịnh hót mới là thuật cai trị.

Thế là rốt cục nickname mới lại ra lò, “boss đại nhân thật vĩ đại”, vừa tồn tại vừa vĩ đại, lần này chắc được rồi. Buổi tối trình cho Boss đại nhân ngự lãm, boss đại nhân quả nhiên rất hài lòng. Sam Sam cũng rất thỏa mãn với sự hài lòng của boss, chỉ là tình tiết phát sinh sau đó có chút không chịu được

Boss đại nhân lại hỏi: “Vậy thì, Sam Sam thấy chỗ nào vĩ đại?”

Được thôi, hỏi như thế cũng coi như là bình thường, miễn là anh ấy không bắt lấy tay cô, ép buộc hướng về chỗ nào đó a a a . (Jini: biến thái quá đi, ha ha)

Thế là.....

Không tránh được lại là một hồi dây dưa qua đi.

Sam Sam hụt hơi nói: “Em sẽ không bao giờ đổi nickname nữa.”

Phong Đăng nhướn mày: “Thật không đổi?”

Ngừ khi có phần nuối tiếc.

“Không đổi nữa!” Sam Sam nằm trên người anh, kiệt sức nhưng nói như chém đinh chặt sắt. Cô đã nhận thức sâu sắc được, đối với boss mà nói, đổi nickname chính là đổi cách thức a.....

“Cũng được.” Ngón tay như vô ý xoa xoa chỗ vừa tiếp nhận anh, Phong Đăng thông thả nói: “Em mà đổi, anh sẽ phản xạ có điều kiện, em đổi đi đổi lại, anh cũng rất khổ.”

Sam Sam sắp khóc rồi: “..... Anh có thể không khổ mà.”

Người nào đó ăn no thỏa mãn rồi cười, nhẹ nhàng hôn lên ánh mắt lấp lánh nước mắt. “Anh cam tâm tình nguyện mà.”

Á? Sam Sam sững sờ nhìn anh. Từ khi kết hôn đến nay, mỗi một cái hôn của boss đại nhân đều tràn đầy hơi thở mãnh liệt, cái vừa nãy lại hình như không phải, dịu dàng đến thế, nhưng lại rung động sâu sắc hơn bất cứ nụ hôn nào trước kia... dường như còn mang theo sự hứng thú mà anh chưa bao giờ lộ ra...

Thấy bộ dạng cô ngơ ngẩn nhìn, Phong Đăng lại cười: “Sam Sam, sau này giúp anh sấy tóc, không được từ chối!”

Thk ss jini.

Note: “YY”: tự sướng

“Khoảng cách âm”: khoảng cách lúc xxxooo

Vị trí 1 tắc: ==, chị mạn oi là chị mạn T_T, em còn chưa đủ 17 đây

“Cua đồng”: (từ này đồng âm với từ “yên ổn”, thường xuất hiện trên mạng của TQ. Do đảng cộng sản TQ thi hành chính sách “xã hội yên ổn”, đồng thời bắt buộc xóa hết các tin tức tiêu cực, báo cáo tiêu cực, hoặc những gì được cho rằng không tốt, bắt buộc xóa hết những tin tức liên quan tới bạo lực, tình dục, vì thế dân cư mạng TQ dùng từ “cua đồng” – chính là chỉ sự phong tỏa, che đậy tin tức xấu, không chế tin tức và hành vi tự do ngôn luận, đồng thời cũng có nghĩa như con cua, tức là ngang ngược hỗn láo)

BT: biến thái, >_

Chương 47: Thiên ngoại 5 Cây quất vàng

Ads Khi bác Vương bước vào phòng khách, Sam Sam đang ngồi trước lò sưởi ở ngôi nhà cũ của Phong gia bung laptop chơi game.

Mộng du giang hồ 2 mới ra đang được thử nội bộ, hình ảnh tuyệt đẹp, system mới tinh lập tức tạo nên một phong trào rầm rộ trong phạm vi game mạng, tải khoản chơi thử trên mạng rất khó đăng kí, có điều là vợ boss của bên đầu tư, Sam Sam đương nhiên không thể gặp khó khăn nào cả.

Ngồi trên tấm thảm dày, dựa vào gối êm, bên tay trái đặt hộp ăn vặt, bên tay phải đặt trà buoir nóng hổi, ngả về phía lò sưởi ấm áp, đánh boss, uống trà, trong ngày đông tuyết rơi này, thật mãn nguyện quá đi.

Bác Vương bước nhẹ đến báo: “Phu nhân, đại tiểu thư và cậu* (chồng Phong Nguyệt) đến rồi.”

Mỗi lần Sam Sam nghe thấy bác Vương gọi hai tiếng “phu nhân” đều rất ngại ㄟㄎㄟ, đương nhiên Ngôn Thanh bị gọi là cậu còn ngại hơn cô, có điều bác Vương là bậc bô lão của Phong gia, tuổi tác cũng gần tương đương với căn nhà cổ này, mọi người đành phải tôn trọng thói quen của bác ấy.

“Đến sớm thế ạ?”

Bây giờ mới là buổi trưa, mọi năm đều 4,5 giờ mới tới. Sam Sam đặt laptop xuống, vui mừng đứng lên đón tiếp, đi tới cửa phòng khách, thấy cô em chồng cười hi hi bước tới, trong tay bế cậu ấm Ngôn Dự, Ngôn Thanh đi bên cạnh, trong tay cầm một chậu quất vàng xanh tốt.

“Chúc mừng năm mới, vàng ngọc đầy nhà.”

“Oa, chậu quất này đẹp quá đi.”

Sam Sam phần khởi nhận chậu cây từ Ngôn Thanh. Đó thực sự là một cây quất vàng rất đẹp, rất nhiều quả quất vàng chen giữa những lá xanh, từng quả mướt mà đáng yêu, thể hiện việc vô cùng đáng mừng.

Phong Nguyệt cười nói: “Chúng em lại đến ăn nhờ đây.”

Bữa cơm đêm giao thừa hàng năm đều là Phong Nguyệt và anh trai ăn cùng nhau, cách ngày lại tới nhà Ngôn Thanh, mấy năm như vậy đều đã thành thông lệ.

Ngôn Dự trắng nõn trắng nõn nhìn thấy Sam Sam liền nhào ra khỏi lòng mẹ, gào to lên: “Chào mẹ Sam Sam”, đã thế lại còn vừa gào vừa dang tay ra đòi bế.

Hai mắt Sam Sam lập tức lộ vẻ vui mừng, đặt quất vàng xuống, đón bé cưng trắng nõn từ tay Phong Nguyệt, thơm lên đôi má mềm mềm, lấy đồ ăn ngon cho cậu bé.

Phong Nguyệt và Ngôn Thanh ngồi xuống, Phong Nguyệt nhìn tứ bề rồi nói: “Anh em đâu ạ?”

“Vừa lên nghỉ rồi.” Sam Sam vừa bón điểm tâm cho bé cưng vừa nói, “đội chị lên gọi anh ấy xuống.”

“Không cần đâu.” Phong Nguyệt vội vàng ngăn cô, “bọn em cũng chẳng phải người ngoài.”

Sam Sam cũng nghĩ như vậy, nên không gọi nữa. Boss đại nhân cũng tội lắm, năm nào cuối năm cũng đặc biệt bận rộn, ngoài việc của công ty, còn có chuyện xã giao phức tạp nữa, đều không dễ nghỉ ngơi, chỉ có hôm nay mới rảnh hơn chút.

Ngôn Thanh nhìn thấy trò chơi trong máy tính của Sam Sam, không giấu được ngạc nhiên: “Đây là Mộng du giang hồ 2 mới ra mà?”

“Ừ, đúng rồi.”

“Trò chơi này có vẻ nhận được phản ứng rất tốt, một khi chính thức ra mắt, chắc chắn sẽ thu được lợi nhuận lớn, chẳng qua là phải đưa thêm vài phần cho bên phát minh thôi”

Ngôn Thanh lắc đầu hơi chút tiếc nuối. Theo anh thấy, Mộng du giang hồ hóa ra rất dễ kiếm tiền, nếu ra game mới, chỉ cần thay đổi dựa trên những cái cơ bản vốn có, năng lực nghiên cứu phát minh của Phong Đăng vốn đã đủ rồi, cần gì phải hợp tác với người khác, để người ta hưởng miếng bánh này.

Phong Nguyệt không nhịn được: “Anh đón tết có thể vứt việc kinh doanh đi được không”

Ngôn Thanh cười hi hi, Sam Sam thấy bộ dạng nóng lòng muốn thử, bèn nói: “Cậu có muốn chơi không? Giúp chị tăng level đi, chị chơi mấy tiếng đồng hồ cũng mệt rồi.”

Ngôn Thanh không phụ trách mảng game mạng, chưa từng tiếp xúc qua trò này, trong lòng cũng muốn mở mang kiến thức cái gọi là trò chơi do thiên tài khai phá có gì khác nhau, không khách sao chơi luôn.

Phong Nguyệt nhìn anh ta mấy cái, tán gẫu với Sam Sam. Chủ đề nói chuyện lúc này không dời khỏi việc ăn tết, Phong tiểu thư từ chuyện trang sức, quần áo, lại nói tới bữa cơm đêm giao thừa có món gì, Sam Sam kể vài món đặc sản mà bố mẹ gửi từ quê lên, khiến cho Phong tiểu thư ngạc nhiên lắm, Sam Sam bèn bế Ngôn Dự, dẫn theo cô ấy vào nhà bếp xem.

Mọi người trong phòng bếp đang rất bận rộn, Phong Nguyệt nhìn nhìn món đặc sản, lại nhìn món ăn tối nay, nhìn mấy lần món ăn mình thích, trong lòng rất mãn nguyện.

Hai người cầm ít đồ điểm tâm rồi quay trở lại, trên đường đi, Phong Nguyệt đột nhiên hỏi: “Sam Sam, chị biết ý nghĩa cây quất vàng bọn em tặng không?”

Ý, Sam Sam thấy lạ, không phải là vàng ngọc đầy nhà sao?

Không lẽ còn có ý khác?

Xem bộ dạng là biết cô không hiểu rồi, Phong Nguyệt nói “Thì quả đây cây, con cháu đầy nhà.”

À ~ ~ Giờ thì Sam Sam đã hiểu.

Phong Nguyệt véo véo má con trai nói: “Chị xem cục cưng đáng yêu thế, sao chị không nghĩ tới có con?”

Đâu phải cô không muốn có! Sam Sam phiền não nói: “Chị bây giờ cũng muốn có, nhưng.”

Cô và Phong Đằng kết hôn cũng được hơn 3 năm rồi, nhưng đến bây giờ cũng chưa có sinh con, hai năm đầu vì việc đốt lưới nhà* trước khi kết hôn, cô chưa có suy nghĩ sinh con, nhưng nhìn tiểu Ngôn Dự càng ngày càng đáng yêu, gần đây bắt đầu có suy nghĩ đó, nhưng boss đại nhân rõ ràng chưa muốn, một mình cô làm sao mà sinh được.

Phong Nguyệt tự nhiên hiểu ra cô phiền não chuyện gì, lần trước tham gia họp hội đồng quản trị, họp xong, cô liền hỏi anh trai mình vấn đề này, kết quả nhận được câu trả lời là —— Sam Sam còn trẻ, không vội.

Thật là, Sam Sam trẻ gì nữa, đều 25 tuổi rồi, không sinh ngay rồi muốn sinh cũng không được.!

Ấy!

Cô rất thích người chị dâu này, vì thế lo lắng thay cho cô ấy, không có con, đứng thế nào ở Phong gia đây? Những lời nói khó nghe trong họ hàng rất nhiều, có điều sợ hãi trước địa vị của Phong Đằng, không ai dám nói trước mặt Sam Sam mà thôi. Anh trai mình rốt cục nghĩ gì đây, nếu chỉ sống trong thế giới hai người họ, 3 năm cũng đủ rồi.

Phong Nguyệt bình tĩnh nói: “Nhưng, nhưng cái gì! Anh ấy muốn hay không muốn có gì liên quan, sinh con là việc của phụ nữ, Sam Sam, em biết bình thường chị nghe lời anh, chẳng lẽ trên giường cũng nghe thế à?”

Phong đại tiểu thư nói năng dường như không kiêng nể, đương nhiên là khi anh trai cô không có mặt, nếu có cô đã chẳng dám nói vậy.

Có điều đều là phụ nữ đã kết hôn, Sam Sam liền bị những lời nói thẳng của Phong Nguyệt làm cho đỏ mặt tía tai.

“Sao... sao mà không có liên quan... Anh, anh ấy, cái đó, biện pháp, tóm lại.”

Phong tiểu thư hiểu ý: “Chị nói anh ấy dùng biện pháp?”

Sam Sam vội vàng gạt đầu. Đầu óc Boss đại nhân giống như máy móc tinh vi, lúc nào cần dùng biện pháp phòng tránh, lúc nào không cần, chưa bao giờ sai cả.

Phong Nguyệt thật sự phẫn nộ. “Sam Sam à, chị không biết quyền rũ anh ấy, khiến cho đầu óc anh ấy mê muội quên hết cả những việc đó ư?”

“Quyền, quyền rũ á? Nhưng.” Sam Sam đỏ mặt, có nỗi khổ không nói ra được.

“Sao vậy?”

“..... chị, chị toàn bị anh ấy quyền rũ thôi.”

“.....”

Phong Nguyệt chịu thua rồi.

Hai người quay lại phòng khách ngồi, Phong Đằng từ trên lầu xuống. Mặc áo len xám, Phong Đằng vừa tỉnh ngủ, toát ra đầy vẻ manly, Phong Nguyệt những năm trước nhìn nhiều đáng vẻ thông minh lanh lợi, lúc này mới thấy đáng vẻ này, cảm thấy thật khác thường nha.

Ngôn Dữ vừa nhìn thấy anh, lập tức nhào xuống khỏi vòng tay Sam Sam, chân chạy thình thịch, tay mồm mồm ôm chân Phong Đăng.

“Bé bé bé bé”

Phong tiểu thư cảm thấy thật mất mặt, con trai mình sao cứ nhìn thấy anh là lại có bộ dạng nịnh hót thể cơ chứ. Sam Sam lại cảm thấy bá phúc, tiểu Ngôn Dữ đúng là chẳng cần ai dạy, công lực nịnh hót lợi hại hơn cả cô năm đó.

Phong Đăng khom lưng ôm bé cứng lên, nói với Phong Nguyệt: “Đến khi nào thế?”

Phong Nguyệt trả lời: “Vừa thôi ạ, dự báo thời tiết nói tối có tuyết lớn, nên bọn em đi sớm.”

Phong Đăng ôm bé ngồi cạnh Sam Sam, Sam Sam thuận tay đưa anh cốc trà nóng, Phong Đăng liền uống một ngụm từ tay cô, khó chịu: “Trà gì vậy?”

Vấn đề này lại chuyển sang Sam Sam rồi: “..... không biết.”

Trên mặt của Phong Đăng lập tức viết rõ ràng: “Không biết mà em cũng đưa anh uống.”, Sam Sam ngại ngại 囧囧 đem cốc trà ra xa một chút.

Phong Nguyệt thấy cảnh này chớp mắt, từ sau khi anh trai và Sam Sam kết hôn, bệnh kén ăn càng ngày càng trầm trọng, bây giờ đến trà cũng kén chọn. Sao ở ngoài chẳng bao giờ thấy anh ấy như thế!

Nói rồi cục là thích bắt nạt chị dâu nhỏ đây mà, người ta lấy khó chịu ra làm sở thích đã đành, anh ấy lấy việc bắt nạt ra làm sở thích. Có điều chỉ có anh ấy mới có quyền như vậy, chỉ cần cô dám sai khiến Sam Sam làm gì, ánh mắt muốn giết của anh cô chắc chắn lập tức chém qua.

Ngôn Thanh thấy anh vợ xuống rồi, cũng bỏ trò chơi qua ngồi, uống trà nói: “Mộng du giang hồ 2 thực sự khác với những trò em chơi qua, xem ra đáng để đưa cho Tiểu Nại vài phần.”

Phong Nguyệt nói: “Anh lúc nào gặp anh trai em cũng đều nói chuyện làm ăn.”

Phong Đăng cười cười: “Sao lại không, ai thấy lỗ đều không làm mà.”

Sam Sam cầm tay bé cứng từ lòng Phong Đăng đùa nghịch, đột nhiên nhớ ra: “Chị mua một tập giấy điệp*(giấy đỏ dán cửa) chưa dán cửa, Phong Nguyệt có muốn làm không.”

“Được chứ ạ.”

Hai người đứng lên đi dán giấy, Sam Sam rất tích cực, tết mà, làm những việc này mới hạnh phúc, Phong Nguyệt không hăng hái bằng, nhưng.....

Nhìn hai người đàn ông trong phòng khách..... chỉ nghe họ nói chuyện cũng vui.

Thực ra, cũng cảm thấy rất hạnh phúc, Phong Nguyệt mỉm cười với bóng mình từ cửa sổ kính.

Sinh ra trong một gia đình như vậy, gặp biết bao việc vì lợi mà quay lưng lại với người thân, cũng từng lo có một chị dâu “lợi hại”, khiến cho anh em xa cách.

May mà là Sam Sam!

Sam Sam từ sau khi gả vào nhà họ Phong, cô và anh trai cảm giác ngày càng gần hơn. Anh trai trước kia không thân thiện như thế, không đúng, bây giờ cũng không gọi là thân thiện, chỉ tốt hơn trước một chút thôi.

Phong Nguyệt nghĩ, quay đầu nhìn vào phòng khách, tiểu Ngôn Dữ đang hành hạ hai người đàn ông, trèo từ người này sang người kia, Phong Nguyệt bắt giác mỉm cười, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc, và bình yên.

Có điều... Phong Nguyệt nhìn Sam Sam đang chạy ra ngoài dán giấy lên cửa, lại chợt buồn phiền.

Anh trai mình từ sau khi kết hôn càng ngày càng có sức hấp dẫn, sức sát thương mà đàn ông kiểu này gây ra cho phụ nữ rất lớn, chị dâu nhỏ sao chẳng có ý thức chút nào về nguy cơ đó gì cả! Nhân phẩm anh trai mình chắc chắn không có vấn đề, nhưng có con càng bảo đảm hơn chứ. Cô hiếm khi đến tòa nhà Phong Đăng, nhưng với sự phỏng đoán thì ở công ty, cô rất rõ, vẫn có người muốn thay thế chị dâu nhỏ.

Cô em chồng Phong Nguyệt tự xưng “mình tốt nhất” chuyển động nhãn cầu, đã có chủ ý rồi.

Thế là...

Bữa cơm đêm giao thừa buổi tối, Phong Nguyệt hăng hái rót rượu cho Sam Sam, Phong Đăng liếc cô mấy lần, Phong Nguyệt vờ như không biết.

Khà khà khà, năm đó nghe Sam Sam kể chuyện tình của chị ấy với anh trai, Phong Nguyệt đã phát hiện ra, tư lượng Sam Sam rất kém, hơn nữa sau khi say thì hết sức to gan, nghe nói năm đó uống say rồi còn dám cự tuyệt lời tỏ tình của anh trai! (Sam Samr..... em nghe thế nào vậy, cái đó có gọi là tỏ tình ư.....)

Có thể thấy, những việc khi tỉnh không dám làm, say rồi thì lại chưa chắc ~ ~

Mười giờ, vốn dĩ Phong Nguyệt định ở lại thấy Sam Sam hai má đỏ ửng, mắt lơ mơ, sau khi rót vào tai cô ấy 1 câu, đặc ý công lao đã thuộc về mình.

Cùng nhau đón giao thừa tuy rất hay, nhưng cũng có việc còn quan trọng hơn cả đón giao thừa.

Ha ha, làm bóng đèn điện không tốt.

——tôi là sợi dây ngăn cách thuần khiết mà mọi người cần——

——tôi là sợi dây ngăn cách của bình minh——

10 giờ sáng mừng một, nửa đêm giao thừa, Song Nghi vui vẻ gọi điện cho Sam Sam, định hỏi mừng mấy về quê. Gọi một lúc lâu nhưng không ai nghe máy, liền gọi sang số máy nhà, cũng vẫn không người nhắc, Song Nghi nhớ ra, hình như Sam Sam qua nhà cũ của Phong gia ăn tết.

Ấy ~ Người giàu thật phiền phức!

Song Nghi tìm trong danh bạ điện thoại lúc lâu mới tìm thấy số, gọi đi, lần này quả nhiên có người nhắc máy, là một ông lão giọng điệu khách sáo, sau đó điện thoại lại được chuyển lần nữa, lần này người nghe là boss của Sam Sam.

“Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới, chúc mừng phát tài.” Song Nghi nói xong câu chúc liền hỏi: “Sam Sam có đó không ạ?”

Chỉ thấy bên kia trả lời: “Cô ấy đang ngủ.”

Ngủ?!!!

Song Nghi thấy hơi giật mình, bây giờ đã 10 giờ rồi, Sam Sam không lẽ là heo sao mà vẫn còn ngủ. Hơn nữa mừng 1 đầu năm sao lại ngủ nướng chứ, ngày trước cô ấy còn than phiền mừng một tết rất nhiều người đến chơi... vân vân và vân vân...

Ách ~ ~ ~

Đúng rồi, nếu nhiều người đến nhà thế, chắc chắn rất bận, hôm qua còn có tiệc gì gì đó... Trong đầu Song Nghi tràn đầy trí tưởng tượng, liền phác họa ra bức tranh yến tiệc linh đình của nhà quyền thế.

À, rõ rồi, tối qua Sam Sam chắc là mệt quá, nên đến bây giờ vẫn chưa dậy.

Ấy, thế mới nói gà vào nhà giàu sang chả có chút gì hay cả, chỉ

có thường thường là tốt!

10h30', Sam Sam dần mở mắt, hai má liền bị cắn nhẹ một cái, giọng trầm ấm vang lên bên tai: “Ngủ đã chưa?”

Sam Sam chậm chạp đảo mắt, rõ ràng vẫn chưa tỉnh hẳn, một lúc sau, nhìn về phía người đàn ông đứng cạnh giường, Sam

Sam rút tay trong chăn giờ ra: “Tiền mừng tuổi!”

Phong Đăng mỉm cười: “Năm nay không có.”

Đồ gian thương! Sam Sam phẫn nộ nói: “Anh bảo sẽ mừng tới tận 60 tuổi mà.”

Về việc tiền mừng tuổi, là có điển cố. Phong tục quê Sam Sam, người con gái chưa lấy chồng, dù đã đi làm, cũng vẫn được nhận tiền mừng tuổi, nhưng năm đó Sam Sam tốt nghiệp chưa được bao lâu thì bị cuốn đi lấy chồng, đương nhiên mỗi năm sẽ bị hụt đi một khoản thu nhập, thế là boss đại nhân “việc nhân đức không nhường ai” liền gánh trách nhiệm mừng tuổi cho vợ, còn hứa sẽ mừng tới năm 60 tuổi.

Phong Đăng nhìn về mặt phẫn nộ của cô, trong lòng buồn cười lắm, cố ý giả vờ khó khăn, than thở: “Không phải không muốn đưa, chỉ là tối qua anh đã bội chi.”

Anh nói hai từ “bội chi” vừa khàn nhỏ vừa mờ ám, Sam Sam muốn giả vờ không hiểu cũng không được, mặt ửng hồng!

Tối qua.....

Cô cô cô thật, thật là

“Phụ nhân nhiệt tình đến thế, rất vui được vì phụ nhân, có điều buông thả dục vọng sau khi uống rượu có hại cho sức khỏe, sau này không được như vậy nữa.”

Đã hỏi lại còn khoe mẽ ư?

Đã ăn no rượu say lại còn ra về đạo mạo ư?

Chính là thế!

Sam Sam không thèm phản ứng, mắt bắt đầu tìm kiếm, hôm qua say quá không biết anh ấy có dùng biện pháp phòng ngừa an toàn không.....

Phong Đăng đương nhiên hiểu cô đang nghĩ gì, cũng không vạch trần, chỉ hỏi: “Sam Sam, còn nhớ hôm qua là ngày bao nhiêu không?”

“Ngày 25, thế cũng hỏi.” Đêm ngày tết.

Phong Đăng mỉm cười không nói nhìn cô, Sam Sam nổi cáu nhìn anh, mỗi lần boss đại nhân cười như vậy đều không có việc gì tốt đẹp, lẽ nào ngày đó rất đặc biệt ư?

Ngày 25? Ngày 25?

Aaaaa, Sam Sam đột nhiên nhớ ra! Hôm qua, hôm qua là ngày an toàn nhất của cô, tuy thời kỳ an toàn của người khác không chuẩn, nhưng thời kỳ an toàn của cô rất rất chuẩn!

Cũng có thể nói.... Cô công toi rồi!

Sam sam khóc không ra nước mắt, em chồng ơi là em chồng.

Rượu có thể tăng thêm lòng dũng cảm là quá chuẩn!

Nhưng, rượu càng có thể làm hỏng việc mà!

Note: Đốt lưới nhà: hay còn gọi là ăn com trước kèng đó, he he.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thiên ngoại 7 Chiều có thêm phần nữa nha

Ads Sáng sớm, Sam Sam dậy đi dạo, tình cờ gặp thầy của cô, bèn cúi chào: “Thật tình cờ ạ”. Thầy nói rằng: “Tình cờ quá”. Vì thế cùng đi dạo.

Dừng ở cửa quán rượu, nhìn quanh cười, nói: “Sớm nay có rượu, sớm nay say.”

Vào trong, nhân viên dẫn tới bàn đặt, ngồi xuống, rượu được đem lên, Sam Sam nói: “Mời thầy ạ.”

.....

Rượu quá 3 tuần, hơi say.

Thầy bắt đầu lắc lư, nói: “Thầy về trước đây”.

Sam Sam chấp tay nói: “Hẹn gặp lại”.

Đến lúc hoàng hôn, Sam Sam muốn về, thò tay vào túi lấy tiền, thất kinh -- -- Tiền quên ở nhà rồi!

Sam Sam buồn. Ngồi thần suy nghĩ bên bàn. Chẳng có kết quả.

Đêm.

Phục vụ đứng trước mặt nói: “Quán tôi sắp đóng cửa, quý khách muốn ở lại quán ư?”

Sam Sam không biết nói gì.

Phục vụ đoán là không có tiền, nói: “Cô có thể làm việc ở đây để trả tiền”.

Sam Sam roi nước mắt.

Không lâu sau, rửa bát ở nhà bếp, bát đĩa chất như núi, Sam Sam muốn khóc mà không có nước mắt.

Trời lại sáng, cuối cùng rửa xong quay về nhà. Trên đường lại gặp thầy cô.

Thầy nói: “Uống rượu không?”

Sam Sam hoảng hốt, vội vàng chuồn.

Sam Sam vừa đi vừa đau lòng đôi bàn tay của mình. Đôi bàn tay vốn trắng trẻo, nay vừa đỏ vừa sưng.

Đột nhiên, “bình” một tiếng...

Sam Sam ngược đầu lên, nhìn thấy BOSS của cô, BOSS nhìn thấy đôi tay của cô, cầm lấy đặt vào tay mình, nhẹ nhàng hỏi: “Sao thế?”

Sam Sam lại không chịu được, nắm lấy tay BOSS khóc lên, vừa khóc vừa nhéo vào tay BOSS.

BOSS cũng không nhìn tay của mình, mà vội vàng nhìn Sam Sam, liên tục hỏi Sam Sam rốt cuộc là làm sao?

Sam Sam nghẹn ngào kể sự việc cho BOSS nghe.

Nghe xong, BOSS rất tức giận. Đau lòng xoa xoa tay của Sam Sam, vừa xoa vừa nói: “Anh sẽ đi tìm hẩn tính số ~ ÷ ! Hứ!”

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thiên ngoại 6 Anh yêu em

Ads BOSS từ phòng đọc sách đi ra, thấy Sam Sam đang mê mẩn vì người đàn ông trong bộ phim Hàn Quốc, trong lòng rất không vui, cố tình ho khan một tiếng. Sam Sam vừa buồn xong, cố ý giả vờ không nghe thấy tiếp tục nhai lát khoai tây.

BOSS vốn dĩ định đi thẳng đến tủ lạnh lấy nước, nhưng thấy Sam Sam không thèm để ý đến anh, liền vào nhà bếp, đi qua trước mặt Sam Sam. Sam Sam không thèm quan tâm, BOSS không chịu được, dứt khoát ngồi bên cạnh Sam Sam “Phim gì mà khiến em say mê thế?”

Sam Sam nhìn vào màn hình trả lời: “Anh không thấy Hyun Bin đẹp trai ư?”

Thấy BOSS không nói gì, Sam Sam tiếp lời, “Anh xem anh ấy rất tốt với bạn gái nhé.”. Giọng BOSS trầm xuống: “Tiết Sam Sam!”

Sam Sam mở to đôi mắt vô tội quay lại nhìn, “Sao ạ?” Sam Sam lại nói, “vừa nãy xảy ra chuyện gì rồi, hai người bọn họ sao đột nhiên lại làm lành thế?”

BOSS dờ khóc dờ cười, “Người đàn ông đó nói với người phụ nữ rằng Anh Yêu Em, bọn họ liền làm lành.”

Sam Sam như không nghe thấy, “Hyun Bin nói gì ạ?”

“Anh Yêu Em!” BOSS gào lên. Sam Sam lúc này mới miễn cưỡng cười với BOSS, “cuối cùng cũng cảm nhận được”. BOSS lúc này mới phát hiện ra bị lừa, mặt ửng hồng.

Sam Sam cuối cùng cũng giành lợi thế một lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 50: Thiên ngoại 8 Buổi gặp mặt hai vợ chồng

E hèm, sau đây xin mời đôi vợ chồng mới cưới đang ra sân khấu, (BOSS phong độ vẫn như xưa... đáng về phong độ xuất trần... Sam Sam vẫn đang vẩy tay, gả cho lãnh đạo nên cũng ra dáng giống lãnh đạo... mau qua đây ngồi là xong thôi).

(Chào hai vị, tân hôn vui vẻ nhé, ngày hôm nay mọi người phải mời hai vị tới buổi họp mặt, là vì chúng tôi đều rất hiếu kỳ về cuộc sống của hai vị, cho dù là trước hôn nhân hay sau hôn nhân, cho nên xin hãy thỏa mãn mong muốn của chúng tôi, e hèm, sau đây chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính)

(Sam Sam trả lời trước, Phong Đăng trả lời sau- ND)

1. Tên họ?

- (Sam Sam ngáy người): Sam Sam, hụ hụ.
- Mọi người đều biết rồi mà (không biểu cảm).

2. Tuổi là?

- Đương nhiên là tuổi xuân môn môn (tuổi xuân môn môn không chỉ tuổi ở trong phim ảnh)...
- Đây là câu hỏi gì thế?

3. Giới tính là ?

- (Câu hỏi này ai viết thế, làm mất mặt đại nhân rồi) O~~~~ (mở hôi lạnh vĩa ra, người dẫn chương trình này có bệnh sao)
- Tôi rất bận (rõ ràng là không kiên nhẫn được)

Trên đây là chúng tôi nói đùa, sau đây mới chính thức hỏi, (chột dạ, lý do này rất chuối nhé)

4. Xin hỏi tính cách của bạn ra sao?

- Mọi người đều nói tôi rất dễ thương (dáng vẻ xấu hổ).
- Còn hơi ngốc (cười lạnh lùng) (ý an PĐ chê SS là ngốc, =.=)

5. Tính cách đối phương?

- Nhìn anh ấy thì biết, như tượng ý (lắm bảm)
- Những người bình thường có thể nhìn ra được qua thái độ của cô ấy khi trả lời những câu hỏi trên.

6. Hai người quen nhau khi nào? Ở đâu?

- Trong bệnh viện đấy, haizz,
- Phòng vấn xin việc ở công ty (thờ dài hết cách)

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

- Người này là ai thế, không quen
- Khiến cho người ta không nhận được phải bất nạt (mọi người ồn ào: Sớm vậy sao, Sam Sam thật hạnh phúc quá đi)

8. Thích điểm nào ở đối phương?

- Ày, không biết nữa, anh ấy hình như không có ưu điểm nào, chính là đáng người rất đẹp, tướng mạo... cũng được coi là ưa nhìn, tính cách thì tôi không nói đến (thực ra nhìn kỹ thì rất đẹp trai)
- Toàn bộ (mọi người: cảm động quá đi)

9. Ghét đối phương ở điểm nào?

- Để cho tôi ăn gan lợn 1 tháng trời (nhìn căm hận),
- Không coi là ghét mà chỉ là hơi đáng tiếc, không thể nói hết được tình cảm

10. Bạn xưng hô với đối phương như thế nào?

- BOSS.

- Không được lại gọi anh là BOSS, chúng ta kết hôn rồi.

11. Bạn hy vọng được đối phương xưng hô như thế nào?

- Chỉ cần anh ấy không kêu Tiết Sam Sam tôi là con ỉn này, còn ngoài ra thì tùy ý.

- Gọi là ông xã, (chẳng nhẽ không nên sao, đều kết hôn rồi).

12. Nếu dùng động vật để so sánh, bạn cảm thấy đối phương là?

- Hổ

- Ỉn

13. Nếu như tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng?

- Gan lợn, để anh ấy ăn cho đã,

- Cũng tặng gan lợn, cô ấy hình như rất thích ăn

(Sam Sam choáng trong 2 giây)

14. Tật xấu của bạn là gì?

- Tim, dạ dày quá mềm (Nếu không sao có thể không từ chối ăn gan lợn trong một tháng chứ)

- Hạ thủ không lung tung, để cho cô ấy hiểu sớm một chút

15. Tật xấu của đối phương là gì?

- - Khiến cho tôi không dám từ chối (cái này là thiên bẩm).

- Bảo gì nghe nấy.

(Sam Sam: Điều này chẳng lẽ không phải là ưu điểm ư?)

16. Quan hệ của các bạn đã tới mức độ nào rồi?

- Ồ, điều này...

- Chúng tôi hợp pháp rồi (nhắm lấy tay Sam Sam).

17. Là ai tỏ tình trước?

- Đương nhiên là anh ấy.

- Là em cảm thấy thế chứ.

18. Bạn yêu đối phương nhiều chứ?

- Nguyên ăn gan lợn 1 tháng vì anh ấy (đúng là không có chí khí)

- Cô ấy biết (Sam Sam ủ dột: bao nhiêu chứ?)

19. Nếu như cảm thấy nghi ngờ đối phương thay lòng, bạn sẽ làm gì?

- - Cấn vào góc lưng...

- Ha ha, cô ấy, sao có thể (không cần lờm Sam Sam đâu)

20. Khi hai người bên nhau, khi nào khiến bạn cảm thấy tim đập nhanh nhất?

- Anh ấy muốn nói rồi lại dừng

- Mỗi lần ám chỉ, đáng tiếc là cô ấy đều không hiểu

21. Đã từng cãi nhau chưa?

- Anh ấy không đếm xỉa tới tôi.
- Tôi không đếm xỉa tới cô ấy.

22. Thế nào là cãi nhau?

- Là tôi quấy phá anh ấy (mò hôi và như tắm)
- Chính là những chuyện đó

23. Sau đó giảng hòa như thế nào?

- Anh ấy không đếm xỉa tới tôi, tôi bèn...
- Cô ấy chỉ nháy mắt là quên ngay.

24. Lúc nào khiến bạn cảm thấy “đã không còn yêu tôi nữa?”

- Không có đâu
- Mãi mãi không có

25. Lúc nào yêu đối phương?

- Đại khái là sau cái lần ghen đó
- Thực ra em đã sớm yêu anh rồi mà...

26. Còn có yêu cầu gì nói với đối phương?

- Không được nói tôi ngốc, sau này không được tùy tiện hôn tôi, đặc biệt là những lúc tôi chưa ngủ dậy (mọi người kêu lên: trời ạ)
- Cô ấy đừng bảo tôi đừng hôn cô ấy.

27. Câu nói nào ngọt ngào nhất

- Em đồng ý
- Rất nhiều, câu nào nhỉ (lắc đầu) (rất nhiều, anh nói với ai thế?)

...

Được, câu hỏi cuối cùng.

28. Bây giờ chuyện muốn nói với Mạn Mạn nhất là chuyện gì?

- Tại sao bắt tôi ăn gan lợn những 1 tháng !!!
- Cảm ơn bà mối

“Anh nói xem rốt cuộc anh nói với những ai những câu ghê rợn kiểu này hả”

“Anh nói xem, rốt cuộc anh nói với ai những câu ngọt ngào kiểu này hả?”

“Cho anh yêu cái rồi anh nói”

Note: những lời trong “” là lời nói thầm >_

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thiên ngoại 9 zCái áo ngủ màu hồng

Ads Hà hà, đây là chuyện sau khi hai người về sống chung với nhau.

Ta nói, Sam Sam của chúng ta tham đồ rẻ nên mua về một chiếc áo ngủ chất lượng kém màu hồng đào. Nhưng Sam Sam đơn giản của chúng ta lại không phát hiện ra chiếc áo ngủ ấy kém ở điểm nào.

Sam Sam: “Hoa thù rất dễ thương này. Tay áo không có cái dài cái ngắn này. Cũng không thùng lỗ.....Ừ”!! Ông chủ chắc là viết nhầm giá, phải mua nhanh, phải mua nhanh.”

Ha ha, vớ được món hời rồi.

Sam Sam vô cùng mãn nguyện trở về nhà, còn vô cùng tốt bụng khăng khái quyết định phải chia sẻ niềm vui sướng này với Boss ở nhà. Thế nên, thay chiếc áo ngủ màu hồng đào vào liền hớn hờ đi vào thư phòng.

Sam Sam tự cảm thấy vô cùng ổn khi đứng trước mặt Boss, quay bên trái, quay bên phải.....

“Muốn khen thì cứ nói ra, đừng có nhịn, không tốt cho sức khỏe đâu.” Sam Sam đầy tự hào.

Quả nhiên, trên khuôn mặt bình thản của Boss cũng có một chút biểu cảm – chỉ là nhướn mày lên rồi chậm rãi nói: “Đội trống của khu phố? Từ lúc nào lại có hội viên trẻ như thế này nhỉ?”

Khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của Sam Sam dần dần chuyển sang màu xanh.

Áo ngủ mua về thì phải giặt rồi mới mặc.

Không lâu sau.

Cửa thư phòng của Boss bị một bàn tay đẩy ra, lần này thì cẩn thận, từ từ, chậm rãi. Boss có dự cảm không lành liền nhướn đôi lông mày đẹp lên.

Sam Sam: ” Ừm, là thế này, ừm, quần áo.....giặt chung.”

Sam Sam vô cùng hiền dịu nhặt từng chiếc từ đồng quần áo lên.

Lần này thì.

Boss có rồi.

Quần chip màu hồng phấn, áo may-o màu hồng phấn, áo somi màu hồng phấn, T-shirt màu hồng phấn. ...

Chiếc áo ngủ màu hồng đào của Sam Sam nổi bật trong đồng quần áo màu hồng phấn, vẫn màu hồng đào.

Khuôn mặt của Boss đại nhân nghệt ra, u ám từ đầu đến cuối. >_

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thiên ngoại 10 Siêu thị du ký

Ads ” Boss, chúng mình đi siêu thị mua khoai tây chiên được không, xem tivi mà không có gì ăn chẳng thoải mái chút nào”, Phong phu nhân vừa đi nghỉ tuần trăng mật về nói như vậy với Phong thiếu gia, Phong Đăng đang ngồi trước máy tính chăm chú xem các báo cáo không thèm quay đầu lại ” Chúng mình đã kết hôn rồi đấy, đừng có cứ gọi Boss Boss nữa, phải gọi là ông xã!!”

” Nhưng mà, nhưng mà.....” Sam Sam định tìm cách cãi lại nhưng nhìn thấy ánh mắt.....của Phong Đăng liền vội vàng chữa lại ” Có phải nếu gọi là ông xã thì có thể được ăn khoai tây chiên đúng không?

Có người nào đó bắt đắ dĩ nói ” Có thể xem xét.....”

Không đợi nói hết, Sam Sam liền nũng nịu nói ” Ông xã, ông xã, ông xã.....”

Người nào đó cuối cùng cũng không thể chịu đựng được giọng nói ngọt đến thấu xương kia, đành thoả hiệp ” Thôi được, cứ gọi là Boss nghe còn xuôi tai hơn”

”Đương nhiên rồi~Boss à, chúng mình có thể đi được chưa?”

Với yêu cầu mãnh liệt của Sam Sam, Phong chủ tịch không thể không đi cùng với cô vợ bé nhỏ xinh xắn đến siêu thị đông nghẹt người.

Ở siêu thị, Sam Sam dường như chẳng có chút tự giác gì của người đã có gia đình, ánh mắt cứ hết nhìn những anh chàng đẹp trai lại đến đám đồ ăn vặt, chẳng chú ý gì đến Boss đang ở ngay bên cạnh, làm cho Boss sầm cả mặt lại mà cũng không nhận ra, lần này thì còn quá đáng hơn.....

Trước giá để khoai tây chiên, Sam Sam đang đứng trước một sự lựa chọn khó khăn, mua vị cà chua hay là vị thịt nướng hay là hay là..... Mua cả hai? Đang mải suy nghĩ thì va phải một người, “Àu!” người đàn ông bị va phải kêu lên theo phản xạ có điều kiện..... Giọng nói này.....sao mà giống.....

Sam Sam đột ngột quay đầu lại, quả nhiên! ”Sur huynh!!!!” Cùng với tiếng kêu đó, Sam Sam đã ôm chầm lấy vai người đàn ông ở phía sau, chỉ còn thiếu mỗi cái quay vòng nữa là giống như diễn cảnh tình cũ lâu ngày gặp lại, làm sững sờ cả ba người có mặt lúc ấy, trừ cô ra. Phong Đăng là người đầu tiên có phản ứng, tất cả những sự bất mãn tích tụ từ lúc vào siêu thị đến giờ bùng nổ, vô cùng không phần uất gào lên: “Đáng chết, Sam Sam, bỏ cái chân giò của em xuống.”

Nghe thấy hai tiếng “Sam Sam”, nét mặt của người đàn ông kia dần dần dịu lại, nhưng vẫn cố gắng thoát khỏi vòng tay đang ôm ở phía sau, “Chẳng ngờ sau bao nhiêu năm không gặp, em vẫn háo sắc như thế à”, người đàn ông trên chọc nói.

Bấy giờ Sam Sam mới miễn cưỡng buông tay ra, nhìn thấy có một người phụ nữ đứng sau anh, mặc một chiếc áo len mỏng, với thái độ đang xem một vở kịch hay.”Á”, Nhìn thấy chủ nhân của tấm ảnh trong ví của đàn anh khoá trên Sam Sam có chút phản kích :

“Đây, đây có phải là chị Triệu không.....” – trong giọng nói có chút thích thú.

“Ừ”. Dường như không ngờ Sam Sam có thể nhận ra Mặc Sênh, nhưng Hà Dĩ Thâm vẫn giới thiệu ” Mặc Mặc, đây là Tiết Sam Sam, em gái bạn đồng nghiệp của anh” rồi nhìn về phía Sam Sam “Đây là.....”

“Em biết rồi. Là chị Triệu Mặc Sênh, ngưỡng mộ đã lâu”. Phong Đăng đứng bên cạnh bị bỏ sang một bên, bị những việc vừa xảy ra trước mặt làm cho mụ mẫm cả đầu, Dĩ Thâm nhìn thấy Phong Đăng mặc một bộ Amani sang trọng, khuôn mặt kín bưng, dường như nhận ra vị trí của anh nên hỏi “Sam Sam, sao em không giới thiệu bạn trai đi?”

Bấy giờ Sam Sam mới nhớ ra nhân vật số một – Boss đại nhân, vội vội vàng vàng nói “À.....em quên mất anh ấy. Đây là Boss.....” chưa nói dứt lời thì đã nghe thấy tiếng cười của Mặc Sênh – người từ đầu vẫn không không nói lời nào. Dĩ Thâm và Sam Sam đều quay lại nhìn cô khó hiểu.

Nhận ra tiếng cười của mình gây sự chú ý của mọi người, Mặc Sênh ngượng ngùng giải thích. “À, em nghe thấy Boss liền nhớ ra hai hôm trước chơi điện tử trên mạng, có một người chơi tên là “Đánh Bos xong mới ngủ ngon”.....” Nghe thấy câu này, Sam Sam chột độ bừng mặt, khẽ nói. “Không phải là chị đã hỏi người đó tại sao lại không đặt tên là ” KISS xong mới ngủ ngon” chứ?”. Lần này thì Mặc Sênh cũng đỏ mặt “Sao em biết?”. Có một đàn quạ bay trên đầu Sam Sam.

Bởi vì nickname của cô ấy là “Đánh Boss xong ngủ ngon”. Giọng nói của Phong Đăng vọng tới, đàn quạ trên đầu Sam Sam nâng cấp.

“Chào hai người, tôi là Phong Đăng, chồng Sam Sam”.

“Thì ra là chủ tịch của công ty Phong Đăng, khó trách lại trông quen vậy, Sam Sam thật có phúc khi lấy được anh.” Dĩ Thâm nói.

Sam Sam đang định nói lại thì có tiếng nhạc “123 nắm tay nhau, 456 ngẩng đầu lên, 789 chúng mình cùng nhau trốn lên cung trăng” ..

“Ngũ nguyệt thiên!”. Sam Sam lại một lần nữa chẳng có vẻ gì là thực nữ kêu lên.” Bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn thích Ngũ nguyệt thiên à~” – Sam Sam trên chọc nói.

“Xin lỗi, là chuông điện thoại của tôi, tôi nghe điện thoại một chút.” Mặc Sênh tránh ra một bên nghe điện thoại.

“Chị cũng thích Ngũ Nguyệt Thiên à~” Sam Sam hỏi với vẻ phản kích dường như là phát hiện ra một châu lục mới vậy.

“Ừ, cô ấy bị ảnh hưởng của anh..... yêu ai yêu cả đường đi lối về mà”.

“Thực ra, tôi cũng rất thích lời bài hát của A Tỉn”. Phong Đăng nói chen vào câu chuyện của họ.

“Á, Boss, anh, anh cũng thế à!!”. Sam Sam kinh ngạc nhìn anh, trong lòng nghĩ “Sao mình lại không biết nhỉ....”

Phong Đăng dường như đọc được ý nghĩ của cô, liền trả lời “Còn nhiều thứ em chưa biết lắm, còn phải tìm hiểu nhiều~” đáng lại còn vẻ vô cùng trên chọc. Sam Sam, Phong Đăng, Dĩ Thâm nói chuyện rôm rả trước giá hàng.

Một lúc sau, Mặc Sênh nghe xong điện thoại quay trở lại, nói với Dĩ Thâm “Mẹ giục chúng mình rồi..... chúng mình.....”

“Hai người có việc thì cứ đi trước đi, hẹn lần sau có thời gian chúng ta cùng đi happy, bạn của Sam Sam cũng là bạn của tôi mà” Phong Đăng nói với Dĩ Thâm

“Vâng, rất vui được làm quen với anh, chúng tôi xin phép đi trước!”

“Tạm biệt” Dĩ Thâm và Mặc Sênh cùng chào rồi đi, cho đến khi hai người đã đi xa rồi mà Sam Sam vẫn đứng ngây nhìn theo họ, lẩm bẩm “Đẹp trai quá, đẹp trai quá...”

“Không được nhìn nữa! Cứ nhìn nữa anh thịt em luôn đấy!”

Phong Đăng nhìn thấy bộ dáng nghệt ra của Sam Sam vừa giận vừa buồn cười. “Không được nhìn lung tung, anh không phải cái móng chân...” Nói còn chưa hết câu, môi Phong Đăng đã chiếm hữu môi Sam Sam. “Này, không được, đây là nơi công cộng mà.” Sam Sam đẩy Boss ra, Phong Đăng vì hành động vừa rồi nên mặt cũng trở nên đỏ bừng. “Cái kia..Cái kia... Vậy em mau nhanh đi mua đi, rồi chúng mình về..”

“Còn nói nữa, em lại không ngốc, chả lẽ về để anh ăn em chắc.”

“Em, em”

...Phong đăng muốn nói gì đó, rồi lại không biết diễn đạt như thế nào, đành phải thôi. Nhìn thấy khuôn mặt ủy khuất của boss, sam sam cười tươi như hoa. “Vị bạc hà quả dễ chịu a”. Dứt lời, cầm lấy một gói khoai tây chiên vị bạc hà, đi nhanh về phía quầy thu tiền.

Boss đứng sững sờ ở trước giá hàng, chờ cô đi hơn 10 bước, mới kịp phản ứng “Này, em đi đâu đấy”

“Không phải anh nói muốn nhanh về nhà sao, ông xã ~” Nghe được cái câu ông xã kia, Phong Đăng hạnh phúc nở nụ cười. “Ừ, bà xã từ từ, chúng ta tái mua gói kẹo bạc hà đi”, cảm thấy mừng thầm “Xem ra, kẹo bạc hà về sau không nên rời khỏi người “.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Thiên ngoại 11 Cầu hôn

Ads Có một hôm, Sam Sam xem xong phim truyền hình Hàn Quốc, ngồi trên salon ăn khoai tây chiên. “Tại sao các nhân vật nam chính trong phim Hàn Quốc lại lãng mạn đến thế nhỉ? Hình như Boss vẫn chưa nói với mình là anh ấy thích mình thì đã bị anh ấy lừa về nhà rồi, thật là quá bất công đi”.

Sam Sam nhớ tới chuyện cầu hôn ngày hôm ấy liền bắt đầu ủ rũ.

Hôm ấy, mặt trời vẫn mọc như mọi ngày, Sam Sam vẫn nhận nhiệm vụ nhật thức ăn như mọi người, bỗng nhiên Boss nói. “Gần đây biểu hiện rất tốt, anh quyết định thưởng cho em.” Nói xong thì nhìn ra ngoài cửa sổ. Sam Sam miệng hình chữ O một lúc sau mới sực tỉnh, vừa nghĩ xem hành động của mình trong cả tháng vừa qua như thế nào, hình như chẳng có gì đặc biệt cả, chỉ là mấy lần làm trắc nghiệm CPA gần đây kết quả đều có tiến bộ, chẳng lẽ lại cho cô sách tham khảo..... Sam Sam gườm gườm nhìn vào lưng Boss; vừa dự định về nhà sẽ lên chơi điện tử để trút giận. Boss cứ như có mắt ở sau lưng, quay đầu lại nhìn cô, Sam Sam vội vàng làm cho ánh mắt dịu dàng đi, “Cái đây là em nên làm, phần thưởng thì thôi.” Lúc này Sam Sam mới chợt phát hiện ra mặt Boss hình như hơi đỏ, Sam Sam nghĩ chắc là mình nhìn nhầm, nhắm mắt lại khi chuẩn bị mở mắt ra ngón tay áp út trên bàn tay trái đã thừa ra một cái vòng, thế nhưng cô chẳng chú ý đến nó mà vẫn nhìn vào mặt Boss, a, sao lại càng đỏ hơn thế này? Trông Sam Sam cứ nhìn mình chăm chú, trên mặt Boss lại có thêm mấy vệt đen, “Tiết Sam Sam, em có ngốc không đấy? Cũng phải biết thể hiện một chút chứ. Anh đang cầu hôn em đấy!” Sam Sam lúc này mới nhìn lên bàn tay trái của mình, lại lặng cả người. Boss hạ chỉ, “Em đồng ý đi”. Bị áp bức thành thói quen, Sam Sam lập tức nói ngay “Đồng ý”.

Đợi cho đến khi Sam Sam đáng thương phản ứng trở lại thì ván đã đóng thuyền rồi, cô đã ở thế bị động kết thúc lần cầu hôn đầu tiên và cũng là cuối cùng trong cuộc đời mình.

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Thiên ngoại 12 Chuyện ngày Valentine

Ads Ngày Valentine thành phố A rất nhộn nhịp, thế nhưng Sam Sam lại vô cùng sầu não. Hôm nay là ngày lễ, công ty phá lệ cho nghỉ làm sớm hơn mọi ngày, nhưng Sam Sam lại bị A May thông báo hết giờ phải ở lại “làm thêm giờ” cùng chủ tịch. Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của A May mà Sam Sam nổi cả gai ốc. Chẳng lẽ hôm nay ông chủ cũng gọi cô đi làm nhân viên nhật thức ăn sao? Trong đầu Sam Sam đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng: ông chủ ngồi ăn uống thân mật với bạn gái còn cô thì ngồi thăm hại một bên để nhật thức ăn. Sam Sam bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái và đưa ra một quyết định động trời: Cô bãi công! Thế nên, sau khi tan làm, Sam Sam nhanh chóng lẩn vào đám đông, trốn về.

Buổi tối, phố xá đã lên đèn.

Sam Sam đến quán mì thịt bò quen thuộc, ăn một bát mì thịt bò nóng hổi. Cái cảnh tượng hiện ra hôm nay trong đầu làm Sam Sam thấy khó chịu, mặc dù bản thân cô cũng không biết tại sao mình lại khó chịu như vậy....

“Ăn uống cũng vui về đây nhỉ.” một câu nói chẳng nóng mà cũng chẳng lạnh chui vào tai cô. Sam Sam đột nhiên ngẩng người ra, nhìn vào Boss đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cái vẻ mặt đầy không phải là kinh ngạc sao. Thật là đen đủi, đã mạo hiểm cả nguy cơ bị trừ tiền thưởng để bãi công thế mà lại bị tóm được! Sam Sam thờ dãi ngao ngán. Phong Đăng nhìn về mặt kinh ngạc của người nào đó, khẽ mỉm cười, không ngờ chỉ nghĩ là thử đến chỗ này để tìm thế mà tìm được thật.

“Chủ tịch, sao ngài lại ở đây?” thực ra Sam Sam còn muốn hỏi, sao anh không cùng bạn gái dự lễ tình nhân, có phải anh tìm tôi để tình số không.

” Vì hôm nay có người bãi công.” Phong Đăng chậm rãi nói.

Trái tim của Sam Sam giật nảy lên, quả nhiên! Anh ta đến tóm cô đây mà. Sam Sam cố gắng nghĩ cách làm thế nào để bù đắp được việc bãi công ngày hôm nay, để giành lại món tiền thưởng đang dần dần rời khỏi cô. Cuối cùng, buột miệng nói: “Chủ tịch, tôi mời anh ăn mì thịt bò, được không?”

Một lúc sau, bát mì thịt bò bốc hơi nghi ngút được bung lên, Sam Sam theo thói quen liền cầm đũa lên nhặt từng tí rau thơm trong bát mì ra. Phong Đăng cắn một miếng thịt bò, khẽ nhu mày.

” Không ngon sao?” Sam Sam nghi ngờ hỏi, không phải chứ, thịt bò hôm nay rõ ràng rất ngon mà, chẳng lẽ bát mì của Boss có vấn đề gì sao? Sam Sam liền gấp miếng thịt bò ăn dở trong bát của Boss lên cho vào miệng, lầm bầm: “Không có mùi lạ, ngon lắm mà.” vẫn chưa nói hết, Sam Sam bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: cô lại ăn thức ăn thừa của Boss! Lần trước ăn thức ăn trong bát của Boss có thể có nước bọt của Boss, nhưng lần này thịt bò trong bát của Boss chắc chắn có nước bọt của Boss, vì miếng thịt bò này Boss đã cắn rồi... Sam Sam Nhìn về mặt của Sam Sam, nét cười hiện lên trên mặt Phong Đăng, “Anh, ăn phải, hạt tiêu.”

Trên xe, Sam Sam vẫn còn đau đầu về chuyện “thịt bò nước bọt” lúc nãy, nhưng Boss ở bên cạnh tâm trạng dường như rất tốt. Sam Sam vô tình nhìn ra ngoài cửa sổ, ngày Valentine ở thành phố A thật là nhộn nhịp, những cặp tình nhân đi lại trên phố tạo ra những cảnh tượng hạnh phúc, nhìn những bông hồng mà các cô gái cầm trên tay, Sam Sam cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ, ngượng ngùng nghĩ ngợi: “Mình cũng chẳng còn ít tuổi nữa rồi, sao chẳng có ai theo đuổi thế nhỉ?”

“Đi mua một bó hoa.” Boss ở bên cạnh lên tiếng. Sam Sam quay sang thấy Boss đang nhìn cô chăm chú và đưa mấy trăm đồng ra trước mặt cô.

“Mua hoa làm gì?” Sam Sam đẩy về dò hỏi.

“Tặng bạn gái.” trong mắt dường như Boss lấp lánh ánh cười.

Sam Sam nghe thấy, vô cùng phần nộ, trong bụng lầm bầm, đến hoa tặng bạn gái cũng bắt mình đi mua, chẳng lẽ mình lại “vinh dự được thăng chức” nhân viên mua hoa? Mặc dù phần nộ, nhưng vì bị nộ dịch đã thành thói quen nên Sam Sam vẫn xuống xe đi mua một bó hoa hồng mà cô thấy là đẹp nhất. Đưa cho Boss, Boss nhận lấy, tiện tay để ra ghế sau. Sam Sam nhìn bó hoa hồng qua gương chiếu hậu, cảm thấy càng nhìn càng gai mắt, cái câu “tặng bạn gái” nghe sao mà ngứa tai.

Cuối cùng thì cũng về đến khu nhà Sam Sam ở, Sam Sam cời dây bảo hiểm, mở cửa xe, xuống xe, quay đầu lại, cảm ơn ông chủ đã đưa cô về nhà. Đang quay người đi, thì bó hoa hồng “gai mắt” ấy được đưa từ trong xe ra, phía sau bó hoa là khuôn mặt tươi cười của Phong Đăng.

“Cầm lấy” Boss nói rất vui vẻ.

“Á? Cái, cái này, không phải tặng, cho bạn gái anh sao?” Sam Sam cảm thấy đầu óc có chút không ổn.

“Đúng. Cái này, là , tặng, cho, bạn, gái, của anh.” Phong Đăng nói từng chữ một, vừa nói vừa nổ máy xe.

Cuối cùng về mặt của Sam Sam từ kinh ngạc chuyển sang nghi hoặc, từ nghi hoặc chuyển sang mơ màng, cuối cùng thì đứng ngây người nhìn theo chiếc xe của Boss đang xa dần

Bạn đang đọc truyện *Sam Sam Đến Đây Ăn Nè* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

